JOHN GREEN

YOUNG

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI *SUB ACEEAȘI STEA*

LAUREAT EDGAR AWARD FOR BEST YOUNG ADULT MYSTERY

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*, *USA TODAY* ȘI *PUBLISHERS WEEKLY*

Orașe de hârtie

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

John Green

Orașe de hârtie

Traducere din engleză și note de Shauki Al-Gareeb

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Coperta colecției:
Faber Studio
Foto copertă: © Robyn Mackenzie

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Ana-Maria Tamaș
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GREEN, JOHN
Oraşe de hârtie / John Green ; trad.: Shauki Al-Gareeb. –
Bucureşti : Editura Trei, 2014
ISBN 978-606-719-161-5

I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Paper Towns
Autor: John Green

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-719-161-5

Pentru Julie Strauss-Gabel,
fără de care nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil

And after, when
we went outside to look at her finished lantern
from the road, I said I liked the way her light
shone through the face that flickered in the dark.[1].

— „Jack O'Lantern",
din volumul *Atlas* de Katrina Vandenberg

People say friends don't destroy one another
What do they know about friends?[2]

— „Game Shows Touch our Lives",
The Mountain Goats

---

1 „Şi mai târziu, când
am ieşit să admirăm pe stradă felinarul isprăvit,
i-am spus că-mi plăcea felul în care lumina ei
strălucea prin chipul care pâlpâia în întuneric." (*N.t.)*

2 „Oamenii spun că prietenii nu se distrug reciproc/ Dar ce ştiu ei despre prieteni?" (*N.t.)*

Prolog

Din câte mi-am dat seama, toată lumea are parte de un miracol. De pildă, eu probabil nu voi fi niciodată lovit de trăsnet, şi nici nu voi câştiga Premiul Nobel, şi nici nu voi deveni dictatorul vreunei mici naţiuni din Insulele Oceanului Pacific, şi nici nu voi face vreodată cancer la ureche în stadiu terminal, şi nici nu voi face combustie spontană. Dar, dacă aduni laolaltă toate aceste lucruri neverosimile, cel puţin unul din ele i se va întâmpla probabil unuia dintre noi. Aş fi putut să văd cum plouă cu broaşte. Aş fi putut ajunge pe Marte. Aş fi putut fi înghiţit de o balenă. M-aş fi putut căsători cu regina Angliei sau aş fi putut supravieţui luni de zile în largul mării. Însă miracolul meu a fost diferit. Miracolul meu a fost următorul: dintre toate casele din toate cartierele din întregul oraş Florida, am sfârşit prin a fi vecin cu Margo Roth Spiegelman.

Jefferson Park a fost odinioară o bază navală. Însă când cei din marină n-au mai avut nevoie de ea, au restituit pământul cetăţenilor din Orlando, Florida, care s-au hotărât să construiască o subdiviziune imensă, fiindcă

asta fac cei din Florida cu pământul. Părinţii mei şi părinţii lui Margo au sfârşit prin a fi vecini imediat după ce primele case au fost construite. Eu şi Margo aveam doi ani.

Înainte ca Jefferson Park să fi devenit un Pleasantville şi înainte să fi fost o bază navală, terenul i-a aparţinut unui tip numit chiar Dr. Jefferson Jefferson. În Orlando, există o şcoală care-i poartă numele şi, de asemenea, o mare fundaţie caritabilă, însă lucrul cel mai fascinant şi mai incredibil-dar-adevărat e că Dr. Jefferson Jefferson nu a fost doctor de niciun fel. Era un simplu vânzător de suc de portocale pe care-l chema Jefferson Jefferson. Când a devenit bogat şi influent, a mers la tribunal, şi-a luat numele „Jefferson“ ca al doilea prenume, iar apoi şi-a schimbat primul nume în „Dr“. *D* mare, *r* mic. Punct.

Aşadar, eu şi Margo aveam nouă ani. Părinţii noştri erau prieteni, aşa încât noi ne jucam adesea împreună, plimbându-ne cu bicicletele pe străzi, până în zona verde din Jefferson Park, axul central al cartierului nostru.

Întotdeauna deveneam agitat când auzeam că Margo era pe cale să sosească, având în vedere că era cea mai superbă făptură pe care a creat-o Dumnezeu vreodată. În dimineaţa cu pricina, Margo purta o pereche de pantaloni scurţi albi şi un tricou roz, care avea imprimat un dragon verde ce scuipa flăcări de sclipici portocaliu. Mi-e greu să explic cât de minunat mi se părea tricoul atunci.

Ca întotdeauna, Margo a apărut pedalând, în picioare, stând aplecată peste ghidon, baschetii ei mov mişcându-se ca un vârtej ameţitor. Era o zi de martie călduroasă şi umedă. Cerul era limpede, însă aerul avea un gust înţepător, ca şi când se pregătea o furtună.

Pe atunci mă consideram inventator, astfel că, după ce am legat bicicletele şi am pornit să străbatem acel drum scurt de-a lungul parcului pentru a ajunge la locul de joacă, i-am povestit lui Margo despre ideea pe care o aveam cu privire la o invenție numită Cercolator. Cercolatorul era un tun gigantic care putea arunca pietre mari şi colorate pe o orbită foarte joasă, oferindu-i Pământului acelaşi tip de inele pe care îl are şi Saturn. (Încă sunt de părere că ar fi o idee bună, dar s-a dovedit că e destul de complicat să construieşti un tun care să poată arunca bolovani pe o orbită joasă.)

Mai fusesem în parcul acela de atâtea ori, încât îl aveam perfect întipărit în minte, aşa că la câteva secunde după ce am intrat, mi-am dat seama că lumea era în neorânduială, cu toate că nu am putut să-mi dau seama pe loc ce *anume* era diferit.

— Quentin, a spus Margo calmă, pe un ton aproape şoptit, arătându-mi ceva cu degetul.

Atunci mi-am dat seama ce era diferit.

La câțiva metri în fața noastră se afla un stejar. Gros, noduros şi bătrân. Dar nu el era noutatea. Locul de joacă din dreapta noastră. Nici el nu era nou. Însă un tip îmbrăcat într-un costum gri era prăbuşit peste trunchiul stejarului. Nemişcat. Ăsta era un lucru nou. În jurul lui, era o baltă de sânge; un şuvoi de sânge îngroşat îi curgea din gură. Gura îi era deschisă într-un fel în care gurile n-ar trebui de obicei să se caște. Pe fruntea lui palidă se odihneau nişte muşte.

— E mort, a spus Margo, de parcă eu nu mi-aş fi dat seama.

Am făcut doi paşi înapoi. Îmi amintesc cum mă gândeam că, dacă urma să fac vreo mişcare bruscă, el

ar fi putut să se trezească şi să mă atace. Poate că era un zombi. Ştiam că zombii nu existau cu adevărat, dar el *arăta* în mod clar ca un posibil zombi.

Când am făcut acei doi paşi înapoi, Margo a făcut doi paşi mici şi liniştiţi înainte.

— Are ochii deschişi, a spus ea.

— Trebuiesămergemacasă, am zis eu.

— Credeam că oamenii închid ochii când mor.

— Margotrebuiesămergemacasăsălespunempărinţilor.

A mai făcut un pas. Acum era suficient de aproape cât să poată să-i atingă piciorul.

— Ce crezi că i s-a întâmplat? m-a întrebat ea. Poate că a murit din cauza drogurilor sau ceva de genul ăsta.

Nu voiam s-o las pe Margo singură cu tipul mort care ar fi putut fi un zombi, dar nici nu mă încânta să stau acolo şi să discut despre posibilele cauze ale decesului. Mi-am adunat tot curajul şi am făcut un pas în faţă ca să o iau de mână.

— Margotrebuiesăplecămacum!

— Bine, hai, a spus ea.

Am fugit spre bicicletele noastre, cuprinşi de ceva ce părea să semene la perfecţie cu exaltarea, dar nu era asta. Ne-am urcat pe biciclete şi am lăsat-o pe ea în faţa mea, fiindcă plângeam şi nu voiam să mă vadă. Avea sânge pe tălpile bascheţilor ei mov. Sângele lui. Sângele tipului mort.

Şi apoi fiecare s-a dus acasă. Părinţii mei au sunat la 911, iar eu am auzit sirenele în depărtare şi i-am rugat să mergem să vedem maşinile pompierilor, dar mama a spus nu. Aşa că am tras un pui de somn.

Amândoi părinţii mei sunt terapeuţi, ceea ce înseamnă că eu sunt o persoană echilibrată. Aşa că, după ce m-am trezit, am purtat o conversaţie lungă cu mama

despre ciclul vieții şi despre cum moartea e o parte componentă a vieții, dar nu una despre care ar trebui să-mi fac griji la vârsta de nouă ani, aşa că m-am simțit mai bine. Ca să fiu sincer, nu mă îngrijoram niciodată prea tare în legătură cu asta. Ceea ce înseamnă ceva, având în vedere că eu mă îngrijorez cam des.

Uitați care-i treaba: am găsit un tip mort. Eu, un puştan adorabil de nouă ani, împreună cu prietena mea de joacă, mai mică şi mai adorabilă decât mine, am găsit un tip mort căruia îi curgea sânge din gură, sânge care se afla pe bascheții ei micuți şi adorabili în timp ce pedalam înapoi spre casă. E foarte dramatic şi tot tacâmul, şi ce? Nu-l cunoşteam pe tip. Tot timpul mor oameni pe care nu-i cunosc. Dacă aş avea o cădere nervoasă de fiecare dată când se întâmplă ceva îngrozitor în lumea asta, aş fi nebun de legat.

În acea seară la ora nouă, m-am dus în camera mea ca să mă bag în pat, dat fiind că ora nouă era ora mea de culcare. Mama a venit şi m-a învelit, mi-a spus că mă iubeşte, iar eu i-am spus:

— Pe mâine!

— Pe mâine! a zis şi ea, apoi a stins luminile şi a închis uşa aproape-de-tot.

Când m-am întors pe-o parte, am văzut-o pe Margo Roth Spiegelman stând la fereastra mea, cu fața lipită de plasa de țânțari. M-am dat jos din pat şi am deschis fereastra, însă plasa a rămas între noi, împărțindu-i chipul în sute de pătrățele.

— Am făcut o investigație, mi-a spus ea pe un ton serios.

Chiar şi de aproape, plasa îi estompa trăsăturile chipului, însă mi-am dat seama că ținea în mână un carnețel

şi un creion cu urme de dinţi pe radieră. A aruncat o privire pe notiţele ei şi a spus:

— Doamna Feldman de pe Jefferson Court a zis că îl chema Robert Joyner. Mi-a mai povestit că locuia pe Jefferson Road, într-unul dintre acele apartamente de deasupra băcăniei, aşa că m-am dus acolo şi am dat peste o mulţime de poliţişti, iar unul dintre ei m-a întrebat dacă lucrez la ziarul şcolii, şi i-am spus că şcoala noastră nu are ziar, iar el a subliniat că, atâta timp cât nu sunt jurnalist, el o să-mi răspundă la întrebări. Mi-a zis că Robert Joyner avea treizeci şi şase de ani. Era avocat. Nu m-au lăsat să intru în apartament, însă o doamnă pe nume Juanita Alvarez locuieşte lângă el, şi m-am dus la ea, rugând-o să-mi împrumute o ceşcuţă de zahăr, iar ea mi-a zis că Robert Joyner s-a sinucis cu un pistol. Şi când am întrebat-o de ce a făcut asta, mi-a zis că urma să divorţeze şi că era trist din cauza asta.

Margo s-a oprit din vorbit, iar eu i-am privit lung chipul luminat de lună, împărţit în sute de bucăţele. Ochii ei mari şi rotunzi se mişcau de la carneţel la mine.

— O mulţime de oameni divorţează şi nu se sinucid, i-am spus eu.

— *Ştiu*, mi-a răspuns ea, cu însufleţire în glas. Exact *asta* i-am spus şi eu Juanitei Alvarez. Şi ea mi-a zis…

A dat o pagină din carneţel.

— Mi-a zis că domnul Joyner avea probleme. Şi când am întrebat-o ce anume voia să spună cu asta, mi-a zis doar că ar trebui să ne rugăm pentru el şi că ar trebui să-i duc cana cu zahăr mamei mele, iar eu i-am spus să uite de zahăr, după care am plecat.

Am tăcut din nou. Nu voiam decât să o aud vorbind — vorbea cu însufleţire şi hotărâre şi mă făcea să mă simt de parcă şi mie mi se întâmpla ceva important.

— Cred că ştiu de ce a făcut-o, a spus ea într-un târziu.
— De ce?
— Poate că toate corzile din el s-au rupt.

În timp ce încercam să mă gândesc la o replică, am întins mâna şi am apăsat pe încuietoarea plasei de țânțari dintre noi, luând-o de la geam. Am pus plasa jos, însă Margo nu mi-a dat răgaz să vorbesc. Înainte să mă pot aşeza din nou, ea pur şi simplu şi-a ridicat chipul spre mine şi a şoptit:

— Închide fereastra.

Aşa că am închis-o. Credeam că avea să plece, însă a rămas acolo, uitându-se la mine. I-am făcut din mână şi am zâmbit, însă ochii ei păreau a fi fixați pe ceva ce se afla în spatele meu, ceva monstruos, care îi golise sângele din obraji, iar mie mi-era prea teamă să mă întorc să văd la ce se uita. Dar, desigur, în spatele meu nu era nimic — poate cu excepția tipului mort.

Am încetat să-i mai fac din mână. Capul meu era la acelaşi nivel cu capul ei în timp ce ne priveam de-o parte şi de alta a ferestrei. Nu-mi aduc aminte cum s-a sfârşit — dacă eu am fost cel care s-a dus la culcare sau dacă ea a făcut-o. În amintirea mea, acea seară nu s-a sfârşit niciodată. Am rămas pur şi simplu acolo, uitându-ne unul la altul, pentru totdeauna.

Lui Margo i-au plăcut dintotdeauna misterele. Şi ținând cont de ceea ce a urmat, mereu m-am gândit că a iubit atât de mult misterele, încât a devenit ea însăşi unul.

PARTEA ÎNTÂI

Corzile

Capitolul 1

Cea mai lungă zi din viața mea a început cu întârziere. M-am trezit târziu, am stat prea mult la duş şi am sfârşit prin a lua micul dejun în maşina mamei, la ora 7:17 în acea dimineață de miercuri.

De obicei mergeam la şcoală cu prietenul meu cel mai bun, Ben Starling, însă Ben se dusese la şcoală la timp, ceea ce nu mă mai ajuta cu nimic. Pentru noi, „la timp" însemna cu treizeci de minute înainte de începerea orelor, întrucât acea jumătate de oră înainte de şcoală era elementul principal în agenda noastră socială: stăteam la uşa din spatele sălii orchestrei şi vorbeam. Cei mai mulți prieteni ai mei erau din orchestră, iar majoritatea timpului liber pe care-l aveam mi-l petreceam la vreo cinci metri de sala de repetiții. Însă eu nu făceam parte din orchestră, deoarece sufeream de acel soi de afonie asociată de obicei cu surzenia. Urma să întârzii cu douăzeci de minute, ceea ce, de fapt, însemna că aveam să ajung cu zece minute înainte de începerea orelor.

În timp ce conducea, mama mă tot întreba despre şcoală, despre examenele finale şi balul de absolvire.

— Eu nu cred în povestea asta cu balul, i-am reamintit când a luat o curbă.

Mi-am înclinat bolul cu cereale, astfel încât să mă pliez pe forța gravitației. Mai făcusem asta înainte.

— Ei bine, nu văd nimic rău dacă te duci cu o amică. Sunt sigură că ai putea s-o inviți pe Cassie Hiney.

Şi chiar *aş fi putut* s-o invit pe Cassie Hiney, care era de treabă şi plăcută şi frumoasă, în pofida faptului că avea un nume de familie extrem de nefericit.[3]

— Problema nu e că detest balul, ci că îi detest pe cei care adoră balul, i-am explicat eu, cu toate că, în realitate, nu era adevărat — Ben voia cu orice preț să meargă.

Mama a intrat în parcarea şcolii, iar eu am ținut bine cu ambele mâini bolul aproape gol atunci când am trecut peste o limitator de viteză. Am aruncat o privire spre parcarea celor din ultimul an. Honda argintie a lui Margo Roth Spiegelman era parcată în locul ei obişnuit. Mama a oprit maşina pe o alee de lângă sala orchestrei şi m-a sărutat pe obraz. I-am văzut pe Ben şi pe ceilalți prieteni ai mei adunați laolaltă într-un semicerc.

M-am îndreptat spre ei, iar jumătatea de cerc s-a extins fără efort pentru a mă include şi pe mine. Băieții vorbeau despre fosta mea prietenă, Suzie Chung, care cânta la violoncel şi care se pare că făcea senzație pentru că începuse să iasă cu un jucător de baseball numit Taddy Mac. Nu ştiam dacă ăsta era numele lui adevărat. Dar, oricum, Suzie se hotărâse să meargă la bal cu Taddy Mac. O altă pierdere.

— Frățioare, a spus Ben, care stătea în fața mea.

A făcut o mişcare din cap şi s-a întors. Eu l-am urmat, ieşind din semicerc şi intrând pe uşă. Ben, o creatură

---

[3] În argou, *hiney* — „fund". (*N.t.*)

minionă cu ten măsliniu, care abia ajunsese la pubertate, fusese prietenul meu începând cu clasa a cincea, când amândoi am ajuns la concluzia că nu aveam nicio şansă să atragem pe cineva în categoria cel mai bun prieten. În plus, el se străduia, iar mie îmi plăcea asta — în cea mai mare parte a timpului.

— Care-i treaba? l-am întrebat.

Înăuntru eram în siguranță, conversațiile celorlalți estompând-o pe a noastră.

— Radar merge la bal, a spus el abătut.

Radar era celălalt prieten bun al nostru. Îi porecliserăm Radar, fiindcă arăta precum Radar, un tip minion cu ochelari dintr-un vechi serial de televiziune numit *M*A*S*H*, numai că: 1) Radar de la televizor nu era negru, iar 2) La ceva vreme după ce i-am dat porecla, Radar al nostru a crescut cu vreo cincisprezece centimetri şi a început să poarte lentile de contact, aşa încât presupun că 3) El nu mai arăta deloc ca tipul din *M*A*S*H*, însă 4) Ținând cont că mai aveam doar vreo trei săptămâni şi jumătate de şcoală, nu aveam de gând să-i dăm o altă poreclă.

— Cu tipa aia, Angela? l-am întrebat eu.

Radar nu ne mărturisea niciodată nimic legat de viața lui sentimentală, însă asta nu ne împiedica să speculăm în mod constant.

Ben a încuviințat, după care a spus:

— Ştii planul meu măreț de a invita o boboacă la bal, având în vedere că ele sunt singurele fete care nu cunosc povestea cu Ben Sângerosul?

Am dat din cap că da.

— Ei bine, a spus Ben, azi-dimineață, o bunăciune micuță şi drăguță din clasa a noua a venit şi m-a întrebat

dacă eu sunt Ben Sângerosul, şi când am dat să-i explic că fusese vorba de o infecție la rinichi, a chicotit şi a rupt-o la fugă. Aşa că planul meu s-a dus pe apa sâmbetei.

În clasa a zecea, Ben fusese spitalizat din cauza unei infecții la rinichi, însă Becca Arrington, cea mai bună prietenă a lui Margo, stârnise un zvon cum că adevăratul motiv pentru care el avea sânge în urină era din pricina masturbării cronice. Deşi era neplauzibil din punct de vedere medical, episodul nu încetase să-l bântuie pe Ben.

— Naşpa, am zis eu.

Ben a început să schițeze planuri pentru a-şi găsi o parteneră, însă eu îl ascultam doar pe jumătate, deoarece, prin mulțimea din ce în ce mai mare care ocupa culoarul, am văzut-o pe Margo Roth Spiegelman. Stătea lângă dulapul ei, împreună cu Jase, iubitul ei. Purta o fustă albă până la genunchi şi o bluză albastră cu imprimeu. Puteam să-i văd claviculele. Râdea cu poftă — umerii i se aplecau în față, ochii ei mari făceau cute la colțuri, iar gura îi era larg deschisă. Se părea însă că nu râdea la ceva ce-i spusese Jase, se uita în altă parte, dincolo de culoar, la un şir de dulapuri. I-am urmărit privirea şi am văzut-o pe Becca Arrington cățărată pe un jucător de baseball, ca şi când ea ar fi fost o decorațiune şi el bradul de Crăciun. I-am zâmbit lui Margo, cu toate că ştiam că ea nu mă putea vedea.

— Frățioare, ar trebui să te dai la ea. Dă-l naibii pe Jase. Dumnezeule, tipa asta e o bunăciune glazurată cu bomboane.

În timp ce mergeam, aruncam întruna priviri spre ea prin mulțime, făcând instantanee rapide: o serie fotografică intitulată *Perfecțiunea stă nemişcată în timp ce muritorii de rând trec pe lângă ei*. Când m-am apropiat, m-am gândit că poate, la urma urmelor, ea nu râdea. Poate că primise

o surpriză sau un cadou sau ceva de genul. Se părea că nu putea să-şi închidă gura.

— Da, i-am spus lui Ben, fără să-l ascult, încercând să mă uit cât mai mult la Margo, fără ca strădania mea să bată la ochi.

Şi nu o făceam din cauză că era drăguță. Era pur şi simplu extraordinară, în adevăratul sens al cuvântului. Şi apoi am ajuns prea departe de ea, între noi mergând prea mulți oameni, şi nici măcar nu mă apropiasem suficient cât să o aud vorbind sau să înțeleg care fusese acea surpriză. Ben a clătinat din cap, fiindcă mă văzuse de mult prea multe ori sorbind-o din priviri şi era obişnuit cu asta.

— Sincer, e sexy, dar nu *atât* de sexy. Ştii cine e cu adevărat sexy?

— Cine? am întrebat.

— Lacey, a spus el, care era cealaltă prietenă bună a lui Margo. De asemenea, mama ta. Frățioare, am văzut cum te-a sărutat azi-dimineață pe obraz, şi, scuză-mă, dar jur pe Dumnezeu că am gândit ceva în genul *frate, mi-aş dori să fiu în locul lui Q. Şi mi-aş dori ca obrajii mei să aibă penisuri*.

I-am tras un cot în coaste, dar eu încă eram cu gândul la Margo, întrucât ea era singura legendă care locuia lângă mine. Margo Roth Spiegelman, al cărei nume de şase silabe era adesea rostit în întregime cu un soi de reverență tăcută. Margo Roth Spiegelman, ale cărei poveşti fabuloase de aventuri făceau înconjurul şcolii precum o furtună de vară: un tip în vârstă, care locuia într-o casă dărăpănată din Hot Coffee, Mississippi, a învățat-o pe Margo să cânte la chitară. Margo Roth Spiegelman, care a petrecut trei zile călătorind cu circul — credeau că poate

fi o bună trapezistă. Margo Roth Spiegelman, care a băut o ceaşcă de ceai cu The Mallionaires în culise după un concert în St. Louis, în timp ce ei au băut whiskey. Margo Roth Spiegelman, care a intrat la acel concert după ce i-a spus paznicului că era iubita chitaristului, iar ei n-o recunoşteau, şi haideți, băieți, pe bune, numele meu e Margo Roth Spiegelman şi, dacă vă duceți şi-i spuneți să se uite la mine, o să vă zică ori că sunt prietena lui, ori că şi-ar dori să fiu, şi paznicul s-a dus, iar chitaristul a spus „da, ea e iubita mea, las-o să intre", după care, mai tâziu, chitaristul a vrut să se combine cu ea, dar ea l-a *refuzat pe chitaristul de la The Mallionaires*.

Poveştile, când erau împărtăşite, se sfârşeau inevitabil cu *Vreau să zic, îți vine să crezi asta?* Adesea nu ne venea să credem, dar se dovedeau întotdeauna a fi adevărate.

Şi apoi am ajuns la dulapurile noastre. Radar stătea rezemat de dulapul lui Ben, tastând de zor la un dispozitiv pe care îl avea în mână.

— Carevasăzică, mergi la bal, am spus eu.

El şi-a ridicat privirea, apoi şi-a văzut în continuare de treabă.

— În acest moment încerc să dreg un articol de pe Omnicționar despre un fost prim-ministru al Franței. Cineva a şters aseară postarea şi a înlocuit-o cu propoziția „Jacques Chirac e gay", lucru incorect atât din punctul de vedere al realității, cât şi din cel al gramaticii.

Radar e mare redactor la Omniecționar, o sursă de referințe online create de useri. E dedicat trup şi suflet întreținerii şi perfecționării Omnițonarului. Acesta era unul dintre motivele pentru care faptul că avea o parteneră de bal era un lucru surprinzător.

— Carevasăzică, mergi la bal, am repetat eu.

— Scuze, a zis el, fără să-şi ridice privirea.

Era un fapt binecunoscut că eu mă opuneam cu vehemență balului. Nu mă atrăgea absolut nimic — nici dansul lent, nici dansul rapid, nici rochiile şi, în mod evident, nici smochingul închiriat. Să închiriezi un smoching mi se părea a fi cea mai bună metodă prin care puteai să iei vreo boală hidoasă de la cel care îl deținuse anterior, iar eu nu aspiram să devin singurul virgin din lume cu păduchi în părul pubian.

— Frățioare, i-a spus Ben lui Radar, boboacele au aflat despre povestea cu Ben Sângerosul.

În cele din urmă, Radar a încetat să mai butoneze şi a dat din cap în semn de solidaritate.

— În fine, a continuat Ben, cele două strategii care mi-au mai rămas sunt ori să cumpăr o parteneră de bal de pe internet, ori să zbor până în Missouri şi să răpesc o bunăciune drăguță îndopată cu porumb.

Încercasem să-i spun lui Ben că „bunăciune“ părea a fi mult mai sexist şi mai patetic decât retro-mişto, dar el nu renunța la expresia asta. Până şi mamei lui îi spunea bunăciune. Era incorigibil.

— Am s-o întreb pe Angela dacă ştie pe cineva, a spus Radar. Cu toate că să-ți găseşti o parteneră pentru bal e ca şi cum ai încerca să transformi plumbul în aur.

— Să-ți găseşti o parteneră pentru bal e atât de greu, încât însăşi această idee ipotetică e folosită pentru a tăia diamante, am adăugat eu.

Radar a lovit de două ori cu pumnul în dulap pentru a-şi exprima aprobarea, iar apoi a mai născocit una:

— Ben, e atât de greu să-ți găseşti o parteneră pentru bal, încât guvernul american e de părere că problema nu poate fi rezolvată pe cale diplomatică, ci e nevoie de forță armată.

Încercam să inventez încă una, când toți trei am văzut în acelaşi timp rezervorul de steroizi anabolizanți sub formă de om cunoscut drept Chuck Parson îndreptându-se spre noi cu un scop anume. Chuck Parson nu participa la sporturile organizate, întrucât asta i-ar fi distras atenția de la cel mai mare scop al vieții lui: ca într-o zi să fie acuzat de omucidere.

— Hei, poponarilor! a strigat el.

— Chuck, am răspuns eu, pe cât de prietenos am putut.

Chuck nu prea ne făcuse probleme în ultimii ani — cineva din tărâmul copiilor mişto decretase că noi trebuia să fim lăsați în pace. Prin urmare, faptul că ni se adresa era puțin neobişnuit.

Poate din cauză că am vorbit sau poate că nu, el şi-a izbit palmele de dulapurile aflate în stânga şi în dreapta mea, iar apoi s-a aplecat suficient de aproape de mine cât să-i admir marca de pastă de dinți.

— Ce ştii despre Margo şi Jase?

— Ăăă, am făcut eu.

M-am gândit la tot ceea ce ştiam despre ei: Jase era primul şi singurul prieten serios pe care îl avusese Margo Roth Spiegelman. Începuseră să iasă împreună la sfârşitul anului trecut. Amândoi aveau să se ducă la anul la Universitatea din Florida. Jase avea o bursă de baseball acolo. El nu mergea niciodată la ea acasă, în afară de ocaziile când se ducea să o ia cu maşina. Ea nu dădea niciodată impresia că îl plăcea atât de mult, şi totuşi, ea nu dădea niciodată impresia că plăcea pe cineva.

— Nimic, am spus eu într-un târziu.

— Nu mă lua de prost, a mârâit el.

— De-abia o *cunosc*! am exclamat eu, lucru care era adevărat.

Preț de un minut a rumegat răspunsul meu, iar eu am încercat din răsputeri să-i privesc ochii foarte apropiați unul de celălalt. A încuviințat de-abia perceptibil, şi-a ridicat mâinile de pe dulapuri şi a pornit spre prima oră din acea zi: Cum să Îngrijim şi să Hrănim Pectoralii. A sunat a doua oară. Mai aveam un minut. Eu şi Radar aveam algebră; Ben avea matematică. Sălile de clasă erau una lângă alta, aşa că am pornit într-acolo, mergând în şir, sperând că mulțimea avea să se dea la o parte suficient cât să trecem, ceea ce s-a şi întâmplat.

— E atât de greu să-ți găseşti o parteneră de bal, am zis, încât o mie de maimuțe care tastează la o mie de maşini de scris vreme de o mie de ani nu vor scrie niciodată *Am să merg la bal cu Ben.*

Ben nu s-a putut abține să nu se autoironizeze.

— Perspectivele mele legate de bal sunt atât de jalnice, încât până şi bunica lui Q m-a refuzat. Mi-a spus că îl aşteaptă pe Radar s-o invite.

Radar a dat uşor din cap.

— E adevărat, Q. Bunicii tale îi sunt dragi frații.

Era înduioşător de simplu să uit de Chuck, să discut despre bal, cu toate că nu dădeam doi bani pe el. Aşa era viața în acea dimineață: nimic nu conta cu adevărat, nici lucrurile bune, nici lucrurile rele. Ocupația noastră era distracția, ceea ce dădea cu adevărat roade.

Mi-am petrecut următoarele trei ore în sala de clasă, încercând să nu mă uit la ceasul de deasupra tablei, însă m-am uitat şi am fost uimit că nu trecuseră decât vreo câteva minute de când mă uitasem ultima oară. Aveam aproape patru ani de experiență în privitul

ceasurilor, însă mersul lor lent nu înceta niciodată să mă surprindă. Dacă mi s-ar spune vreodată că nu mai am decât o zi de trăit, mă voi duce direct spre culoarele pustii de la liceul Winter Park, unde se ştie că o zi durează o mie de ani.

Deşi aveam senzaţia că orele de fizică n-aveau să se mai termine niciodată, într-un târziu s-au terminat, aşa că m-am dus la cantină cu Ben. Radar mânca după ora a cincea, împreună cu ceilalţi prieteni ai noştri, aşa încât eu şi Ben stăteam de obicei singuri, între noi şi grupul copiilor de la teatru aflându-se câteva scaune. Astăzi ne luaserăm amândoi mini pizza cu pepperoni.

— Pizza e bună, am zis.

El a dat din cap distrat, aşa că l-am întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Nic, a spus el, molfăind o bucată de pizza. După ce a înghiţit-o, a continuat: Ştiu că tu crezi că e o pierdere de vreme, dar eu chiar vreau să merg la bal.

— 1. Chiar e o pierdere de vreme; 2. Dacă vrei să te duci, du-te; 3. Dacă nu mă înşel, nici măcar n-ai invitat vreo fată să meargă cu tine.

— Am întrebat-o pe Cassie Hiney la ora de algebră. I-am scris un bileţel.

Am ridicat întrebător din sprâncene. Ben şi-a băgat mâna în buzunarul pantalonilor scurţi şi mi-a întins o bucată de hârtie împăturită de multe ori. Am desfăcut-o şi am citit:

Ben,
Mi-ar face plăcere să merg cu tine, însă am fost invitată deja de Frank. Îmi pare rău!
— C

Am împăturit-o la loc şi i-am întins-o înapoi peste masă. Mi-am adus aminte cum jucam fotbal cu cocoloaşe de hârtie pe aceste mese.

— E naşpa, am spus.

— Mda, mă rog.

Aveam senzația că pereții tăcerii se strângeau asupra noastră, aşa că am rămas tăcuți o vreme, iar apoi Ben a adoptat o mină serioasă şi a spus:

— Am să mă distrez pe cinste la facultate! Am să fiu menționat în *Cartea Recordurilor* la categoria „Cele mai multe bunăciuni satisfăcute vreodată“.

Am râs. Mă gândeam la părinții lui Radar, care chiar *erau* în *Cartea Recordurilor*, când am observat o afro-americană drăguță, cu şuvițe mici şi țepoase, stând deasupra noastră. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că acea fată era Angela, probabil iubita lui Radar.

— Salut! mi-a spus ea.

— Salut! i-am răspuns.

Avusesem ore împreună cu Angela şi o ştiam cât de cât, dar nu ne salutam pe culoare sau ceva de genul. I-am făcut semn să se aşeze. A ales un scaun din capul mesei.

— Bănuiesc că voi doi îl cunoaşteți pe Marcus mai bine decât oricine altcineva, a spus ea, folosind numele adevărat al lui Radar.

S-a aplecat spre noi, cu coatele pe masă.

— E o treabă cam nasoală, dar cineva trebuie s-o facă, i-a răspuns Ben zâmbind.

— Credeți că îi e ruşine cu mine?

Ben a râs.

— Ce? Nu!

— Teoretic vorbind, am intervenit eu, *ție* ar trebui să-ți fie ruşine cu *el*.

Ea şi-a dat ochii peste cap, zâmbind. O fată obişnuită cu complimentele.

— Totuşi, el nu m-a invitat niciodată să ies împreună cu voi.

— Aaaa! am făcut eu, înțelegând în cele din urmă. Probabil că îi este ruşine cu *noi*.

Ea a râs.

— Păreți destul de normali.

— Nu l-ai văzut niciodată pe Ben trăgând Sprite pe nas şi scuipându-l apoi pe gură, am spus eu.

— Arăt ca o fântână arteziană dementă, a adăugat el inexpresiv.

— Dar, zău aşa, voi nu v-ați îngrijora? Vreau să zic, suntem împreună de vreo cinci săptămâni şi nu m-a dus niciodată la el acasă.

Eu şi Ben am făcut schimb de priviri cu subînțeles, iar apoi m-am prefăcut că mă scarpin pe față pentru a-mi înăbuşi hohotele de râs.

— Ce e? a întrebat ea.

— Nimic, i-am răspuns. Angela, vorbesc serios. Dacă te-ar fi obligat să ieşi cu noi şi să te ducă acasă la el tot timpul…

— Atunci ar fi însemnat că el chiar *nu* te plăcea, a concluzionat Ben.

— Părinții lui sunt ciudați?

M-am chinuit gândindu-mă cum să-i ofer un răspuns sincer.

— Ăăă, nu. Sunt de treabă. Însă bănuiesc că sunt extrem de protectori.

— Da, extrem de protectori, a aprobat Ben, uşor pripit.

Ea a zâmbit şi apoi s-a ridicat, spunându-ne că trebuia să se ducă să salute pe cineva înainte ca ora de prânz

să ia sfârşit. Ben a aşteptat până ce ea a plecat, după care a spus:

— Fata aia e bestială!

— Ştiu. Mă întreb dacă îl putem înlocui pe Radar cu ea, am zis eu.

— Totuşi, mă gândesc că probabil nu prea se pricepe la computere. Avem nevoie de cineva care e bun la asta. În plus, pun pariu că e varză la Resurrection.

Resurrection era jocul nostru preferat.

— Apropo, a adăugat Ben, mişto alegere să spui că părinții lui Radar sunt extrem de protectori.

— Ei bine, n-aveam niciun drept să-i spun adevărul.

— Mă întreb cât de mult va dura până ce o să apuce să vadă Reşedința şi Muzeul Echipei Radar, a spus Ben zâmbind.

Pauza de masă era pe sfârşite, aşa încât eu şi Ben ne-am ridicat şi ne-am dus tăvile pe banda mobilă — exact aceeaşi bandă pe care mă aruncase Chuck Parson în primul an de liceu, trimițându-mă în terifiantul infern al personalului de la Winter Park care se ocupa de spălatul vaselor. Ne-am îndreptat spre dulapul lui Radar şi am aşteptat acolo, iar el a venit într-un suflet imediat după ce a sunat prima oară.

— La ora de educație civică m-am hotărât că mai degrabă aş suge coaiele unui măgar dacă asta ar însemna să pot chiuli tot semestrul la materia asta, a spus.

— Coaiele unui măgar te pot învăța multe despre educația civică, i-am zis. Hei, că tot veni vorba de motivele pentru care ți-ai dori să poți lua masa de prânz după a treia oră, eu şi Ben am mâncat lângă Angela.

Ben i-a zâmbit lui Radar şi a spus:

— Vrea să ştie de ce nu ai dus-o niciodată la tine acasă.

Radar a oftat în timp ce rotea cifrul de la dulap. A oftat atât de intens, încât am crezut că avea să leşine.

— Rahat, a spus el într-un târziu.

— Ți-e ruşine sau ce? l-am întrebat eu, zâmbind.

— Taci! a zis el, dându-mi un cot în stomac.

— Locuieşti într-o casă foarte frumoasă, am spus.

— Pe bune, frate, a adăugat Ben. Angela e o fată tare de treabă. Nu văd de ce nu i-ai face cunoştință cu părinții tăi şi de ce nu i-ai arăta Casa Radar.

Radar şi-a aruncat cărțile în dulap şi a izbit uşa. Conversațiile celor din jur au încetat câteva clipe când el şi-a ridicat ochii spre cer şi a strigat:

— NU E VINA MEA CĂ PĂRINȚII MEI DEȚIN CEA MAI MARE COLECȚIE DIN LUME DE MOŞ CRĂCIUNI NEGRI!

Îl auzisem pe Radar spunând „cea mai mare colecție din lume de Moş Crăciuni negri" probabil de vreo mie de ori, iar mie mi se părea mereu amuzant. Însă el nu glumea. Mi-am amintit când fusesem prima oară la el acasă. Aveam vreo treisprezece ani. Era primăvară, la câteva luni bune după Crăciun, şi, totuşi, pe toate pervazurile erau aliniați Moş Crăciunii negri. Modele de hârtie cu Moş Crăciuni negri atârnau de coloana balustradei. Lumânări cu Moş Crăciuni negri împodobeau masa din sufragerie. O pictură în ulei cu un Moş Crăciun negru atârna deasupra poliței şemineului, pe care se găseau aliniate figurine cu Moş Crăciuni negri. Aveau un dozator Pez[4] cu un Moş Crăciun negru, cumpărat tocmai din Namibia. Moş Crăciunul negru de plastic, care lumina de pe cutia poştală între Ziua Recunoştinței şi Anul Nou, îşi petrecea restul timpului

4 Marcă austriacă de bomboane care se vând de obicei într-un dozator de buzunar. (*N.t.*)

stând de pază în colțul băii pentru musafiri, o baie cu un burete sub formă de Moş Crăciun negru şi cu tapet făcut manual, pe care se afla un Moş Crăciun negru pictat cu vopsea. În fiecare cameră, exceptând-o pe a lui Radar, casa lor era sufocată de tot soiul de lucruri cu Moş Crăciuni negri — tencuială şi plastic şi marmură şi lut şi lemn şi smoală şi textile. Per total, părinții lui Radar dețineau peste o mie două sute de Moş Crăciuni negri de diferite feluri. Aşa după cum anunța o placă de lângă uşa lor, conform Societății Crăciunului, casa lui Radar era înregistrată oficial drept un Punct de Referință al lui Moş Crăciun.

— Omule, trebuie să-i spui, l-am sfătuit eu. Trebuie pur şi simplu să zici: „Angela, eu te plac cu adevărat, însă e ceva ce trebuie să ştii: când o să mergem la mine acasă ca să ne facem de cap, vom fi urmăriți de cei două mii patru sute de ochi ai celor o mie două sute de Moş Crăciuni negri".

Radar şi-a trecut o mână prin părul tuns periuță şi a clătinat din cap.

— Da, nu cred c-am s-o spun chiar aşa, dar trebuie s-o fac.

Eu m-am îndreptat spre ora de educație civică, iar Ben spre un curs opțional despre programarea jocurilor video. M-am mai uitat la ceas timp de două ore, iar apoi, în cele din urmă, uşurarea a pus stăpânire pe mine — sfârşitul fiecărei zile fiind precum o repetiție pentru absolvirea care urma să aibă loc în mai puțin de o lună.

M-am dus acasă. Am mâncat două sendvişuri cu unt de arahide şi jeleu pe post de cină. M-am uitat la o emisiune despre poker. Părinții mei au venit acasă la şase, s-au îmbrățişat, iar apoi m-au îmbrățişat şi pe mine.

Am mâncat o caserolă cu macaroane. M-au întrebat cum a fost la şcoală. M-au întrebat dacă mă voi duce la bal. S-au minunat de treaba extraordinară pe care o făcuseră educându-mă. Mi-au povestit despre zilele petrecute la serviciu, când aveau de-a face cu oameni care fuseseră educaţi greşit. S-au dus să se uite la televizor. Eu m-am dus în camera mea, ca să-mi verific e-mailul. Am scris câte ceva despre *Marele Gatsby* pentru ora de engleză. Am citit câteva pagini din *Actele federaliste*, pregătindu-mă din timp pentru examenul final de la educaţie civică. Am vorbit pe messenger cu Ben, iar apoi Radar a intrat on-line. În conversaţia noastră, el a folosit de patru ori fraza „cea mai mare colecţie din lume de Moş Crăciuni negri", iar eu am râs de fiecare dată. I-am spus că mă bucuram pentru el că avea o prietenă. El a spus că urma să fie o vacanţă minunată. Eu am fost de acord. Era cinci mai, dar putea la fel de bine să nu fie. Zilele mele semănau plăcut între ele. Întotdeauna mi-a plăcut asta: îmi plăcea rutina. Îmi plăcea să mă plictisesc. Nu voiam, dar îmi plăcea. Aşa că cinci mai ar fi putut fi oricare altă zi — până ce, cu puţin timp înainte de miezul nopţii, Margo Roth Spiegelman a deschis fereastra fără plasă a dormitorului meu pentru prima oară de când îmi spusese să o închid în urmă cu nouă ani.

Capitolul 2

M-am întors imediat când am văzut fereastra deschizându-se, iar ochii albaştri ai lui Margo mă studiau cu atenţie. La început nu i-am văzut decât ochii, însă când privirea mi s-a obişnuit cu întunericul, mi-am dat seama că purta un hanorac negru şi că faţa îi era vopsită în negru.

— Faci sex cibernetic? m-a întrebat ea.

— Vorbesc pe messenger cu Ben Starling.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, perversule.

Am râs încurcat, apoi m-am dus la fereastră şi m-am lăsat în genunchi, stând foarte aproape de ea. Nu-mi puteam imagina de ce era aici, la fereastra mea, arătând aşa.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere? am întrebat-o.

Bănuiesc că eu şi Margo încă eram prieteni, însă nu cred că eram acel gen de prieteni de tipul hai-să-ne-întâlnim-la-miezul-nopţii-şi-să-purtăm-vopsea-neagră-pe-faţă. Sunt sigur că avea prieteni pentru aşa ceva. Eu nu mă aflam printre ei.

— Am nevoie de maşina ta, mi-a explicat ea.

— Nu am maşină, am spus, ceea ce era un lucru foarte dureros pentru mine.

— Ei bine, atunci am nevoie de maşina mamei tale.

— Dar tu ai maşină, am precizat eu.

Margo şi-a umflat obrajii şi a oftat.

— Corect, dar problema e că părinţii mei mi-au luat cheile de la maşină şi le-au încuiat într-un seif, pe care l-au pus sub patul lor, iar Myrna Mountweazel — care era câinele ei — doarme cu ei în cameră. Iar Myrna Mountweazel face o criză de fiecare dată când mă vede. Vreau să zic, aş putea să intru şi să fur seiful şi să îl sparg ca să-mi recuperez cheile şi să plec, însă problema e că nici măcar nu merită să încerc, fiindcă Myrna Mountweazel o să înceapă să latre ca nebuna din clipa în care voi pune mâna pe clanţă. Aşadar, după cum am spus, am nevoie de o maşină. De asemenea, am nevoie ca tu să o conduci, fiindcă eu am de făcut unsprezece lucruri în seara asta, şi în cel puţin cinci dintre ele aveam nevoie de un om care să mă aştepte să fugim cât de repede putem.

Când nu mi-am mai concentrat privirea într-un punct anume, ea a devenit toată numai ochi ce pluteau în eter. Apoi m-am uitat din nou la ea şi am desluşit conturul chipului ei, pe care vopseaua încă umedă strălucea. Pometţii ei au luat forma unor triunghiuri în obraji atunci când buzele negre ca noaptea au schiţat un mic zâmbet.

— Asta implică vreo infracţiune? am întrebat-o.

— Hmm. Aminteşte-mi dacă intrarea prin efracţie e considerată infracţiune.

— Nu, am răspuns eu ferm.

— Nu e infracţiune sau nu vrei să mă ajuţi?

— Nu vreau să te ajut. Nu poţi să le ceri lacheilor tăi să te conducă?

Lacey şi/sau Becca îi îndeplineau întotdeauna poruncile.

— De fapt, ele fac parte din această problemă, a spus Margo.
— Care e problema? am întrebat.
— Sunt unsprezece probleme, a răspuns ea uşor nerăbdătoare.
— Fără infracțiuni.
— Jur pe Dumnezeu că nu ți se va cere să comiți vreo infracțiune.

Şi, în acel moment, toate luminile exterioare care înconjurau casa lui Margo s-au aprins. Cu o singură mişcare iute, a făcut un salt prin fereastra mea, intrând în cameră şi rostogolindu-se sub patul meu. În câteva secunde, tatăl ei se afla în grădină.
— Margo! a strigat el. Te-am văzut!
— Of, Dumnezeule! a mormăit Margo de sub patul meu, după care s-a extras uşor, s-a ridicat în picioare şi s-a dus la fereastră. Pe bune, tată! Stăteam şi eu de vorbă cu Quentin. Tu îmi spui mereu că el ar putea avea o influență minunată asupra mea şi toate alea.
— Vorbeai cu Quentin?
— Da.
— Atunci, de ce ai vopsea neagră pe față?

Margo a şovăit doar o secundă.
— Tată, ca să-ți răspund la întrebare mi-ar lua multe ore de poveşti şi ştiu că probabil eşti foarte obosit, aşa că ar fi mai bine să t...
— Treci în casă! a tunat el. Acum!

Margo m-a apucat de cămaşă, mi-a şoptit la ureche „Mă întorc imediat“ şi apoi a ieşit pe fereastră.

Imediat după ce a plecat, mi-am înşfăcat de pe birou cheile de la maşină. Cheile *sunt* ale mele; din păcate,

maşina nu e. La cea de-a şaisprezecea aniversare a mea, părinţii mi-au dat un cadou mic şi în acel moment am ştiut că era vorba de o cheie de maşină, şi eram cât pe ce să fac pe mine, fiindcă îmi spuseseră în repetate rânduri că nu-şi puteau permite o maşină pentru mine. Însă când mi-au dat acea cutiuţă împachetată, ştiam că mă păcăliseră, ştiam că la urma urmei aveam să primesc o maşină. Am rupt ambalajul şi am deschis cutiuţa. Într-adevăr, înăuntru era o cheie.

Când am cercetat-o mai de aproape, am observat că era o cheie pentru un Chrysler. O cheie pentru un minivan Chrysler. Exact acelaşi minivan Chrysler pe care îl avea mama.

— Cadoul meu e o cheie pentru maşina ta? am întrebat-o pe mama.

— Tom, i-a spus ea tatei, ţi-am spus că o să-şi facă speranţe!

— O, nu da vina pe mine, a spus tata. Tu pur şi simplu îţi descarci frustrarea pe veniturile mele.

— Nu cumva analiza asta imediată e uşor pasiv-agresivă? a întrebat mama.

— Nu cumva acuzaţiile retorice de agresiune pasivă sunt în mod normal pasiv-agresive? i-a răspuns tata, după care au mai continuat aşa o vreme.

Ca să rezumăm povestea: aveam acces la genialitatea motorizată care era un minivan Chrysler model mai vechi, excepţie făcând momentele în care îl conducea mama. Şi de vreme ce ea mergea în fiecare dimineaţă cu maşina la serviciu, eu puteam folosi maşina doar în weekenduri. Mă rog, în weekenduri şi în toiul afurisitelor de nopţi.

Lui Margo i-a luat ceva timp să se întoarcă la fereastra mea, dar nu foarte mult. Însă cât timp fusese plecată, eu începusem din nou să dau înapoi.

— Mâine am şcoală, i-am spus.

— Da, ştiu, a zis Margo. Şi mâine e şcoală, şi poimâine, şi numai când mă gândesc la asta îmi vine s-o iau razna. Aşa că, da, te înțeleg. E în timpul săptămânii. De asta trebuie să mergem, fiindcă trebuie să ne întoarcem până în zori.

— Nu ştiu ce să zic.

— Q, a spus ea. Q. Dragul meu. De când suntem noi prieteni buni?

— Nu suntem prieteni. Suntem vecini.

— Of, Dumnezeule, Q! Nu se poartă frumos cu tine? Nu le-am ordonat eu supuşilor mei de toate formele şi mărimile să fie amabili cu tine la şcoală?

— Ăăă... am răspuns eu nesigur, deşi, ca să fiu sincer, întotdeauna bănuisem că Margo fusese cea care îi împiedicase pe Chuck Parson şi pe cei de tagma lui să se ia de noi.

Ea a clipit. Îşi vopsise până şi pleoapele.

— Q, a spus, trebuie să mergem.

***

Aşa că m-am dus. M-am strecurat pe fereastră şi am fugit împreună pe lângă casă, ținându-ne capetele plecate. Am ajuns la maşină şi am deschis portierele. Margo a şoptit să nu le închidem — scoteau prea mult zgomot —, aşadar, cu portierele deschise, am scos maşina din viteză, am împins cu piciorul în asfalt şi am lăsat maşina să alunece pe stradă. Am trecut încet de un şir de case, după care am pornit motorul şi am aprins farurile. Am închis portierele, iar apoi am condus pe străzile şerpuite şi nesfârşite din Jefferson Park, toate casele având

încă aspect de nou şi de plastic, precum un orăşel de jucărie care adăpostea zeci de mii de oameni adevăraţi.

Margo a început să vorbească.

— Problema e că lor nici măcar nu le *pasă*; ei cred doar că atitudinea mea îi face de râs. Ştii ce mi-a spus tata adineauri? „Nu-mi pasă dacă îţi distrugi viaţa, dar te rog să nu ne faci de râs în faţa familiei Jacobsen — ei sunt *prietenii* noştri." Ridicol. Şi habar n-ai ce-a trebuit să fac ca să ies din casa aia afurisită. Ştii cum în filmele cu evadări din închisoare oamenii bagă haine sub aşternuturi ca să pară că acolo se află cineva?

Am dat din cap.

— Da, ei bine, mama a pus în camera mea un afurisit de sistem audio pentru bebeluşi, astfel încât să mă poată auzi respirând când dorm. Aşa că a trebuit să-i dau lui Ruthie cinci dolari ca să doarmă în camera mea, după care am pus nişte haine sub pătura din camera *ei*.

Ruthie e sora mai mică a lui Margo.

— Toată treaba a devenit o tâmpită de *Misiune imposibilă*. Înainte puteam pur şi simplu să mă furişez din casă ca orice alt american — ieşeam pe fereastră şi mă aruncam de pe acoperiş. Dar, Dumnezeule, acum e ca şi când aş trăi sub un regim dictatorial fascist.

— Ai de gând să-mi spui încotro mergem?

— Păi, pentru început, vom merge la Publix. Din motive pe care am să ţi le explic mai târziu, trebuie să faci nişte cumpărături pentru mine. Iar apoi vom merge la Wal-Mart.

— Ce, vrei să facem un tur al tuturor centrelor comerciale din Central Florida? am întrebat-o.

— Dragul meu, în seara asta vom transforma multe fărădelegi în lucruri bune. Şi vom transforma multe lucruri

bune în fărădelegi. Cei dintâi vor fi cei din urmă; cei din urmă vor fi cei dintâi; fericiți cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul[5]. Dar înainte să putem schimba radical lumea, trebuie să facem nişte cumpărături.

Am intrat la Publix şi am tras în parcarea aproape goală.

— Ascultă, a spus ea, câți bani ai la tine acum?

— Niciun sfanț.

Am oprit motorul şi m-am întors cu fața spre ea. A băgat mâna în buzunarul jeanşilor ei negri, mulați şi a scos câteva bancnote de o sută de dolari.

— Din fericire, bunul Dumnezeu a avut grijă de asta, a spus.

— Ce naiba? am făcut eu văzând teancul.

— Bani primiți la bat mitzvah, târfulițo! N-am voie să accesez contul, dar ştiu parola părinților mei, având în vedere că ei folosesc „myrnamountw3az3l“ peste tot. Aşa că am făcut o retragere.

Am încercat să-mi ascund admirația, dar ea a văzut cum o priveam, aşa că mi-a zâmbit şi a spus:

— În principiu, a spus ea, asta va fi cea mai tare noapte din viața ta!

---

5 *Matei* 5:5. (*N.t.*)

Capitolul 3

Chestia în legătură cu Margo Roth Spiegelman e că nu puteam decât s-o las să vorbească, iar când se oprea din vorbit, nu trebuia decât s-o încurajez să continue, având în vedere că: 1) Eram fără doar şi poate îndrăgostit de ea, 2) Era nemaipomenită din toate punctele de vedere, şi 3) Ea nu îmi punea niciodată întrebări, deci singurul fel în care puteam evita tăcerea era s-o fac să vorbească întruna.

Aşa că în parcarea de la Publix a spus:

— Bun, aşadar, am făcut o listă. Dacă ai întrebări, sună-mă pe mobil. Apropo, că tot veni vorba, mai devreme mi-am luat libertatea de a pune nişte provizii în spate.

— Poftim? Înainte ca eu să fi fost de acord cu toate astea?

— Păi, da. Teoretic, da. Oricum, sună-mă dacă ai întrebări, însă cu vaselina, te rog să o alegi pe cea care e mai mare decât pumnul tău. Există vaselină de tip Bebeluş, apoi există vaselină de tip Mămică, iar apoi există vaselină de tip Tătic mare şi gras — pe aia să o alegi. Dacă nu au din aia, atunci cumpără, nu ştiu, trei de tip Mămică.

Mi-a întins lista şi o bancnotă de o sută de dolari, după care a adăugat:

— Ar trebui să-ți ajungă.

Lista lui Margo:

3 Somni întregi, Împachetați separat
Veet (E pentru Epilarea picioarelor Doar că nu ai Nevoie de Un aparat de ras E cu toate celelalte chestii cosmetice pentru Fete)
Vaselină
şase doze de Mountain Dew
Un buchet de Lalele
o Sticlă De apă
Şervețele
un Flacon de vopsea Spray albastră

— Interesantă folosire a majusculelor, am remarcat eu.

— Da! Cred cu tărie în folosirea aleatorie a majusculelor. Regulile folosirii lor sunt extrem de nedrepte față de cuvintele din mijloc.

Acum, nu sunt sigur ce ar trebui să-i spui casierei la ora douăsprezece şi jumătate noaptea când pui pe bandă şase kilograme de somn, Veet, tubul de vaselină de dimensiunea-tătic-gras, şase doze de Mountain Dew, un flacon de vopsea albastră şi un buchet de lalele. Dar iată ce am spus:

— Nu e la fel de ciudat pe cât pare.

Femeia şi-a dres vocea, dar nu şi-a ridicat privirea.

— Şi totuşi, e ciudat, a murmurat ea.

— Chiar nu vreau să intru în vreun bucluc, i-am spus lui Margo când m-am întors în maşină.

Ea a folosit sticla de apă şi şervețelele pentru a-şi şterge vopseaua de pe față. Aparent, avusese nevoie de machiaj doar pentru a ieşi din casă.

— În scrisoarea de acceptare de la Duke scrie clar, negru pe alb, că nu mă vor lua dacă voi fi arestat.

— Q, eşti o persoană foarte agitată.

— Te rog, hai să nu intrăm în bucluc, am spus. Adică, da, vreau să mă distrez şi toate alea, dar nu doresc să-mi pun în pericol viitorul.

S-a uitat la mine, chipul fiindu-i aproape curat acum, şi mi-a zâmbit vag.

— Mă uimeşte faptul că toate rahaturile alea ți se par interesante.

— Ha?

— Facultatea: dacă intri sau nu intri. Problemele: dacă dai de ele sau nu. Şcoala: dacă iei note mari sau note mici. Cariera: dacă ai una sau nu. Casa: mare sau mică, închiriată sau cumpărată. Banii: dacă-i ai sau dacă nu-i ai. Toate sunt deosebit de plictisitoare.

Am dat să spun ceva, să-i explic că era evident că ei nu-i păsa, având în vedere că avea note bune şi că la anul avea să se ducă la Universitatea din Florida cu programul premianților, însă ea nu a spus decât:

— Wal-Mart.

Am intrat împreună în Wal-Mart şi am cumpărat chestia aia de la teleshopping numită The Club, care blochează volanul unei maşini. În timp ce treceam pe la raionul de copii, am întrebat-o pe Margo:

— De ce avem nevoie de un The Club?

Margo a reuşit să-şi înceapă obişnuitul monolog de persoană țicnită, fără să-mi răspundă la întrebare.

— Ştiai că, în aproape toată istoria speciei umane, speranța de viață era de sub treizeci de ani? Adică, te puteai baza pe vreo zece ani de viața de adult, nu-i aşa? Nu existau *planuri*. Nu exista timp de plănuit lucruri. Nu exista timp pentru un viitor. Dar speranța de viață a devenit din ce în ce mai mare, iar oamenii au început să aibă din ce în ce mai mult viitor, aşa că au început să se gândească mai des la el. La viitor. Iar acum viața a *devenit* viitorul. Ne petrecem fiecare moment al vieții pentru viitor — mergem la şcoală ca să putem merge la facultate ca să putem prinde un loc de muncă bun ca să ne putem cumpăra o casă drăguță ca să ne putem permite să ne trimitem copiii la facultate ca să poată să prindă un loc de muncă bun ca să-şi poată cumpăra o casă ca să-şi poată permite să-şi trimită copiii la facultate.

Aveam senzația că Margo vorbea prostii pentru a evita să-mi răspundă la întrebare. Aşa că am întrebat din nou:

— De ce avem nevoie de un The Club?

Margo m-a bătut uşurel cu mâna pe spate.

— Vreau să zic, fireşte că toate lucrurile astea îți vor fi dezvăluite înainte ca noaptea să ia sfârşit.

Şi apoi, la accesoriile pentru ambarcațiuni, Margo a găsit un claxon cu aer. L-a scos din cutie şi l-a ridicat în aer, iar eu am spus:

— Nu.

Iar ea a spus:

— Nu ce?

Iar eu am spus:

— Nu, nu apăsa pe claxon.

Numai că, tocmai când mă pregăteam să rostesc *c*-ul din *claxon*, ea l-a strâns cu putere, şi sunetul emis a fost chinuitor de puternic, simțind că-mi sparge timpanul.

— Îmi pare rău, nu te-am auzit, a zis Margo. Ce spuneai?

Şi am spus:

— Nu mai c...

Iar ea l-a apăsat din nou. Un angajat de la Wal-Mart cu doar câţiva ani mai mare decât noi s-a apropiat de Margo şi a spus:

— Hei, nu poţi folosi ăsta în incinta magazinului.

Iar Margo a spus pe un ton extrem de sincer:

— Scuze, nu am ştiut asta.

Iar tipul a spus:

— O, e OK. De fapt, nu-mi pasă.

După care, discuţia a luat sfârşit, cu toate că tipul nu-şi putea lua ochii de la Margo, şi sincer nu-l puteam învinui, întrucât e greu să nu te uiţi la ea, iar apoi, într-un târziu, a spus:

— Ce planuri aveţi în seara asta?

Iar Margo a zis:

— Nimic special. Tu?

Iar el a răspuns:

— Eu termin tura la unu şi apoi mă duc la un bar pe strada Orange, dacă vrei să vii şi tu. Dar va trebui să-l laşi pe fratele tău acasă; paznicii chiar verifică buletinele.

Poftim? Fratele?!

— Nu sunt fratele ei, am spus, uitându-mă la tenişii tipului.

Iar apoi Margo a început să mintă:

— De fapt, el e *vărul* meu, a spus ea.

Apoi s-a lipit de mine şi şi-a petrecut o mână în jurul taliei mele, astfel încât i-am simţit fiecare deget strângându-mi şoldul.

— *Şi* iubitul meu, a adăugat.

Tipul şi-a dat ochii peste cap şi a plecat, însă mâna lui Margo a mai rămas pe mine preț de un minut, iar eu am profitat de ocazie ca să-mi petrec brațul în jurul ei.

— Chiar eşti verişoara mea preferată, i-am spus.

Ea a zâmbit şi m-a lovit uşor cu şoldul, desprinzându-se din îmbrățişarea mea.

— De parcă n-aş şti, a zis ea.

Capitolul 4

Conduceam pe I-4, o interstatală binecuvântat de pustie, urmând instrucțiunile lui Margo. Ceasul de la bord arăta 1:07.

— E drăguț, nu-i aşa? a întrebat ea.

Era întoarsă cu spatele la mine, privind pe geam, aşa încât de-abia o puteam vedea.

— Îmi place să conduc cu viteză sub luminile de pe stâlpi.

— Lumina, am spus eu, vizibila amintire a Luminii Invizibile.

— Ce frumos, a spus ea.

— T.S. Eliot. Şi tu l-ai citit. Anul trecut, la ora de engleză, i-am reamintit.

Eu nu citisem tot poemul din care făcea parte acel vers, însă acele câteva părți pe care le citisem îmi rămăseseră în minte.

— A, e un citat, a spus ea, puțin dezamăgită.

I-am văzut mâna pe consola din mijloc. Aş fi putut să-mi pun şi eu mâna pe consola din mijloc şi atunci mâinile noastre ar fi fost simultan în acelaşi loc. Dar n-am făcut-o.

— Spune-o din nou, m-a rugat ea.

— Lumina, vizibila amintire a Luminii Invizibile.

— Da. La naiba, e atât de frumos! Probabil că te ajută cu prințesa ta.

— Ex-prințesa, am corectat-o eu.

— Suzie ți-a dat papucii? m-a întrebat Margo.

— De unde ştii că *ea* mi-a dat papucii *mie*?

— A, scuze.

— Cu toate că a făcut-o, am recunoscut eu, iar Margo a râs.

Despărțirea avusese loc în urmă cu câteva luni, dar nu o puteam învinui pe Margo că nu dăduse atenție poveştilor de dragoste din lumea castelor inferioare. Ceea ce se întâmplă în sala de repetiții rămâne în sala de repetiții.

Margo şi-a ridicat picioarele pe bord, sincronizându-şi cuvintele cu mişcarea degetelor. Întotdeauna vorbea aşa, cu acel ritm vizibil, de parcă ar fi recitat o poezie.

— Da, bine, îmi pare rău să aud asta. Dar te înțeleg. Scumpul meu iubițel cu care sunt împreună de atâtea luni de zile şi-o trage cu prietena mea cea mai bună.

M-am uitat la ea, însă părul îi acoperea toată fața, aşa că n-am putut să-mi dau seama dacă mințea.

— Pe bune?

N-a zis nimic.

— Dar azi-dimineață râdeai împreună cu el. V-am văzut!

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Am auzit de asta chiar înainte să înceapă prima oră, iar apoi i-am găsit vorbind împreună şi am început să țip din toți rărunchii, iar Becca a sărit în brațele lui Clint Bauer şi Jase pur şi simplu stătea acolo ca un dobitoc în timp ce din gura aia puturoasă îi curgea salivă cu tutun.

Evident, înțelesesem greşit scena de pe culoar.

— Ciudat, fiindcă azi-dimineață Chuck Parson m-a întrebat dacă ştiam ceva despre tine şi Jase.

— Da, păi, bănuiesc că face după cum i se spune. Probabil că Jase l-a pus să afle cine ştia.

— Dumnezeule, de ce şi-ar trage-o cu Becca?

— Ei bine, ea nu e celebră pentru personalitatea ei sau pentru generozitatea spiritului, aşa că probabil e din cauză că e sexy.

— Nu e la fel de sexy ca tine, am zis, înainte să-mi dau seama ce spun.

— Întotdeauna mi s-a părut ridicol când oamenii îşi doresc să se combine cu cineva doar fiindcă persoana respectivă e drăguță. E ca şi cum ai alege cerealele de dimineață în funcție de culoare, nu de gust. Apropo, e următoarea ieşire. Însă eu nu sunt drăguță, mă rog, cel puțin nu de aproape. În general, cu cât se apropie mai mult oamenii de mine, cu atât mă prețuiesc mai puțin.

— Asta-i... am dat eu să zic.

— Mă rog, a pus ea capăt discuției.

Mi se părea uşor nedrept că un măgar ca Jason Worthington să facă sex atât cu Margo, cât *şi* cu Becca, când anumiți indivizi extrem de încântători, aşa cum eram eu, nu aveau posibilitatea de a face sex cu niciuna dintre ele — sau cu oricine altcineva, că tot vorbim de asta. Acestea fiind spuse, îmi place să cred că eu sunt tipul de persoană care nu s-ar combina cu o persoană în genul Beccăi Arrington. Se prea poate ca ea să fie sexy, dar e, de asemenea: 1) agresiv de searbădă şi 2) o târfuliță înnăscută, mare şi rea. Noi, cei care frecventăm sala, bănuiam de mult că Becca îşi păstra silueta mâncând doar sufletele pisicilor şi visele copiilor săraci.

— Becca e cam nasoală, am spus eu, încercând s-o fac pe Margo să vorbească din nou.

— Da, a răspuns ea, privind pe geam, luminile străzilor reflectându-se în părul ei.

Pentru o clipă am crezut că avea să plângă, dar şi-a revenit imediat, ridicându-şi gluga hanoracului şi scoțând bara The Club din sacoşa de la Wal-Mart.

— Ei bine, ceea ce urmează va fi deosebit de amuzant, a spus, rupând ambalajul pachetului The Club.

— Pot să te întreb unde mergem?

— Acasă la Becca.

— Ă-ău, am spus când am oprit în dreptul semnului de stop.

Am tras frâna de mână şi am dat să-i spun lui Margo că aveam să o duc înapoi acasă.

— Fără infracțiuni. Promit. Trebuie să găsim maşina lui Jase. Strada Beccăi e următoarea la dreapta, dar el nu şi-ar parca maşina pe strada ei, fiindcă părinții ei sunt acasă. Încearcă a doua la dreapta. Ăsta-i primul lucru pe care-l facem.

— Bine, am spus, dar după aia mergem acasă.

— Ba nu. După aia urmează Partea a Doua din Unsprezece.

— Margo, e o idee proastă.

— Taci şi mergi mai departe, a spus ea, aşa că asta am făcut.

Am găsit Lexusul lui Jase la două străzi mai încolo de strada Beccăi. Nici nu am oprit bine, că Margo a şi sărit din maşină, cu bara The Club în mână, îndreptându-se spre Lexus. A deschis portiera de la şofer, s-a aşezat pe scaun şi a instalat bara peste volanul lui Jase. Apoi a închis încet portiera.

— Dobitocul nu-şi încuie niciodată maşina, a murmurat ea când s-a urcat înapoi în maşină.

Şi-a băgat în buzunar cheia de la The Club, după care s-a întins spre mine şi mi-a ciufulit părul.

— Partea Întâi — finalizată. Acum mergem acasă la Becca.

În timp ce conduceam, Margo mi-a explicat Părţile a Doua şi a Treia.

— E genial, am spus, cu toate că pe dinăuntru eram extrem de agitat.

Am cotit pe strada Beccăi şi am parcat la două case mai încolo de McConacul ei. Margo s-a strecurat în partea din spate a maşinii şi s-a întors cu un binoclu şi cu o cameră foto digitală. S-a uitat prin binoclu, după care mi l-a dat mie. Vedeam o lumină aprinsă la subsolul casei, dar nu era nicio mişcare. Eram aproape surprins că acea casă avea un subsol — în Orlando, dacă sapi prea mult, s-ar putea să dai de apă.

Am băgat mâna în buzunar, mi-am scos telefonul şi am sunat la numărul pe care mi l-a dictat Margo. Telefonul a sunat o dată, de două ori, iar apoi, o voce masculină obosită a răspuns:

— Alo?

— Domnul Arrington? am întrebat eu.

Margo a vrut să sun eu, deoarece nimeni nu avea să-mi recunoască vocea.

— Cine-i la telefon? Dumnezeule, cât e ceasul?

— Domnule, cred că ar trebui să ştiţi că în acest moment fiica dumneavoastră face sex cu Jason Worthington în subsolul casei dumneavoastră.

Şi am închis. Partea a Doua: *accompli*.[6]

---

[6] „Finalizată“ (în lb. franceză în orig.). (*N.t.*)

Eu şi Margo am deschis portierele şi am pornit pe stradă, întinzându-ne apoi pe burtă în spatele gardului viu care străjuia casa Beccăi. Margo mi-a dat aparatul foto şi am urmărit cum lumina unui dormitor de la etaj s-a aprins, iar apoi o lumină de pe scări, iar apoi lumina din bucătărie. Iar apoi, în cele din urmă, cea de pe scările care duceau la subsol.

— Uite-l că vine, a şoptit Margo, iar eu nu aveam habar la ce se referea până ce nu l-am văzut pe Jason Worthington la bustul gol, strecurându-se pe fereastra subsolului. A luat-o la fugă de-a lungul peluzei, fiind îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri, iar când s-a apropiat de noi am sărit în picioare şi i-am făcut o poză, finalizând Partea a Treia. Cred că blițul ne-a luat prin surprindere pe amândoi şi, preț de câteva secunde, el a clipit spre mine prin întuneric, după care a dispărut în bezna nopții, fugind cât îl țineau picioarele.

Margo m-a tras de cracul jeanşilor; m-am uitat la ea, iar ea mi-a zâmbit strâmb. Am întins mâna, ajutând-o să se ridice în picioare, iar apoi am alergat înapoi spre maşină. Tocmai băgam cheia în contact, când ea a spus:

— Arată-mi poza.

I-am întins aparatul şi ne-am uitat împreună cum a apărut pe ecran, capetele noastre aproape atingându-se. Când am văzut chipul palid şi împietrit al lui Jason Worthington, nu m-am putut abține să nu râd.

— O, Dumnezeule! a exclamat Margo, arătându-mi ceva cu degetul.

Se pare că, în graba momentului, Jason n-a reuşit să-l bage pe Micul Jason în boxeri, aşa că atârna acolo, imortalizat digital pentru posteritate.

— E un penis, a spus Margo, în acelaşi fel în care Rhode Island e un stat: se prea poate să aibă parte de o istorie strălucită, dar în mod clar nu e mare.

M-am uitat spre casă şi am observat că lumina de la subsol era stinsă. În acel moment mi-am dat seama că îmi părea puțin rău pentru Jason — nu era vina lui că avea un penis minuscul şi o iubită genial de răzbunătoare. Şi totuşi, în clasa a şasea, Jase mi-a promis că n-avea să-mi tragă un pumn dacă mâncam o râmă vie, aşa că am mâncat o râmă vie şi apoi mi-a tras un pumn în față. Aşa că nu mi-a părut rău prea mult timp.

Apoi m-am uitat la Margo, care studia casa prin binoclu.

— Trebuie să intrăm, a spus ea. La subsol.

— Poftim? De ce?

— Partea a Patra. Să-i luăm hainele în caz că are de gând să se întoarcă acolo. Partea a Cincea. Să-i lăsăm Beccăi nişte peşte.

— Nu.

— Ba da. Acum! a insistat ea. Becca se află sus, unde tocmai e certată de părinți. Dar cât crezi că ține muştruluiala? Vreau să zic, ce poți să-i spui? „Nu ar trebui să ți-o tragi cu prietenul lui Margo la subsol." Practic, e o muştruluială de o frază. Aşa că ar cam trebui să ne grăbim.

A ieşit din maşină cu spray-ul într-o mână şi cu somnul în cealaltă.

— E o idee proastă, am şoptit eu, dar am urmat-o, mergând ghemuit ca ea, până ce am ajuns în dreptul ferestrei încă deschise.

— Eu intru prima, a spus Margo.

A intrat cu picioarele înainte, coborându-şi-le pe biroul cu computerul, fiind pe jumătate afară şi pe jumătate înăuntru, când am întrebat-o:

— Nu pot să stau de şase?
— Mişcă-ți fundul costeliv încoace, a spus ea, aşa că am procedat întocmai.

Am înşfăcat iute toate hainele băiețeşti pe care le-am găsit pe podeaua acoperită de covorul mov. O pereche de jeanşi cu o curea de piele, o pereche de şlapi, o şapcă de baseball pe care scria Winter Park High School Wildcats şi un tricou polo bleu. M-am întors la Margo, care mi-a întins peştele împachetat în hârtie şi unul dintre stilourile purpurii ale Beccăi. Mi-a spus ce să scriu:

Un mesaj de la Margo Roth Spiegelman: prietenia noastră — doarme cu peştii

Margo a ascuns peştele în dulapul Beccăi, între perechile de pantaloni scurți împăturiți. Auzeam paşi la etajul superior, aşa că am bătut-o pe Margo pe umăr şi m-am uitat la ea, cu ochii aproape ieşiți din orbite. Ea mi-a zâmbit şi a scos liniştită spray-ul. Eu m-am strecurat pe fereastră şi m-am întors să mă uit cum Margo s-a aplecat peste birou şi a agitat calmă tubul de vopsea. Cu o mişcare elegantă — pe care o asociezi cu caligrafia sau cu Zorro — a făcut un *M* pe peretele de deasupra biroului.

Şi-a întins mâinile spre mine, iar eu am ajutat-o să iasă. Tocmai se ridicase în picioare, când am auzit o voce pițigăiată strigând:
— DWIGHT!

Am înşfăcat hainele şi am rupt-o la fugă, cu Margo în urma mea. Am auzit, deşi nu am văzut, uşa din fața casei deschizându-se, dar nu m-am oprit şi nici nu m-am întors, nici atunci când o voce a bubuit „OPRIȚI-VĂ!“ şi nici măcar atunci când am auzit sunetul unui foc de armă.

Am auzit-o pe Margo murmurând „pistol“ în urma mea — nu părea supărată pe chestia asta; pur şi simplu

făcea o observație —, şi, în loc să ocolesc gardul viu al Beccăi, m-am aruncat peste el cu capul înainte. Nici măcar nu sunt sigur cum intenționam să aterizez — poate cu o rotire grațioasă sau ceva de genul —, dar, în orice caz, am ajuns grămadă pe asfaltul de pe drum, aterizând pe umărul stâng. Din fericire, hainele lui Jase au lovit pământul înaintea mea, amortizând impactul.

Am înjurat şi, înainte să pot să mă ridic, am simțit mâinile lui Margo ridicându-mă, iar imediat ne aflam în maşină şi eu conduceam în marşarier cu farurile stinse, motiv pentru care eram cât pe ce să dau peste vedeta semi-dezbrăcată a echipei de baseball de la liceul Winter Park. Jase alerga foarte repede, dar se pare că nu alerga în vreo direcție anume. Am simțit un alt junghi de regret când am trecut pe lângă el, aşa că am coborât geamul pe jumătate şi i-am aruncat tricoul polo. Din fericire, nu cred că ne-a văzut pe mine sau pe Margo, şi nu avea niciun motiv să recunoască maşina, de vreme ce — şi nu vreau să par trist sau ceva de genul fiindcă insist asupra acestui lucru — *nu pot merge cu ea la şcoală*.

— De ce naiba ai face aşa ceva? m-a întrebat Margo când am aprins farurile şi, conducând acum cu fața, am început să navighez prin labirintul suburban, întorcându-ne pe interstatală.

— Mi-e milă de el.

— Ți-e milă de el? De ce? Fiindcă mă înşală de şase săptămâni? Fiindcă probabil că mi-a dat Dumnezeu-ştie-ce boală? Fiindcă e un idiot dezgustător, care probabil va fi bogat şi fericit toată viața lui, fiind, astfel, o dovadă a nedreptății absolute a cosmosului?

— Părea cam disperat, am spus eu.

— Mă rog. Mergem acasă la Karin. E pe strada Pennsylvania, lângă ABC Liquors.

— Nu fi supărată pe mine. Un om avea îndreptat spre mine un afurisit de pistol fiindcă te-am ajutat, aşa că nu fi supărată pe mine.

— NU SUNT SUPĂRATĂ PE TINE! a strigat Margo, iar apoi a tras un pumn în bord.

— Ei bine, țipi.

— Mă gândeam că poate... mă rog. Mă gândeam că poate nu mă înşela.

— Ah...

— Karin mi-a spus la şcoală. Şi bănuiesc că mulți oameni ştiau de ceva vreme. Şi nu mi-a spus nimeni până ce nu a făcut-o Karin. Mă gândeam că poate ea încerca doar să creeze nişte drame sau ceva de genul.

— Îmi pare rău, am spus.

— Da. Da. Nu pot să cred că-mi pasă.

— Inima îmi bubuie în piept.

— Asta înseamnă că te distrezi, a spus Margo.

Eu nu eram de aceeaşi părere; părea a fi mai degrabă un atac de cord. Am tras în parcarea unui 7-Eleven şi mi-am apăsat degetul pe vena jugulară în timp ce priveam cum simbolul **:** din ceasul digital clipea la fiecare secundă. M-am întors spre Margo: ea îşi dădea întruna ochii peste cap.

— Pulsul meu e periculos de ridicat, i-am explicat eu.

— Nici măcar nu-mi amintesc când a fost ultima oară când m-am simțit atât de entuziasmată în legătură cu vreun lucru. Cu adrenalină prin tot corpul şi cu plămânii măriți.

— Inspiră pe nas şi expiră pe gură, i-am răspuns eu.

— Tu şi micile tale anxietăți. E atât de...

— Drăguț?

— Aşa i se spune în ziua de azi comportamentului copilăresc? a întrebat ea zâmbind.

S-a cățărat pe bancheta din spate şi s-a întors cu o geantă. *Oare câte prostii a băgat acolo?* m-am întrebat eu. A deschis geanta şi a scos o sticluță de ojă de un roşu atât de închis la culoare, încât părea negru.

— În timp ce tu te calmezi, eu am să-mi fac unghiile, a spus, zâmbindu-mi printre şuvițele din breton. Nu te grăbi.

Şi am stat acolo, ea cu oja ei pe bord, şi eu verificându-mi pulsul. Era o culoare bună, iar Margo avea degete frumoase, mai subțiri şi mai osoase decât restul trupului ei, care era tot numai forme şi margini suave. Avea acel soi de degete pe care le voiai împletite cu ale tale. Mi-am amintit cum m-au strâns de şold în Wal-Mart, lucru care mi se părea că se petrecuse acum câteva zile. Bătăile inimii au devenit din ce în ce mai lente. Şi încercam întruna să-mi spun: Margo are dreptate. Aici nu există niciun lucru de care să-ți fie teamă, nu în acest orăşel, în această noapte liniştită.

Capitolul 5

— Partea a Şasea, a spus Margo de îndată ce am pornit din nou la drum.

Îşi mişca degetele prin aer de parcă ar fi cântat la pian.

— Lăsăm la uşa lui Karin un buchet de flori cu un bilet de scuze.

— Ei ce i-ai făcut?

— Păi, când mi-a spus de faza cu Jase, am cam făcut-o cu ou şi cu oțet.

— Cum aşa?

Opriserăm la un semafor şi câțiva puşti care se aflau într-o decapotabilă îşi turau întruna motorul — de parcă aş fi avut de gând să mă iau la întrecere cu Chryslerul. Accelerația scâncea când o apăsai până la podea.

— Ei bine, nu-mi amintesc exact ce i-am spus, dar era ceva de genul „eşti o târfă cu fundul mare, mucoasă, respingătoare, tâmpită, buboasă, dințoasă, cu cel mai urât păr din Central Florida — şi asta înseamnă ceva".

— Părul ei *chiar e* ridicol, am zis eu.

— *Ştiu*! Ăsta e singurul lucru adevărat pe care l-am spus despre ea. Când spui lucruri nasoale despre cineva, n-ar

trebui niciodată să spui chestiile adevărate, pentru că nu prea mai poți să le retragi, ştii? Vreau să zic, există reflexii. Şi există raze. Şi apoi există dungile de pe blana unui sconcs.

În timp ce conduceam spre casa lui Karin, Margo a dispărut în spatele maşinii şi s-a întors cu buchetul de lalele. Pe o petală, Margo lipise un bilet pe care-l împăturise sub forma unui plic. Când am oprit, mi-a întins buchetul, iar eu am sprintat de-a lungul trotuarului, am pus florile pe covoraşul de la intrare şi apoi m-am întors la maşină.

— Partea a Şaptea, a spus ea în clipa în care m-am urcat la volan. Trebuie să lăsăm un peşte pentru simpaticul domn Worthington.

— Bănuiesc că încă nu a ajuns acasă, am spus, iar din vocea mea s-a simțit mila.

— Sper ca de-acum într-o săptămână polițiştii să-l găsească desculț, dezbrăcat şi isteric în vreun şanț de pe marginea drumului, a răspuns Margo pe un ton calm.

— Adu-mi aminte să nu mă pun niciodată cu Margo Roth Spiegelman, am murmurat eu, iar Margo a râs.

— Pe bune, a spus ea. Aducem o afurisită de *ploaie* pe duşmanii noştri.

— Pe duşmanii tăi, am corectat-o eu.

— Mai vedem, a răspuns ea repede, iar apoi a ridicat capul şi a adăugat: Hei, am s-o fac eu pe asta. Părinții lui Jason au instalat un sistem de securitate al naibii de bun. Şi nu vreau să avem de-a face cu încă un atac de panică.

— Aha, am spus.

Jason locuia la câteva case mai încolo de Karin, într-un cartier super-bogat numit Casavilla. Toate casele

din Casavilla sunt în stil spaniol, cu acoperişuri din țigle roşii şi tot tacâmul, numai că nu au fost construite de către spanioli, ci de către tatăl lui Jason, care e unul dintre cei mai bogați dezvoltatori din Florida.

— Case mari şi urâte pentru oameni mari şi urâți, i-am spus lui Margo când am intrat în Casavilla.

— Bine zis. Dacă o să ajung vreodată genul de persoană care are un copil şi şapte dormitoare, te rog fă-mi o favoare şi împuşcă-mă.

Am oprit în fața casei lui Jase, o monstruozitate care arăta ca o moşie spaniolă supradimensionată, excepție făcând cele trei coloane dorice groase care se întindeau până la acoperiş. Margo a înşfăcat cel de-al doilea somn de pe bancheta din spate, a scos capacul unui pix cu dinții şi a scrijelit ceva cu un scris care nu părea să semene cu al ei:

Dragostea lui MS Pentru tine: Doarme Cu Peştii

— Fii atent, ține motorul pornit, mi-a ordonat, punându-şi invers pe cap şapca de baseball a lui Jase.

— Bine, am spus.

— Ține mâna pe schimbător, mi-a poruncit apoi.

— Bine, am spus, simțind cum mi se ridică pulsul.

Inspiră pe nas, expiră pe gură. Inspiră pe nas, expiră pe gură. Cu peştele şi cu spray-ul într-o mână, Margo a deschis portiera, a traversat în pas alergător imensa grădină din față a casei Worthington, iar apoi s-a ascuns după un stejar. Mi-a făcut cu mâna pe întuneric, iar eu i-am făcut cu mâna la rândul meu, iar apoi ea a inspirat adânc în stil teatral, a dat aerul afară, s-a întors şi a luat-o la fugă.

Nu făcuse decât un pas, când casa s-a aprins precum bradul de Crăciun din oraş, iar o sirenă a început să urle. Pentru o fracțiune de secundă m-am gândit să o abandonez pe Margo, lăsând-o în grija sorții, dar am continuat

să inspir pe nas şi să expir pe gură în timp ce ea fugea spre casă. A aruncat peştele printr-un geam, dar sirenele erau atât de puternice, încât de-abia am auzit sticla spărgându-se. Şi apoi, doar pentru că ea e Margo Roth Spiegelman, a stat un moment să vopsească un minunat *M* pe geamul care nu fusese spart. Apoi a rupt-o la fugă spre maşină, în timp ce eu eram cu un picior pe accelerație şi cu unul pe frână, Chryslerul părea în acel moment un cal de curse pursânge. Margo fugea atât de repede, încât şapca i-a căzut, iar apoi a sărit în maşină şi am demarat în trombă înainte ca ea să fi închis de tot portiera.

Am oprit la stopul din capătul străzii, iar Margo a spus:

— Ce naiba? Hai hai hai hai hai!

— Oh, bine! am zis — uitasem că făcuserăm ceva ilegal.

Am trecut de încă trei stopuri din Casavilla fără să oprim şi de-abia merseserăm un kilometru pe bulevardul Pennsylvania, când am văzut o maşină de poliție trecând pe lângă noi cu girofarurile pornite.

— A fost destul de mişto! a spus Margo. Vreau să zic, chiar şi pentru mine. Ca s-o zic în stilul-Q, mi-a crescut puțin pulsul.

— Dumnezeule! am făcut eu. Vreau să zic, nu puteai să i-l laşi în maşină? Sau măcar pe covoraşul de la uşă?

— Q, aducem o afurisită de *ploaie*, nu câteva averse risipite în vânt.

— Spune-mi te rog că Partea a Opta este mai puțin terifiantă.

— Nu-ți face griji. Partea a Opta este o joacă de copii. Ne întoarcem în Jefferson Park. La casa lui Lacey. Ştii unde locuieşte, nu-i aşa?

Ştiam, cu toate că Dumnezeu mi-e martor că Lacey Pemberton n-ar catadicsi niciodată să mă invite la ea.

Locuia în partea opusă din Jefferson Park, la vreun kilometru şi jumătate de mine, într-un apartament drăguț aflat deasupra unui magazin cu articole de papetărie — în acelaşi bloc în care locuise tipul mort. Mai fusesem pe acolo, nişte prieteni de-ai părinților mei locuiau la etajul al treilea. Trebuia să treci de două uşi încuiate pentru a ajunge la acele apartamente. Mi-am dat seama că nici măcar Margo Roth Spiegelman nu putea pătrunde în acea clădire.

— Aşadar, Lacey a fost cuminte sau obraznică? am întrebat eu.

— Lacey a fost deosebit de obraznică, mi-a răspuns Margo.

Privea din nou pe geamul din dreapta, vorbind departe de mine, aşa că de-abia o puteam auzi.

— Vreau să zic, suntem prietene de la grădiniță.

— Şi?

— Şi nu mi-a spus de Jase. Dar nu e numai asta. Privind în urmă, a fost o prietenă *îngrozitoare*. Vreau să zic, de exemplu, tu crezi că sunt grasă?

— Dumnezeule, nu. Tu eşti...

Şi m-am oprit înainte să spun *nu slabă, dar ăsta e tot punctul tău forte; punctul tău forte e că nu arăți ca un băiat.*

— Nu ar mai trebui să slăbeşti deloc.

Ea a râs, a dat din mână spre mine şi a spus:

— Tu pur şi simplu adori fundul meu mare.

Mi-am luat privirea de la drum pentru o secundă şi m-am uitat la ea, şi n-ar fi trebuit s-o fac, întrucât mi-a citit chipul pe loc, iar chipul meu spunea: ei bine, în primul rând, n-aş spune că e chiar *mare* şi, în al doilea rând, chiar *e* impresionant. Dar era mai mult decât atât. Nu poți izola Margo „persoana" de Margo „trupul". Nu poți

vedea una fără să o vezi şi pe cealaltă. Te uiţi în ochii lui Margo şi vezi atât albastrul lor, cât şi ceea ce are Margo atât de special. Şi, la urma urmelor, nu puteai spune că Margo Roth Spiegelman era grasă sau slabă, la fel cum nu poţi spune că Turnul Eiffel e solitar sau nu. Frumuseţea lui Margo era un soi de corabie a perfecţiunii — fără vreo fisură şi imposibil de fisurat.

— Dar făcea comentarii de genul „Ţi-aş împrumuta pantalonii ăştia scurţi, dar nu cred că îţi vin“ sau „Eşti atât de îndrăzneaţă. Ador cum îi faci pe băieţi să se îndrăgostească de personalitatea ta“. Mă submina constant. Nu cred că a zis vreodată vreun lucru care să nu fie o încercare de subminire.

— Subminare.

— Îţi mulţumesc, McProfesoreGramatecian Enervant.

— Gramatician, am corectat-o eu.

— O, Doamne, o să te omor! a spus ea râzând.

Am preferat să mergeam pe la marginea oraşului, astfel încât să evităm să trecem pe strada noastră, în cazul în care părinţii noştri s-ar fi trezit şi ar fi descoperit că lipseam de acasă. Am condus pe lângă lac (Lacul Jefferson), iar apoi am cotit pe Jefferson Court şi am intrat în micul centru fals din Jefferson Park, care părea a fi straniu de pustiu şi de tăcut. Am găsit SUV-ul negru al lui Lacey parcat în faţa unui restaurant unde serveau sushi. Am oprit pe o stradă mai încolo, trăgând în primul loc de parcare care nu era luminat.

— Poţi, te rog, să-mi dai ultimul peşte? a spus Margo.

Eram fericit că scăpam de peşte, fiindcă începuse deja să miroasă. Iar apoi, Margo a notat ceva pe ambalaj, de data asta cu scrisul ei:

prietenia Ta cu ms Doarme cu peştii

Am pornit pe stradă evitând luminile, mergând pe cât de normal puteau merge doi oameni când unul dintre ei (Margo) ținea un pește de dimensiuni considerabile împachetat în hârtie şi celălalt (eu) ținea un spray cu vopsea albastră. Un câine a lătrat, şi am înlemnit, dar apoi a tăcut, iar noi am ajuns curând în dreptul maşinii lui Lacey.

— Ei bine, asta complică lucrurile, a spus Margo, văzând că maşina era încuiată.

A băgat mâna în buzunar şi a scos o bucată de sârmă care cândva fusese un umeraş. I-a luat mai puțin de un minut să descuie portiera. Eram de-a dreptul impresionat.

Imediat ce a deschis portiera şoferului, s-a întins şi a deschis cealaltă portieră pentru mine.

— Hei, ajută-mă să ridic ridic asta, a şoptit ea.

Am ridicat împreună bancheta din spate. Margo a strecurat peştele sub ea, a numărat până la trei şi, cu o singură mişcare, am trântit bancheta la loc peste peşte. Am auzit sunetul dezgustător al măruntaielor somnului explodând. Am început să-mi imaginez cum avea să miroasă SUV-ul lui Lacey după doar o zi de stat în soare, şi recunosc că un soi de linişte a năvălit peste mine. Iar apoi, Margo a spus:

— Fă un *M* pe cupolă, te rog.

Nu mi-a luat nici măcar o secundă de gândire înainte să dau din cap, după care m-am cățărat pe portbagaj şi m-am aplecat, făcând repede un *M* imens pe toată suprafața cupolei. De obicei sunt împotriva vandalismului. Dar, de asemenea, de obicei sunt împotriva lui Lacey Pemberton — şi la final asta s-a dovedit a fi cea mai importantă convingere. Am sărit de pe maşină. Am fugit prin întunericul nopții — respirând repede şi scurt —,

întorcându-ne spre locul în care parcaserăm maşina. Când am pus mâna pe volan, am observat că degetul meu arătător era albastru. L-am ridicat ca să-l vadă şi Margo. Ea a zâmbit şi şi-a întins propriul deget albastru, iar apoi degetele ni s-au atins, şi degetul ei albastru l-a împins uşor pe al meu, şi pulsul mi-a luat-o iar razna. Şi apoi, după o vreme, a spus:

— Partea a Noua — în centru.

Era 2:49 dimineața. Niciodată în viața mea nu mă mai simțisem atât de plin de viață.

Capitolul 6

Turiştii nu vizitează niciodată centrul din Orlando, întrucât acolo nu există nimic altceva în afară de câţiva zgârie-nori cu bănci şi companii de asigurări. E acel tip de centru care noaptea şi în weekenduri devine cu totul pustiu, excepţie făcând cele câteva cluburi de noapte pe jumătate pline cu oameni disperaţi şi cu oameni disperat de penibili. În timp ce urmam instrucţiunile lui Margo prin labirintul de străzi cu sens unic, am văzut câţiva oameni dormind pe trotuar sau stând pe bănci, însă nimeni nu se mişca. Margo a coborât geamul, iar eu am simţit aerul înăbuşitor izbindu-mă în faţă, mai cald decât ar fi trebuit să fie noaptea. Am aruncat o privire în dreapta mea şi am văzut cum şuviţele de păr îi zburau în jurul feţei. Cu toate că Margo era lângă mine, mă simţeam extrem de singur printre toate aceste clădiri mari şi pustii, ca şi când supravieţuisem apocalipsei şi lumea îmi fusese dăruită mie — această lume minunată şi nesfârşită fiind toată a mea ca s-o explorez.

— Îmi oferi un tur al zonei? am întrebat eu.

— Nu. Încerc să găsesc SunTrust Building. Se află chiar lângă Asparagus[7].

[7] „Sparanghel" (în lb. engl.). (*N.t.)*

— Aha, am spus pentru prima oară în noaptea aceea, dețineam o informație importantă. Asta se află în sud.

Am mai mers o vreme, după care am intrat pe o stradă. Margo a arătat fericită cu degetul, şi da, acolo, în fața noastră, se afla Asparagus.

Asparagus nu e, practic, o tulpină de sparanghel, şi nici nu e înrudit cu sparanghelul. E doar o sculptură înaltă de zece metri, care seamănă ciudat de tare cu o tulpină de sparanghel — cu toate că a mai fost comparată şi cu:

1 Un vrej de fasole din sticlă verde
2 O reprezentare abstractă a unui arbore
3 „Monument al lui Washington" mai verde, mai lucios şi mai urât
4 Uriaşul mădular verde şi vesel al Uriaşului Verde şi Vesel[8]

În orice caz, nu arată sub *nicio* formă ca un Turn de Lumină[9], care este adevăratul nume al sculpturii. În parcare, am oprit în fața unui aparat de taxat şi m-am uitat la Margo. Preț de o secundă am surprins-o uitându-se lung în depărtare, privind nu înspre Asparagus, ci dincolo de el. Era pentru prima dată când mă gândeam că ceva ar putea fi în neregulă — şi nu acel lucru în neregulă de genul prietenul-meu-e-un-măgar, ci ceva cu adevărat în *neregulă*. Şi ar fi trebuit să spun ceva. Fireşte. Ar fi trebuit

[8] În engl. în orig., *The Jolly Green Giant* — mascota companiei General Mills, care produce legume congelate şi legume la conservă sub numele Green Giant. Pe 6 iulie 1979, în Blue Earth, Minnesota, a fost ridicată statuia Jolly Green Giant, care atrage anual peste 10.000 de vizitatori. (*N.t.)*

[9] Tower of Light. (*N.t.)*

să vorbesc despre una, despre alta şi tot aşa. Dar n-am spus decât:

— Pot să te întreb de ce m-ai adus la Asparagus?

Şi-a întors capul spre mine şi mi-a oferit un zâmbet larg. Margo era atât frumoasă, încât până şi zâmbetele ei false păreau convingătoare.

— Trebuie să verificăm cum stăm. Şi cel mai bun loc în care putem face asta este pe acoperişul de la SunTrust Building.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nuuu. În niciun caz. Ai spus că nu intrăm prin efracție nicăieri.

— Nu e intrare prin efracție. Intrăm pur şi simplu, pentru că uşa nu e încuiată.

— Margo, e ridicol. Normal că…

— Recunosc că în decursul acestei seri au fost atât intrări prin efracție, cât şi spargeri. Am intrat acasă la Becca. Am dat o spargere acasă la Jase. Iar aici vom intra. Dar în niciuna dintre situații n-a fost vorba de o pătrundere prin efracție. Teoretic vorbind, polițiştii ar putea să ne dea amendă pentru că am intrat sau pentru spargere, dar nu vor putea niciodată să ne dea amendă pentru *pătrundere prin efracție*. Aşa că mi-am ținut promisiunea.

— Sunt sigur că SunTrust are vreun paznic sau ceva de genul, am zis.

— Da, au, a spus ea, scoțându-şi centura de siguranță. Fireşte că au. Numele lui e Gus.

Am intrat pe uşa din față. În spatele unui birou mare în formă de semicerc se afla un tânăr cu un barbişon chinuit, care purta o uniformă Regents Security.

— Care-i treaba, Margo? a spus el.

— Salut, Gus! i-a răspuns ea.
— Cine-i puştiul?
SUNTEM DE ACEEAŞI VÂRSTĂ! am vrut eu să strig, dar am lăsat-o pe Margo să vorbească în locul meu.
— El e Q, colegul meu. Q, el e Gus.
— Care-i treaba, Q? a întrebat Gus.
A, nimic interesant, pur şi simplu împrăştiem nişte peşti morţi prin oraş, spargem nişte ferestre, fotografiem nişte băieţi goi-puşcă, ne plimbăm prin holurile centrale ale zgârie-norilor la ora trei şi jumătate dimineaţa, chestii de genul ăsta.
— E OK, i-am răspuns eu.
— Ascensoarele sunt oprite pe timpul nopţii, a spus Gus. A trebuit să le închid la trei. Dar sunteţi bine veniţi să folosiţi scările.
— Mişto. Seară faină, Gus!
— Seară faină, Margo!

— De unde naiba îl cunoşti pe paznicul de la SunTrust Building? am întrebat-o în timp ce urcam scările.
— El era în ultimul an când noi eram boboci, mi-a răspuns. Trebuie să ne grăbim, bine? N-avem timp de pierdut.
Margo a început să urce câte două trepte o dată, cu o mână pe balustradă, iar eu am încercat să ţin pasul cu ea, dar n-am reuşit. Margo nu făcea niciun fel de sport, dar îi plăcea să alerge — uneori o vedeam alergând prin Jefferson Park, ascultând muzică la căşti. Totuşi, mie nu-mi plăcea să alerg. De fapt, nu-mi plăcea să fac niciun fel de efort fizic. Însă acum încercam să ţin cât de cât pasul, ştergându-mi sudoarea de pe frunte şi ignorând durerea arzătoare din picioare. Când am ajuns la etajul douăzeci şi cinci, Margo stătea pe palier, aşteptându-mă.

— Hai să vezi, a zis.

A deschis o uşă şi am intrat într-o încăpere uriaşă, cu o masă din lemn de stejar lungă cât două maşini şi cu un şir lung de ferestre din podea până în tavan.

— Sala de conferințe, a spus ea. Are cea mai bună priveliște din toată clădirea.

Am urmat-o în timp ce se plimba de-a lungul ferestrelor.

— A, uite, a spus ea, arătând cu degetul, acolo e Jefferson Park. Vezi casele noastre? Luminile sunt stinse, ceea ce e bine.

A mai făcut câțiva paşi.

— Casa lui Jase. Luminile sunt stinse şi nu mai sunt maşini de poliție. Excelent, cu toate că se prea poate ca el să fi ajuns acasă, ceea ce nu e bine.

Casa Beccăi era prea departe ca s-o putem vedea.

Margo a tăcut câteva clipe, după care s-a apropiat de geam şi şi-a lipit fruntea de el. Eu am rămas în acelaşi loc, însă m-a apucat de tricou şi m-a tras spre ea. Nu voiam ca greutatea noastră adunată să se sprijine de un singur geam de sticlă, însă ea a continuat să mă tragă, şi i-am simțit pumnul în coastele mele, aşa că, în cele din urmă, mi-am lipit uşor capul de geam şi am aruncat o privire în zare.

De sus, Orlando era destul de bine luminat. Sub noi, la intersecțiile cu treceri de pietoni, vedeam indicatoarele NU TRECEȚI clipind, iar stâlpii de iluminat aliniați de-a lungul străzilor se aflau într-un şir perfect până în locul unde se sfârşea oraşul şi începeau străzile şerpuitoare şi aleile suburbiei nesfârşite din Orlando.

— E superb, am spus eu.

Margo s-a încruntat.

— Zău? Chiar crezi asta?

— Păi, nu ştiu, poate că nu, am spus, deşi era superb.

Când am văzut oraşul din avion, arăta precum un set LEGO scufundat într-un ocean de verdeață. Aici, noaptea, arăta ca un loc adevărat — dar, pentru prima dată, un loc pe care îl puteam vedea. În timp ce mă plimbam prin sala de conferințe, şi apoi prin celelalte birouri de la etaj, am putut să văd totul: acolo era şcoala. Acolo era Jefferson Park. Acolo, în zare, Disney World. Acolo era Wet'n Wild. Acolo, magazinul 7-Eleven unde Margo şi-a făcut unghiile şi unde eu m-am chinuit să respir. Era acolo — toată lumea mea, iar eu o vedeam printr-o simplă plimbare în această clădire.

— E mult mai impresionant, am spus cu voce tare. De la depărtare, vreau să zic. Nu vezi cum timpul şi-a pus amprenta asupra lucrurilor, ştii? Nu vezi rugina sau buruienile sau vopseaua care se scorojeşte. Vezi locurile aşa cum şi le-a imaginat cineva la un moment dat.

— De aproape, toate lucrurile sunt mai urâte, a spus ea.

— Nu şi tu, am răspuns fără să mă gândesc ce spun.

Cu fruntea încă lipită de sticlă, s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit.

— Uite un sfat: eşti drăguț atunci când eşti sigur pe tine. Şi mai puțin drăguț atunci când nu eşti.

Înainte să pot spune ceva, şi-a mutat din nou privirea asupra priveliştii şi a început să vorbească.

— Uite ce nu e frumos în legătură cu asta: de aici nu vezi rugina sau vopseaua scorojită sau toate celelalte chestii, dar îți poți da seama ce e cu locul la care te uiți. Vezi cât e de fals. Nici măcar nu e greu să fii fabricat din plastic. E un oraş de hârtie. Vreau să zic, uită-te la el, Q: uită-te la toate fundăturile, la toate străzile care se întorc

în ele însele, la toate casele care au fost construite pentru a se nărui. Toți oamenii de hârtie, care locuiesc în casele lor de hârtie, arzând viitorul pentru a le ține de cald. Toți puştii de hârtie care beau din berea pe care vreun idiot le-a cumpărat-o de la un magazin de hârtie. Toți acei oameni înnebuniți să dețină lucruri. Toate lucrurile subțiri şi fragile ca hârtia. Şi, de asemenea, toți oamenii. Locuiesc aici de optsprezece ani şi n-am dat niciodată peste vreun om căruia să-i pese de ceva care merită cu adevărat.

— Am să încerc să nu iau asta personal, am spus.

Priveam amândoi spre acea zonă îndepărtată, neagră ca smoala, spre străzi şi spre parcelele de un hectar. Însă umărul ei era lipit de al meu, iar mâinile ni se atingeau, şi, cu toate că nu mă uitam la Margo, să stau lipit de sticla geamului era ca şi când m-aş fi lipit de ea.

— Îmi pare rău, mi-a spus. Poate că lucrurile ar fi stat altfel pentru mine dacă mi-aş fi petrecut tot timpul ăsta cu tine în loc să ies cu… aaah! Dumnezeule! Pur şi simplu mă urăsc atât de tare pentru că-mi pasă de, ghilimele, prietenii mei. Vreau să zic, ca să ştii şi tu, nu e vorba că sunt extrem de supărată pe Jason. Sau pe Becca. Sau chiar şi pe Lacey, deşi chiar îmi plăcea de ea. Dar a fost ultima coardă. Da, era o coardă penibilă, dar era singura care-mi mai rămăsese, şi toate fetele de hârtie au nevoie de măcar o coardă, nu-i aşa?

Şi iată care a fost replica mea:

— Mâine la prânz eşti bine venită la mine acasă.

— Ce drăguț, a spus ea pe un ton din ce în ce mai şoptit.

S-a întors spre mine şi a încuviințat uşor. Am zâmbit. La fel a făcut şi ea. Am crezut că e un zâmbet sincer. Ne-am îndreptat spre scări şi le-am coborât în viteză.

Când ajungeam la un nou etaj, săream de pe ultima treaptă şi îmi loveam călcâiele pentru a o face să râdă, iar ea chiar râdea. Credeam că o înveseleam. Credeam că putea fi înveselită. Credeam că, dacă urma să fiu sigur pe mine, poate că ceva avea să se întâmple între noi.

Mă înşelam.

Capitolul 7

În timp ce stăteam în maşină cu cheia în contact, dar fără să fi pornit motorul, Margo a zis:

— Apropo, la ce oră se trezesc ai tăi?

— Nu ştiu, poate pe la şase şi un sfert?

Era 3:51.

— Vreau să zic, mai avem vreo două ore şi ceva şi am isprăvit nouă părţi.

— Ştiu, dar am lăsat-o la urmă pe cea mai laborioasă. Oricum, o să le terminăm pe toate. Partea a Zecea — e rândul lui Q să aleagă o victimă.

— Poftim?

— Am ales deja pedeapsa. Acum trebuie doar să alegi asupra cui vrei să se reverse mânia noastră.

— Asupra cui vrei să se reverse mânia noastră, am corectat-o eu, iar ea a clătinat din cap dezgustată. Şi chiar nu am nicio persoană asupra căreia aş vrea să se reverse mânia mea, am adăugat, fiindcă era adevărat.

Întotdeauna am crezut că trebuie să fii o persoană importantă ca să ai duşmani. De exemplu: istoric vorbind, Germania a avut mai mulţi duşmani decât Luxemburgul. Margo Roth Spiegelman era Germania. Şi

Marea Britanie. Şi Statele Unite. Şi Rusia ţaristă. Eu sunt Luxemburg. Trândăvind, îngrijindu-mă de oi şi cântând ca tirolezii.

— Ce zici de Chuck? a întrebat ea.

— Hmm.

Chuck *fusese* destul de îngrozitor în toţi acei ani înainte să fie îmblânzit. Pe lângă incidentul de la cantină, odată, în timp ce aşteptam autobuzul lângă şcoală, m-a apucat şi mi-a răsucit braţul, zicând întruna: „Spune că eşti poponar". Ăsta era singurul lui scop, o insultă am-un-vocabular-de-douăsprezece-cuvinte-aşa-că-nu-te-aştepta-la-o-varietate-mai-mare-de-insulte. Şi cu toate că era ridicol de copilăresc, tot a trebuit să spun că sunt un poponar, lucru care m-a enervat la culme, deoarece: 1) Nu cred că acel cuvânt ar trebui să fie folosit vreodată de cineva, mai ales de mine, şi 2) Întâmplarea face că nu sunt gay, şi, în plus, 3) Chuck Parson, să spui că eşti poponar părea cea mai mare umilinţă, cu toate că nu există nimic ruşinos în a fi gay, lucru pe care încercam să-l spun în timp ce el îmi răsucea braţul din ce în ce mai tare. Însă el continua să repete: „Dacă eşti atât de mândru să fii poponar, de ce nu recunoşti că eşti poponar, poponarule?"

Evident, Chuck Parson nu era Aristotel când venea vorba de logică. Dar avea un metru nouăzeci şi 120 de kilograme, lucru pe care nu trebuia să-l ignori.

— Dă-mi nişte motive ca să-l aleg pe Chuck, am cedat eu până la urmă.

Şi am pornit maşina, îndreptându-ne înapoi spre interstatală. Nu ştiam încotro mergeam, dar, în mod evident, nu aveam de gând să rămânem în centru.

— Îţi aduci aminte de Şcoala de Dans Crown? a întrebat ea. Chiar azi mă gândeam la ea.

— Mmm. Da…

— Apropo, îmi pare rău pentru treaba aia. Habar n-am de ce l-am ascultat.

— Da, nu-i nimic, am spus, însă faptul că îmi reamintisem de prăpădita aceea de Şcoală de Dans Crown mă scosese din sărite, aşa că am spus: Da. Chuck Parson. Ştii unde locuieşte?

— Ştiam că pot să-ți scot la suprafață latura răzbunătoare. Locuieşte în College Park. Ieşi pe Princeton.

Am intrat pe interstatală şi am călcat pedala până la fund.

— Hooo! a spus Margo. Ai grijă cu Chryslerul.

În clasa a şasea, câțiva copii — inclusiv eu, Margo şi Chuck — au fost forțați de către părinții lor să ia lecții de dans la Şcoala de Umilire, Degradare şi Dans Crown. Funcționa în felul următor: băieții stăteau într-o parte, fetele stăteau în cealaltă parte, iar apoi, la semnalul profesoarei, băieții se îndreptau către fete şi spuneau: „Îmi acorzi acest dans?“, iar fetele răspundeau: „Desigur“. Fetele *nu aveau voie* să spună nu. Dar, într-o zi — când trebuia să dansăm foxtrot —, Chuck Parson a convins toate fetele să mă refuze. Doar pe mine. Aşa că m-am îndreptat spre Mary Beth Shortz şi am întrebat-o: „Îmi acorzi acest dans?“, iar ea a spus nu. Şi apoi am întrebat o altă fată, iar apoi o alta, iar apoi pe Margo, care de asemenea a spus nu, iar apoi pe o alta, după care apoi am început să plâng.

Singurul lucru mai rău care ți se poate întâmpla la şcoala de dans, pe lângă faptul de a fi refuzat, este să plângi fiindcă ai fost refuzat, iar singurul lucru mai rău decât ăsta este să te duci la profesoara de dans şi să-i spui printre lacrimi: „Fetele mă refuză şi nu *artrebuisofacă*“.

Aşa că, desigur, m-am dus bocind la profesoară şi mi-am petrecut jumătate din anii de gimnaziu încercând să dau uitării acel eveniment stânjenitor. Aşadar, ca să scurtăm povestea: Chuck Parson m-a făcut să nu mai dansez niciodată foxtrot, ceea ce nu pare a fi un lucru deosebit de îngrozitor pe care i l-ai putea face unui elev de clasa a şasea. Trecusem peste episodul ăla şi peste toate celelalte faze pe care mi le făcuse de-a lungul anilor. Dar, în mod clar, nu aveam să-i plâng de milă.

— Stai puțin, n-o să ştie că sunt eu, nu-i aşa?

— Nu. De ce?

— Nu vreau să creadă că îmi pasă de el suficient cât să-l rănesc.

Mi-am lăsat mâna pe consola din mijloc, iar Margo a mângâiat-o.

— Nu-ți face griji, mi-a spus ea. N-o să ştie niciodată ce anume l-a epilatat.

— Cred că tocmai ai folosit greşit un cuvânt, dar nu ştiu ce înseamnă.

— Ştiu un cuvânt pe care tu nu-l ştii, a cântat Margo. EU SUNT NOUA REGINĂ A VOCABULARULUI! TE-AM UZURPAT!

— Rosteşte pe litere *uzurpat*.

— Nu, a răspuns ea râzând. N-am să renunț la coroană pentru *uzurpat*. Va trebui să găseşti ceva mai tare.

— Bine, am spus eu zâmbind.

Am mers prin College Park, un cartier care e cunoscut drept cartierul istoric din Orlando, doar pentru că toate casele de aici au fost construite în urmă cu treizeci de ani. Margo nu-şi amintea cu exactitate adresa lui Chuck sau cum arăta casa lui sau pe ce stradă se afla

(„Sunt aproape nouăzeci şi cinci la sută sigură că e pe Vassar.“). Într-un târziu, după ce Chryslerul se învârtise pe lângă trei grupuri de case de pe Vassar Street, Margo a arătat cu degetul în stânga şi a spus:

— Aia e.

— Eşti sigură?

— Sunt aproape nouăzeci şi şapte virgulă doi la sută sigură. Vreau să zic, sunt destul de sigură că dormitorul lui e chiar acolo, a spus ea, indicând locul cu degetul. Odată a dat o petrecere şi, când au sosit polițiştii, m-am furişat pe fereastra lui. Sunt destul de sigură că e aceeaşi fereastră.

— Asta înseamnă că am putea avea probleme.

— Dar, dacă ferestrele sunt deschise, nu e vorba de nicio efracție. Ci doar de o intrare. Iar noi *tocmai* am intrat la SunTrust şi n-a fost mare brânză, nu-i aşa?

Am râs.

— E ca şi cum m-ai transforma într-un şmecher.

— Ăsta e şi scopul. OK, proviziile: ia crema Veet, spray-ul şi vaselina.

— Bine, am spus, scoțându-le din spate.

— Acum, Q, să nu care cumva să faci pe tine de frică. Vestea bună e că Chuck doarme ca un urs care hibernează — ştiu asta fiindcă anul trecut mergeam amândoi la cursul de engleză şi nu s-a trezit nici măcar atunci când domnişoara Johnston l-a plesnit cu un exemplar din *Jane Eyre*. Aşa că o să ne ducem la fereastră, o s-o deschidem, o să ne scoatem papucii, iar apoi, foarte încet, o să intrăm în cameră, iar eu am să-i fac felul lui Chuck. După care, tu o să mergi într-o parte a casei, iar eu în cealaltă şi-o să punem vaselină pe fiecare clanță, aşa că, dacă se trezeşte cineva, o să aibă de furcă să iasă din casă şi să ne prindă.

Apoi ne mai batem puțin joc de Chuck, îi mai pictăm puțin casa şi o zbughim. Şi nu vorbim deloc.

Mi-am dus mâna la vena jugulară, dar zâmbeam.

Ne îndepărtam în tăcere de maşină, când Margo m-a luat de mână, şi-a împletit degetele cu ale mele şi m-a strâns tare. Am strâns-o şi eu, apoi m-am uitat la ea. Ea a dat din cap solemn, am dat şi eu din cap drept răspuns, apoi Margo mi-a lăsat mâna. Am alergat repede spre fereastră. Am împins uşor rama de lemn. A scârțâit puțin, dar s-a ridicat dintr-o singură mişcare. Am aruncat o privire prin cameră. Era întuneric, dar vedeam o siluetă întinsă pe pat.

Fereastra era puțin cam înaltă pentru Margo, aşa că mi-am împreunat mâinile, ea şi-a sprijinit piciorul încălțat cu şosetă în palmele mele şi am ridicat-o. Intrarea ei silențioasă în casă l-ar fi făcut invidios pe un ninja. M-am săltat, mi-am împins capul şi umerii pe fereastră, iar apoi am încercat, printr-o unduire complicată a torsului, să mă mişc precum o omidă pentru a pătrunde în casă. Asta ar fi putut funcționa de minune dacă nu mi-aş fi stors boaşele de pervaz, lucru care a durut atât de tare, încât am gemut, ceea ce a fost o greşeală destul de mare.

Pe noptieră s-a aprins o veioză. Iar acolo, întins în pat, se afla un tip în vârstă — în mod clar nu Chuck Parson. Era îngrozit; amuțise.

— Ăăă, a bâiguit Margo.

M-am gândit să fug mâncând pământul înapoi spre maşină, dar, de dragul lui Margo, am rămas acolo, intrat pe jumătate în cameră şi stând paralel cu podeaua.

— Ăăă, cred că am greşit casa, a spus ea.

Apoi s-a întors şi s-a uitat la mine alarmată, iar eu abia atunci mi-am dat seama că îi blocam ieşirea. Aşa

că m-am tras înapoi, mi-am luat papucii şi am rupt-o la fugă.

De-abia în partea cealaltă a parcului ne-am oprit să ne tragem sufletul.

— Cred că amândoi am fost vinovați, a spus Margo.

— Ăăă, *tu ai ales casa greşită*! am exclamat eu.

— Corect, dar *tu* ai fost cel care a făcut zgomot.

Nimeni n-a mai zis nimic preț de un minut. O vreme am rătăcit pe străzi, după care, într-un final, am spus:

— Am putea să-i găsim adresa pe internet. Radar se poate loga în arhivele şcolii.

— Genial! a spus Margo.

Aşa că l-am sunat pe Radar, dar a intrat direct căsuța vocală. Mă gândeam să-l sun acasă, dar părinții lui erau prieteni cu părinții mei, aşa că ar fi fost o alegere proastă. În cele din urmă, m-am gândit să-l sun pe Ben. El nu era Radar, dar cel puțin ştia toate parolele lui Radar. L-am sunat. A intrat căsuța vocală, dar numai după ce a sunat. Aşa că am sunat din nou. Căsuța vocală. Am sunat din nou. Căsuța vocală.

— E evident că nu vrea să răspundă, a spus Margo.

— Oh, o să răspundă, am zis eu, după care am sunat din nou.

După încă patru apeluri, a răspuns.

— Sper, pentru binele tău, că mă suni să-mi spui că la tine acasă sunt unsprezece bunăciuni dezbrăcate şi că vor Senzația Specială pe care numai Tăticul Ben le-o poate oferi.

— Am nevoie să foloseşti datele de logare ale lui Radar şi să intri în arhivele elevilor, ca să cauți o adresă. Chuck Parson.

— Nu.

— Te rog.
— Nu.
— Ben, o să te bucuri c-ai făcut asta, îți promit.
— Da, da, tocmai am făcut-o. O făceam în timp ce spuneam nu — nu pot să nu ajut. Amherst patru-doi-doi. Hei, de ce ai nevoie de adresa lui Chuck Parson la patru dimineața?
— Du-te şi te culcă, Benners.
— O să spun că ăsta e un vis, a răspuns Ben, după care a închis.

Amherst era foarte aproape. Am parcat pe strada din fața casei cu numărul 418, ne-am adunat echipamentul şi am străbătut în pas alergător peluza lui Chuck, simțind pe gambe iarba umedă.

Ajungând la fereastra lui, care, din fericire, era mai joasă decât cea a Bătrânului Destinație Greşită, m-am cățărat repede şi apoi am tras-o şi pe Margo înăuntru. Chuck Parson dormea pe spate. Margo s-a apropiat de el, mergând pe vârfuri, iar eu am rămas în spatele ei, cu inima bubuindu-mi în piept. Dacă se trezea, avea să ne omoare pe amândoi. Ea a scos tubul de Veet, şi-a pus în palmă ceea ce părea a fi cremă de ras, şi apoi a împrăştiat-o cu grijă peste sprânceana dreaptă a lui Chuck. El nici n-a mişcat.

Apoi a deschis cutia de vaselină — capacul a scos un *pleosc* asurzitor şi, din nou, Chuck n-a dat niciun semn cum că s-ar trezi. Mi-a pus în mână o cantitate mare de vaselină, iar apoi ne-am îndreptat spre colțurile opuse ale casei. Mai întâi m-am dus la uşa de la intrare şi am uns clanța cu vaselină, după care m-am dus spre uşa deschisă a unui dormitor, am dat cu vaselină pe clanța interioară, şi apoi, încet, am închis uşa, care a scos un scârțâit slab.

În cele din urmă, m-am întors în camera lui Chuck — Margo era deja acolo — şi, împreună, am închis uşa şi apoi am dat din greu cu vaselină pe clanță. Cu ceea ce ne mai rămăsese am uns toată suprafața ferestrei, sperând că avea să-i dea de furcă s-o deschidă.

Margo s-a uitat la ceas şi a ridicat două degete. Am aşteptat. Iar în acele două minute n-am făcut decât să ne uităm unul la altul, iar eu nu mi-am putut lua privirea de la albastrul ochilor ei. Era frumos — în jurul nostru era întuneric şi linişte, şi n-aveam voie să vorbim, ceea ce era bine, pentru că nu puteam să spun ceva care ar fi stricat totul, Margo se uita şi ea în ochii mei, ca şi când exista ceva în mine care merita să fie văzut.

Apoi Margo a încuviințat, eu m-am apropiat de Chuck. Mi-am înfăşurat mâna în tricou, aşa cum îmi spusese ea să fac, m-am aplecat şi — cât am putut de blând — mi-am apăsat degetul pe fruntea lui şi am şters iute crema. Odată cu ea s-a dus şi fiecare fir de păr care făcuse cândva parte din sprânceana dreaptă a lui Chuck Parson. Stăteam deasupra lui Chuck, cu ceea ce fusese sprânceana lui dreaptă pe tricoul meu, când ochii i s-au deschis brusc. Cu viteza fulgerului, Margo a înşfăcat pătura de pe pat şi a aruncat-o peste el, şi, când mi-am ridicat privirea, micuța ninja ieşise deja pe geam. Am urmat-o pe cât de repede am putut, în timp ce Chuck țipa din toți rărunchii:

— MAMA! TATA! HOȚII HOȚII!

Am vrut să-i spun: *Singurul lucru pe care l-am furat a fost sprânceana ta*, dar mi-am ținut pliscul când m-am aruncat pe fereastră cu picioarele înainte. Am aterizat foarte aproape de Margo, care desena cu spray-ul un *M* pe zidul lateral al casei lui Chuck, iar apoi ne-am luat

pantofii şi am zbughit-o spre maşină. Când m-am uitat din nou spre casă, luminile erau aprinse, dar încă nu ieşise nimeni, o dovadă a eficienței acelei metode de a unge cu vaselină clanțele uşilor. Când domnul (sau poate doamna, nu puteam să-mi dau seama) Parson a tras perdeaua din camera de zi şi s-a uitat afară, noi ieşeam cu spatele şi porneam spre Princeton Street, îndreptându-ne spre interstatală.

— Da! am strigat eu. Dumnezeule, a fost genial!

— Ai văzut-o? Fața lui fără sprânceană? Ca şi cum s-ar îndoi tot timpul, ştii? Ceva de genul: „A, da? Spui că am numai o sprânceană? Nu prea cred". Şi-mi place la nebunie că l-am pus în fața unei dileme: e mai bine s-o radă pe Stânguța? Sau s-o vopsească pe Dreptuța? Mamă, ce mi-a mai plăcut asta! Şi cum a strigăt după mămica, mucosul ăla nenorocit.

— Stai puțin, *tu* de ce-l urăşti?

— N-am spus că-l urăsc. Am spus că e un mucos nenorocit.

— Dar voi ați fost dintotdeauna prieteni, am zis, sau cel puțin credeam că erau prieteni.

— Da, mă rog, eu am fost dintotdeauna prietenă cu mulți oameni, a spus ea.

Apoi s-a întins şi şi-a lăsat capul pe umărul meu osos, părul ei căzând peste gâtul meu.

— Sunt obosită, a spus.

— Îți trebuie cofeină.

A dus mâna la spate şi a scos câte un Mountain Dew pentru fiecare, iar eu l-am băut din două înghițituri mari.

— Aşadar, acum mergem la SeaWorld, mi-a spus ea. Partea a Unsprezecea.

— Stai puțin, mergem să-l Salvăm pe Willy[10] sau ceva de genul?

— Nu, a spus ea. Pur şi simplu mergem la SeaWorld, asta-i tot. Este singurul parc tematic în care eu încă n-am pătruns prin efracție.

— Nu putem pătrunde prin efracție la SeaWorld, i-am spus eu, după care am intrat în parcarea goală a unui magazin de mobilă şi am oprit motorul.

— Nu mai avem prea mult timp la dispoziție, a zis Margo, întinzându-se să pornească din nou motorul.

I-am împins mâna.

— Nu putem pătrunde prin efracție la SeaWorld, am repetat.

— Iar începi cu efracțiile?

Margo a deschis încă o doză de Mountain Dew. Cutia a reflectat o clipă lumina unui bec de pe stradă şi în acea străfulgerare i-am zărit chipul şi, preț de o secundă, am văzut că zâmbea la gândul a ceea ce urma să spună.

— N-o să se întâmple nimic rău. Nu te gândi la asta ca la o pătrundere *prin efracție* la SeaWorld. Gândeşte-te că vei vizita gratis parcul în toiul nopții.

---

10 Aluzie la filmul din 1993 intitulat *Free Willy* (*Salvați-l pe Willy*), care spune povestea prieteniei dintre un băiețel şi o balenă. (*N.t.*)

Capitolul 8

— Ei bine, pentru început, vom fi prinşi, am spus eu.

Nu pornisem motorul şi acum înşiruiam motivele pentru care nu voiam să fac asta, întrebându-mă dacă ea mă putea vedea pe întuneric.

— Bineînțeles că e ilegal. Şi ce-i cu asta?

— E ilegal.

— Q, în situația dată, ce fel de probleme crezi că-ți poate aduce parcul SeaWorld? Vreau să zic, Dumnezeule, după toate lucrurile pe care le-am făcut pentru tine în seara asta, tu nu poți să faci ceva pentru mine? Nu poți pur şi simplu să taci din gură, să te calmezi şi să încetezi să mai fii atât de îngrozit de fiecare mică aventură? Şi apoi, a bombănit:

— Vreau să zic, Dumnezeule! N-ai coaie în pantaloni?

Atunci m-am enervat rău de tot. M-am strecurat pe sub centură, astfel încât să mă pot apleca spre ea.

— După tot ce-ai făcut TU pentru MINE? aproape că am strigat.

Voia să fiu sigur pe mine? Exact asta făceam.

— L-ai sunat cumva pe tatăl prietenului MEU, care şi-o trăgea cu iubita MEA, ca să nu-şi dea seama că eu sun?

Mi-ai plimbat cumva fundul prin tot oraşul, nu pentru că eşti – ah – atât de important pentru mine, ci pentru că aveai nevoie să te ducă cineva cu maşina şi tu erai cel mai aproape de mine? Rahaturi de genul ăsta ai făcut pentru mine în seara asta?

Nu se uita la mine. Privea drept în faţă, spre zidul magazinului de mobilă.

— Crezi că aveam nevoie de tine? Crezi că n-aş fi putut să-i dau Myrnei Mountweazel un Benadryl, astfel încât să doarmă şi eu să pot fura seiful de sub patul părinţilor mei? Sau crezi că nu m-aş fi putut strecura în camera ta să fur cheile de la maşină în timp ce dormeai? N-aveam nevoie de tine, prostănacule. Te-am *ales* pe tine. Iar apoi şi tu m-ai ales.

Acum se uita la mine.

— Iar asta e un soi de promisiune. Cel puţin pentru această seară. La bine şi la rău. În sărăcie şi în avuţie. Până ce zorii ne vor despărţi.

Am pornit maşina şi am ieşit din parcare, dar, lăsând la o parte toată povestea cu echipa pe care, chipurile, o formam noi, îmi forţa mâna, aşa că voiam să am eu ultimul cuvânt.

— Bine, dar când compania SeaWorld sau cum s-o numi ea va trimite o scrisoare la Duke University spunând că infractorul Quentin Jacobsen a pătruns prin efracţie în sediul lor la patru şi jumătate dimineaţa împreună cu o destrăbălată cu privire sălbatică, cei de la Duke University se vor supăra cumplit. Şi nu numai ei, ci şi părinţii mei.

— Q, vei merge la Duke. O să fii un avocat de succes sau ceva de genul şi-o să te însori şi-o să ai copii şi-o să trăieşti mult, şi pe urmă o să mori, iar pe patul de moarte, când o să te îneci cu propria ta fiere la azilul de bătrâni, o să-ţi

spui: „Ei bine, mi-am irosit toată viața asta afurisită, dar cel puțin în ultimul an de liceu am pătruns prin efracție la SeaWorld, împreună cu Margo Roth Spiegelman. Atunci chiar am urmat îndemnul Carpe diem“.

— *Noctem*, am corectat-o eu.

— Bine, eşti din nou Regele Gramaticii. Ți-ai recăpătat tronul. Acum, du-mă la SeaWorld.

În timp ce conduceam în linişte pe I-4, m-am trezit că mă gândeam la ziua în care tipul acela în costum gri a murit. *Poate că ăsta e motivul pentru care m-a ales pe mine*, mi-am zis. Şi acela a fost momentul când, în cele din urmă, mi-am amintit ce spusese ea despre tipul mort şi despre corzile lui — şi despre ea şi despre corzile ei.

— Margo, am spus, rupând tăcerea.

— Da, Q, a zis ea.

— Ai spus... Atunci cu tipul ăla mort, tu ai spus că poate toate corzile din el s-au rupt, iar acum câteva ore ai spus asta despre tine, că ultima coardă s-a rupt.

Ea a râs forțat.

— Îți faci prea multe griji. Nu vreau ca nişte copii să mă găsească într-o dimineață în Jefferson Park, plină de muşte.

A aşteptat o clipă înainte să dea lovitura finală.

— Sunt prea înfumurată pentru o astfel de soartă.

Am râs, uşurat, şi am ieşit de pe interstatală. Am cotit pe International Drive, capitala turistică a lumii. Pe International Drive existau o mie de magazine şi toate vindeau exact acelaşi lucru: rahaturi. Rahaturi sub formă de scoici, brelocuri, țestoase de sticlă, magneți de frigider cu Florida, flamingi roz de plastic şi alte porcării. De fapt, pe I-Drive existau câteva magazine care vindeau

rahat adevărat, cum ar fi rahatul de tatu — cu 4,95 dolari punga.

Dar, la 4:50 dimineața, turiştii dormeau. Strada era pustie, la fel ca tot restul, în timp ce treceam pe lângă magazine şi parcări, apoi pe lângă alte magazine şi parcări.

— SeaWorld e imediat după parcarea aia, a spus Margo.

Se dusese iar în partea din spate a maşinii, cotrobăind printr-un rucsac.

— Am luat nişte hărți-satelit şi am desenat planul nostru de atac, dar nu le pot găsi nicăieri. Dar, oricum, fă dreapta după parcarea aia, iar în stânga ar trebui să fie un magazin de suvenire.

— În stânga mea sunt aproximativ şaptesprezece mii de magazine cu suvenire.

— Da, corect, dar după parcare va fi doar unul singur.

Şi, evident, era doar unul singur, aşa că am tras în parcarea goală şi am parcat maşina fix sub un stâlp de iluminat, ținând cont că pe I-Drive se furau constant maşini. Şi chiar dacă numai un hoț de maşini cu adevărat masochist s-ar gândi vreodată să fure Chryslerul, tot nu-mi surâdea gândul de a-i explica mamei cum şi de ce maşina ei dispăruse în primele ore ale dimineții.

Stăteam afară, sprijinindu-ne de maşină, aerul fiind atât de cald şi de înăbuşitor, încât hainele îmi erau lipite de corp. Mi se făcuse iar frică, de parc-aş fi fost urmărit de nişte oameni pe care nu-i puteam vedea. Rătăceam prin noapte de prea multă vreme şi simțeam cum îngrijorarea îmi strânge pieptul. Margo îşi găsise hărțile şi, în lumina becului din parcare, degetul ei vopsit în albastru a trasat ruta.

— Cred că există un gard chiar aici, a spus ea, arătând spre o îngrăditură peste care aveam să dăm după

traversarea parcării. Am citit pe internet despre el. L-au ridicat acum câţiva ani, după ce un beţivan a intrat în parc în toiul nopţii şi s-a decis să înoate cu Shamu[11], lucru care i-a adus imediat sfârşitul.

— Pe bune?

— Da, aşa că, dacă tipul ăla a reuşit să intre când era beat, e clar că noi nu vom avea nicio problemă. Vreau să zic, suntem doi ninja.

— Mă rog, poate tu eşti un ninja, am spus eu.

— Tu eşti un ninja ciudat şi zgomotos, a spus Margo, dar amândoi suntem ninja.

Şi-a dat părul după ureche, şi-a ridicat gluga şi a strâns-o bine cu un şnur; lumina becului din parcare scotea în evidenţă trăsăturile bine conturate ale chipului ei palid. Poate că eram amândoi ninja, dar numai ea avea ţinuta potrivită.

— Bine, a spus. Memorează harta.

Cea mai îngrozitoare parte a călătoriei noastre de aproape un kilometru pe care o plănuise Margo pentru noi era de departe şanţul cu apă. SeaWorld avea forma unui triunghi. O latură era protejată de un drum pe care în mod sigur patrulau în mod regulat paznicii de noapte. A doua latură era un lac a cărui suprafaţă avea cel puţin un kilometru şi jumătate, iar pe cea de-a treia latură se găsea un canal de drenaj; pe hartă arăta la fel de lat precum un drum cu două sensuri. Şi în apropierea lacurilor din Florida, acolo unde sunt canale de drenaj pline cu apă, poţi să fii sigur că sunt şi crocodili.

Margo m-a apucat de ambii umeri şi m-a întors cu faţa spre ea.

---

[11] Nume generic dat mai multor balene ucigaşe din spectacolul de la SeaWorld. (*N.t.*)

— Probabil c-o să fim prinşi, aşa că, atunci când o să se întâmple asta, să mă laşi pe mine să vorbesc. Tu nu trebuie decât să fii drăguț şi să scoți la înaintare amestecul ăla ciudat de inocență şi încredere, şi vom fi bine.

Am încuiat maşina, am încercat să-mi aranjez părul vâlvoi şi am şoptit:

— Sunt un ninja.

N-am vrut ca Margo să audă, dar ea s-a grăbit să-mi răspundă:

— Normal că eşti! Hai să mergem.

Am traversat în fugă strada şi apoi am început să dăm la o parte tufişurile şi crengile joase ale stejarilor. A început să-mi fie frică de iedera otrăvitoare, dar ninja nu se tem de iedera otrăvitoare, aşa că am deschis drumul mai departe, cu brațele ridicate în față, împingând din cale tot felul de crengi şi buruieni în timp ce ne îndreptam către şanțul cu apă. Până la urmă, şirul de copaci s-a sfârşit şi câmpul s-a deschis în fața noastră. În dreapta vedeam aleea şi fix în față şanțul cu apă. Oamenii ne-ar fi putut zări de pe drum dacă ar fi trecut vreo maşină, dar nu era niciuna. Am început să alergăm împreună prin luminiş, iar apoi am cotit brusc spre alee.

— Acum, acum! a spus Margo.

Iar eu am țâşnit peste cele şase benzi ale şoselei. Cu toate că era pustie, aveai sentimentul că trăiai ceva palpitant şi periculos dacă traversai în fugă un drum atât de lat.

Am ajuns pe partea cealaltă şi apoi am îngenuncheat în iarba înaltă de lângă alee. Margo a arătat spre fâşia de copaci dintre imensa parcare a parcului SeaWorld şi apa neagră şi neclintită a şanțului. Am alergat pe lângă şirul acela de copaci, iar apoi Margo m-a tras de tricou şi a spus aproape şoptit:

— Acum, şanțul.
— Doamnele mai întâi, am spus eu.
— Nu, pe bune, chiar te rog, a răspuns ea.

Şi nu m-am gândit la crocodili sau la stratul scârbos de alge sălcii. Mi-am luat avânt şi am sărit cât de tare am putut. Am aterizat într-o apă care îmi ajungea până la brâu şi pe care am traversat-o cu paşi mari. Apa mirosea a sulf şi era vâscoasă, dar cel puțin nu eram ud mai sus de talie. Sau n-am fost cel puțin până când Margo a sărit, împroşcându-mă cu apă peste tot. M-am întors şi am aruncat cu apă spre ea. A țipat, prefăcându-se scârbită.

— Ninja nu udă alți ninja, s-a plâns ea.
— Adevărații ninja nu stropesc deloc, i-am răspuns.
— Aaa, touché!

O priveam pe Margo cum ieşea din şanț. Şi eram extrem de încântat că nu existau crocodili. Iar pulsul meu era acceptabil, chiar dacă uşor accelerat. În plus, pe dedesubtul hanoracului ei cu fermoarul descheiat, tricoul negru i se lipise de trup. Pe scurt, o mulțime de lucruri mergeau destul de bine, când am văzut cu coada ochiului o mişcare unduitoare în apă, chiar lângă Margo. Margo dădea să iasă din apă, şi i-am văzut tendonul lui Ahile încordându-se şi, înainte să pot spune ceva, şarpele a țâşnit şi a muşcat-o de călcâiul stâng, chiar sub tivul jeanşilor.

— Rahat! a spus Margo, după care s-a uitat în jos şi a spus din nou: Rahat!

Şarpele încă era lipit de călcâiul ei. Am sărit şi am înşfăcat şarpele de coadă, dezlipindu-l de piciorul lui Margo şi aruncându-l în şanț.

— Îhh, Dumnezeule! a exclamat ea. Ce era? Un şarpe de apă?

— Nu ştiu. Întinde-te, întinde-te, i-am spus, apoi i-am luat piciorul în mâinile mele şi i-am ridicat jeanşii.

Două picături de sânge ieşeau din locul în care şarpele îşi înfipsese colții, aşa că m-am aplecat, mi-am lipit gura de rană şi am supt cât am putut de tare, încercând să scot veninul. Am scuipat şi eram pe punctul de a repeta procedura, când Margo m-a oprit:

— Stai, îl văd!

Am sărit în picioare, îngrozit, iar ea a spus:

— Nu, nu, Dumnezeule, e doar un şarpe de casă.

Arăta cu degetul spre şanțul cu apă, iar eu m-am uitat către locul pe care mi-l indica şi am văzut micul şarpe târându-se şi dispărând pe sub o lizieră luminată de reflectoarele din jur. De la distanța bine luminată, creatura nu părea mai înfricoşătoare decât un pui de şopârlă.

— Slavă Domnului! am spus, aşezându-mă lângă ea şi recăpătându-mi suflul.

Când a văzut că muşcătura nu mai sângera, Margo m-a întrebat:

— Cum a fost să-ți dai limbi cu piciorul meu?

— Destul de bine, am răspuns, ceea ce era adevărat.

Și-a sprijinit uşor corpul de mine şi i-am simțit brațul lipit de coastele mele.

— M-am ras azi-dimineață *tocmai* din acest motiv. Mi-am zis ceva de genul, „Păi, nu ştii niciodată când te-apucă cineva de picior ca să sugă veninul unui şarpe care te-a muşcat".

În fața noastră se afla un gard de plasă, dar nu era mai înalt de un metru şi jumătate.

— Pe bune, mai întâi şerpi de casă şi acum gardul ăsta? a spus Margo. Măsurile astea de siguranță sunt un soi de insultă pentru un ninja.

S-a urcat, şi-a trecut piciorul peste gard şi a coborât de parcă ar fi fost o scară. Eu am reuşit să nu cad.

Am alergat printr-un mic desiş, pe lângă nişte bazine întunecate în care s-ar fi putut afla nişte animale, iar apoi am ieşit pe o cărare asfaltată de unde puteam vedea marele amfiteatru în care mă udase Shamu când eram mic. În micile boxe aliniate de-a lungul cărării se auzeau melodii ambientale. Poate că voiau ca animalele să stea liniştite.

— Margo, am spus, suntem în SeaWorld.

— Nu zău? a făcut ea şi-a luat-o la fugă, iar eu am urmat-o.

Am ajuns la bazinul focilor, dar se părea că nu exista nicio focă înăuntru.

— Margo, am spus din nou. Suntem în SeaWorld.

— Bucură-te cât mai poți, a spus cu jumătate de gură, fiindcă tocmai vin paznicii.

Am zbughit-o printr-un tufiş înalt până la brâu, dar când am văzut că Margo a rămas pe loc, m-am oprit. Un tip s-a îndreptat liniştit spre noi, purtând o vestă pe care scria SERVICIUL DE PAZĂ SEAWORLD, şi ne-a întrebat pe un ton foarte calm:

— Ce faceț'?

În mână avea un tub cu ceva — probabil spray lacrimogen. Ca să rămân calm, am început să vorbesc în sinea mea: *Oare are cătuşe obişnuite sau are cătuşe speciale SeaWorld? Adică, oare au formă de delfini?*

— Noi tocmai căutam ieşirea, a spus Margo.

— Ei bine, sunt sigur de asta, a zis bărbatul. Întrebarea e dacă ieşiț' singuri sau însoțiț' de şerifu' Districtului Orange.

— Dacă vă e indiferent, a spus Margo, atunci am prefera să ieşim singuri.

Am închis ochii. Voiam să-i spun lui Margo că nu era tocmai momentul potrivit pentru replici istețe. Însă bărbatul a râs.

— Ştiț' că un om a murit aici acum câțiva ani fiindcă a sărit în bazinul ăl' mare, şi ni s-a zis că, dacă cineva intră prin efracție aici, nu avem voie să-l lăsăm să iasă, chiar dacă arată bine.

Margo a tras de tricou, ca să nu mai stea atât de lipit de ea. Şi abia atunci mi-am dat seama că paznicul vorbea cu sânii ei.

— Păi, atunci, bănuiesc c-ar trebui să ne arestați.

— Aici e problema. Eu îs pe cale să ies din tură şi vreau să mă duc acasă, să beau o bere şi să dorm nițel, iar dacă sun la poliție, o să dureze pân' or să vină. Gândesc cu voce tare aici, a spus el, iar apoi Margo s-a prins de ceea ce trebuia să facă.

Şi-a vârât mâna într-un buzunar umed şi a scos o bancnotă de o sută de dolari udă de la apa din şanț.

— Ei bine, aț' face mai bine să plecaț' acum, a spus paznicul. Dacă aş fi în locul vostru, n-aş trece pe lângă bazinu' balenei. E păzită din toate părțile de camerele de supraveghere şi nu am vrea ca cineva să afle c-aț' fost pe-aici.

— Da, domnule, a spus Margo cu sfială, după care bărbatul a dispărut în întunericul nopții. Frate, a murmurat Margo după ce tipul a plecat, chiar nu voiam să-l mituiesc pe perversul ăla. Dar, mă rog. Banii sunt pentru cheltuit.

Eu de-abia auzeam ce spunea; nu simțeam decât o imensă uşurare. Această plăcere pură merita toate grijile care o precedaseră.

— Slavă Domnului că nu a chemat poliția, am spus.

Margo n-a răspuns. Se uita dincolo de mine, privind cu ochii mijiți, aproape închişi.

— M-am simțit exact la fel ca atunci când m-am furişat la Universal Studios, a spus ea după o clipă. E mişto şi toate alea, dar nu ai prea multe lucruri de văzut. Carusele nu funcționează. Toate chestiile tari sunt închise. Cele mai multe animale sunt puse seara în bazine diferite.

Şi-a întors capul, studiind parcul în care ne aflam.

— Bănuiesc că plăcerea nu constă în a reuşi să intri.

— Dar în ce? am întrebat-o.

— În a pune totul la cale, desigur. Nu ştiu. Să faci chestii nu e niciodată la fel de palpitant pe cât sperai tu că va fi.

— Pentru mine a fost destul de palpitant, am recunoscut eu. Chiar dacă nu prea e nimic de văzut.

M-am aşezat pe o bancă din parc, iar ea mi s-a alăturat. Priveam amândoi bazinul focilor, dar acolo nu se afla nicio focă, ci doar o insulă goală cu nişte pietre din plastic. Simțeam mirosul lui Margo lângă mine, în el se amestecau sudoarea şi algele din şanț, şamponul ei cu miros de liliac şi mirosul de migdale al pielii ei.

Pentru prima oară mă simțeam obosit şi mă gândeam cum ar fi să ne întindem împreună pe iarba din SeaWorld, eu pe spate şi ea pe o parte, cu brațul pe pieptul meu, cu capul pe umărul meu, privindu-mă în ochi. Fără să facem nimic — ci pur şi simplu să stăm acolo împreună sub cerul liber, noaptea de aici având atâta lumină, încât estompează stelele. Şi poate aş putea să-i simt respirația pe gât, şi poate am putea sta acolo până dimineață, iar apoi oamenii ar trece pe lângă noi în drum spre parc, ne-ar vedea şi ar crede că suntem şi noi turişti, iar noi pur şi simplu am putea dispărea în peisaj.

Dar nu. Trebuia să dau ochii cu Chuck cel cu o sprâceană, să-i povestesc lui Ben ce s-a întâmplat, să merg la ore, la sala de concerte şi la Duke – viitorul mă aştepta.

— Q, a spus Margo.

M-am uitat la ea şi, preț de o clipă, nu ştiam de ce mă strigase, dar apoi m-am trezit din visare. Şi am auzit-o. Muzica ambientală din difuzoare fusese dată mai tare, numai că acum nu mai era muzică ambientală — era muzică adevărată. O melodie veche de jazz, care-i place lui tata şi care se numeşte „Stars Fell on Alabama". Chiar şi prin acele difuzoare mici puteai auzi cum interpretul putea să cânte o mie de afurisite de note o dată.

Şi am simțit acea legătură neîntreruptă dintre noi, care începuse din leagăn, trecuse prin episodul cu tipul mort, apoi printr-o fază în care fuseserăm doar amici, ajungând în clipa de față. Şi voiam să-i spun că, pentru mine, plăcerea nu însemna să pun la cale chestii, să le fac sau să plec; plăcerea însemna să văd corzile noastre lăuntrice împletindu-se, separându-se şi apoi îmbinându-se din nou — dar părea o chestie prea siropoasă ca să i-o spun şi, oricum, ea se ridicase în picioare.

Margo a clipit de câteva ori din ochii ei albaştri şi arăta ireal de frumoasă în acel moment, cu jeanşii uzi, chipul ei strălucind în lumina cenuşie.

M-am ridicat, am întins mâna şi am spus:

— Îmi acorzi acest dans?

Margo a făcut o reverență, mi-a întins mâna şi mi-a răspuns:

— Desigur.

Şi apoi mâna mea se afla pe curbura dintre talia ei şi şold, iar mâna ei era pe umărul meu. Şi apoi ne-am

mişcat în ritmul muzicii, îndreptându-ne spre bazinul focilor în timp ce cântecul vorbea despre stelele căzătoare.

— Dansul lent din clasa a şasea, a anunţat Margo.

Ne-am schimbat poziţia, mâinile ei pe umerii mei şi mâinile mele pe şoldurile ei, coatele blocate, jumătate de metru între noi. Şi apoi am mai dansat o vreme, până ce cântecul a luat sfârşit. Am făcut un pas în faţă şi am înclinat-o pe Margo, aşa cum ne învăţaseră la Şcoala de Dans Crown. Ea a ridicat un picior şi şi-a lăsat toată greutatea pe mine când am executat această mişcare. Ori a avut încredere în mine, ori a vrut să cadă.

Capitolul 9

Am cumpărat o rolă cu prosoape de bucătărie de la un 7-Eleven de pe I-Drive şi ne-am străduit să ne ştergem hainele de noroi, după care am umplut rezervorul de benzină cu cât combustibil avusese înainte să ne fi început călătoria prin Orlando. Scaunele Chryslerului urmau să fie puțin ude când mama avea să plece la serviciu, dar speram că nu va observa, ea fiind destul de neatentă. În genere, părinții mei credeau că eram cel mai echilibrat şi cel mai nu-ar-intra-el-pe-furiş-la-SeaWorld om din lume, de vreme ce psihicul meu sănătos era dovada talentelor lor profesionale.

Am pornit alene spre acasă, evitând şoselele naționale şi luând-o pe drumuri secundare. Ascultam radioul, încercând să ne dăm seama pe ce post se dăduse „Stars Fell on Alabama“, dar, la un moment dat, l-a oprit şi a spus:

— Una peste alta, cred că misiunea a fost încununată de succes.

— Categoric, am spus eu, deşi începusem deja să mă gândesc cum avea să fie ziua de mâine.

Oare avea să vină la sala de concerte să stea cu noi înainte de începerea orelor? Oare avea să ia masa cu mine şi Ben?

— Mă întreb dacă mâine va fi altfel, am zis.

— Mda, a răspuns Margo, şi eu mă întreb… A lăsat fraza în aer, după care a spus: Hei, apropo, drept mulțumire pentru efortul tău din această seară remarcabilă, aş dori să-ți ofer un mic cadou.

A căutat pe la picioare şi a scos aparatul foto digital.

— Ia-l, mi-a zis. Şi foloseşte cu înțelepciune Puterea Cuculețului.

Am râs si am pus aparatul în buzunar.

— Descarc poza când ajungem acasă şi ți-l dau înapoi la şcoală, bine? am întrebat-o.

Aş fi vrut să-mi spună: *Da, la şcoală, unde lucrurile vor fi diferite, unde eu şi cu tine vom fi amici de față cu toată lumea şi, de asemenea, unde voi fi categoric singură*, dar a spus numai:

— Da. Sau când o fi să fie.

Era 5:42 când am intrat în Jefferson Park. Am mers de pe Jefferson Drive până pe Jefferson Court, după care am intrat pe strada noastră, Jefferson Way. Am stins farurile pentru ultima oară şi am oprit pe aleea mea. Nu ştiam ce să spun, iar Margo nu spunea nimic. Am umplut o sacoşă 7-Eleven cu gunoaie, încercând să facem Chrysle-rul să arate ca şi când nu se întâmplase nimic în ultimele şase ore. Într-o altă sacoşă, Margo mi-a dat ceea ce mai rămăsese din vaselină, tubul de vopsea şi ultima doză de Mountain Dew. Eram extrem de obosit.

Cu o sacoşă în fiecare mână, m-am oprit pentru o clipă lângă maşină, uitându-mă lung la Margo.

— Păi, a fost o noapte pe cinste! am spus într-un târziu.

— Vino aici, a zis ea.

Am făcut un pas în față. M-a îmbrățişat, iar sacoşele mă cam împiedicau să o îmbrățişez şi eu, însă, dacă le

aruncam pe jos, aş fi putut trezi pe cineva. Simțeam că se ridicase pe vârfuri, iar apoi şi-a lipit gura de urechea mea şi a spus apăsând cuvintele:

— Îmi. Va. Fi. Dor. Să. Ies. Cu. Tine.

— Nu trebuie să-ți fie dor, am răspuns cu voce tare, încercând să-mi disimulez dezamăgirea. Dacă nu-ți mai place de ei, vino să stai cu mine. Să ştii că prietenii mei sunt chiar de treabă.

Buzele ei erau atât de aproape de mine, încât am simțit cum zâmbea.

— Mă tem că nu e cu putință, a şoptit ea.

Mi-a dat drumul, dar a continuat să se uite la mine, mergând cu spatele, pas cu pas. În cele din urmă a ridicat din sprâncene şi a zâmbit, iar eu mi-am spus că e un zâmbet sincer. Am urmărit-o cățărându-se într-un copac, pe urmă săltându-se pe acoperişul de lângă fereastra dormitorului ei de la etajul al doilea. A deschis geamul şi s-a cățărât înăuntru.

Am intrat pe uşa din față, am traversat bucătăria ca să ajung în dormitorul meu, mi-am scos jeanşii, i-am aruncat în colțul unui dulap de lângă fereastră, am descărcat poza cu Jase şi m-am urcat în pat – simțeam că-mi ia foc creierul de la cât mă gândeam ce-o să-i spun a doua zi la şcoală.

PARTEA A DOUA

Iarba

Capitolul 1

Apucasem să dorm vreo treizeci de minute când alarma de la ceasul meu a pornit la 6:32. Dar nu mi-am dat seama că alarma suna încontinuu de şaptesprezece minute decât când am simţit nişte mâini pe umerii mei şi am auzit vocea îndepărtată a mamei mele spunând:

— Bună dimineaţa, somnorosule.

— Îhh, am mormăit eu.

Mă simţeam mult mai obosit decât fusesem la 5:55 şi-aş fi tras chiulul de la şcoală, numai că n-aveam nicio absenţă, şi când mi-am dat seama că lipsa absenţelor nu era deosebit de impresionantă şi nici măcar admirabilă, am decis că era mai bine să nu stric lucrurile. În plus, voiam să văd cum avea să se poarte Margo cu mine.

Când am intrat în bucătărie, tata îi spunea ceva mamei în timp ce luau micul dejun. Tata s-a oprit din vorbit când m-a văzut şi mi-a spus:

— Cum ai dormit?

— Fantastic, am răspuns, lucru perfect adevărat — puţin, dar bine.

El a zâmbit.

— Tocmai îi spuneam mamei tale că de ceva timp am parte de un vis îngrijorător care se tot repetă. Aşadar, sunt la facultate. Şi fac un curs de Ebraică, deşi profesorul nu vorbeşte ebraică, iar testele nu sunt în ebraică — sunt în păsărească. Dar toată lumea se comportă ca şi când limba asta inventată, cu un alfabet inventat, *este* ebraică. Aşa că sunt la testul ăsta de care vorbeam şi trebuie să scriu într-o limbă pe care n-o cunosc, folosind un alfabet pe care nu-l pot descifra.

— Interesant, am spus, deşi, ca să fiu sincer, nu era.

Nu există nimic mai plictisitor decât să-ți povestească cineva ce a visat.

— E o metaforă a adolescenței, a intervenit mama. Să scrii într-o limbă — viața de adult — pe care nu o înțelegi, folosind un alfabet — interacțiune socială matură — pe care nu îl recunoşti.

Mama mea lucra cu adolescenți nebuni din închisorile şi centrele de detenție pentru tineri. Cred că acesta era motivul pentru care nu-şi făcea niciodată griji în privința mea — atâta timp cât nu decapitam ritualic gerbili şi nu urinam pe propria mea față, ea mă considera un succes.

O mamă normală ar fi spus: „Hei, observ că arăți de parcă tocmai ți-ai injectat nişte metadonă și miroşi vag a alge. Ai dansat cumva acum câteva ore cu o Margo Roth Spiegelman muşcată de şarpe?" Dar nu. Ei preferau visele. Am făcut un duş şi m-am îmbrăcat cu un tricou şi o pereche de jeanşi. Întârziasem. Dar oricum, eu mereu întârziam.

— Ai întârziat, a spus mama când m-am întors în bucătărie.

Am încercat să-mi limpezesc mintea suficient cât să-mi amintesc cum se leagă şireturile.

— Mi-am dat seama, am răspuns eu somnoros.

Am pornit spre şcoală. M-am aşezat pe scaunul în care stătuse Margo. Mama a tăcut pe aproape toată durata drumului, ceea ce era bine, întrucât eu dormeam dus, cu capul lipit de geam.

Când am ajuns, am văzut că locul în care parca de obicei Margo era gol. Sincer, n-o puteam învinui că întârzia. Prietenii ei nu se reuneau la fel de devreme ca prietenii mei.

În timp ce mă îndreptam spre elevii din orchestră, Ben a strigat:

— Jacobsen, te-am visat sau…

Am clătinat din cap abia perceptibil, iar el a schimbat macazul în mijlocul frazei:

— … noi doi am fost aseară într-o aventură sălbatică în Polinezia Franceză, călătorind într-o barcă făcută din banane?

— Aia a fost o barcă delicioasă, am răspuns eu.

Radar a ridicat din sprâncene spre mine şi s-a dus să stea la umbra unui copac. L-am urmat.

— Am rugat-o pe Angela să-i găsească o parteneră lui Ben. N-a reuşit.

Am aruncat o privire spre Ben, care vorbea cu însuflețire, ținând între buze un bețişor de amestecat în cafea.

— Naşpa, am zis. Dar nu-i nimic. O să pierdem vremea împreună şi-o să facem o sesiune maraton de Resurrection sau ceva de genul.

Ben s-a apropiat de noi şi a spus:

— Încercați să fiți subtili? Fiindcă ştiu că vorbiți despre tragedia balului fără bunăciuni care e viața mea.

S-a întors şi a intrat în clădire. Radar şi cu mine l-am urmat, trecând pe lângă sala de concerte, unde bobocii şi

cei de a zecea stăteau de vorbă printre o grămadă de cutii cu instrumente.

— De ce insişti să mergi? l-am întrebat eu.

— Frățioare, e *balul nostru*. Este ultima mea şansă să fiu cea mai frumoasă amintire din liceu a vreunei bunăciuni.

Mi-am dat ochii peste cap.

A sunat o dată de intrare, ceea ce însemna că mai aveam doar cinci minute până la începerea orelor, şi, precum câinele lui Pavlov[12], au început să se grăbească de colo-colo, umplând culoarele. Eu, Ben şi Radar am rămas lângă dulapul lui Radar.

— Deci, care a fost motivul pentru care m-ai trezit la trei dimineața ca să-mi ceri adresa lui Chuck Parson?

Mă gândeam care era cea mai bună variantă de răspuns la acea întrebare, când l-am văzut pe Chuck Parson îndreptându-se spre noi. I-am tras un ghiont lui Ben şi am aruncat o privire rapidă spre Chuck. Se hotărâse că cea mai bună strategie era să o radă şi pe Stânguța.

— Sfinte Sisoe! a exclamat Ben.

În câteva secunde, Chuck a fost în fața mea, în timp ce eu mă făcusem mic lângă dulap, admirându-i fruntea lucioasă, lipsită de sprâncene.

— La ce naiba vă holbați, dobitocilor?

— La nimic, a răspuns Radar. În mod sigur nu ne uitam la sprâncenele tale.

Chuck i-a dat un brânci lui Radar, a izbit cu palma dulapul de lângă mine şi a plecat.

— Tu ai făcut asta? a întrebat Ben, nevenindu-i să creadă.

---

[12] Experiment de condiționare clasică aparținând psihologului şi fiziologului Ivan Petrovici Pavlov (1849-1936). (*N.t.*)

— Nu puteți să spuneți nimănui, le-am zis amândurora. Iar apoi am adăugat în şoaptă: Eram cu Margo Roth Spiegelman.

Ben era deosebit de încântat.

— Ai fost cu Margo Roth Spiegelman azi-noapte? La TREI?

Am încuviințat.

— Singuri?

Iar am încuviințat.

— O, Dumnezeule, dacă ți-ai făcut de cap cu ea, trebuie să-mi povesteşti în detaliu. Trebuie să-mi scrii un eseu despre cum arată şi cum se simt sânii lui Margo Roth Spiegelman. Minimum treizeci de pagini!

— Eu vreau să faci un desen în creion cât se poate de realist, a spus Radar.

— Se acceptă şi o sculptură, a adăugat Ben.

Radar a ridicat două degete. I-am dat cuvântul.

— Da, mă întrebam dacă ai putea să scrii o sextină despre sânii lui Margo Roth Spiegelman? Cele şase cuvinte sunt: *roz, rotunzi, fermi, suculenți, supli* şi *moi*.

— Personal, a zis Ben, cred că cel puțin unul dintre cuvinte ar trebui să fie *bubububu*.

— Nu cred că mi-e cunoscut acest cuvânt, am spus eu.

— Este sunetul pe care îl scoate gura mea când îi ofer unei bunăciuni Sărutul-între-Sâni Ben Starling brevetat de mine.

Şi a mimat ce ar face în situația imposibilă în care fața lui s-ar întâlni vreodată cu un decolteu.

— În acest moment, am spus eu, cu toate că habar n-au de ce, mii de fete din toată America simt un fior de frică şi dezgust pe şira spinării. În orice caz, nu mi-am făcut de cap cu ea, perversule.

— De ce mă mir?, a zis Ben. Eu sunt singurul tip pe care-l ştiu care are suficient sânge-n vene să-i ofere unei bunăciuni ceea ce-şi doreşte şi, în acelaşi timp, sunt singurul căruia nu i se iveşte nimic în cale.

— Ce coincidență uimitoare, am spus.

Viața era aşa cum fusese dintotdeauna — doar că acum mă simțeam şi mai obosit. Sperasem că aventurile din noaptea care trecuse aveau să-mi schimbe viața, dar n-o făcuseră — cel puțin, nu încă.

A sunat a doua oară. Ne-am grăbit spre clasă.

Oboseala mi s-a accentuat foarte tare în timpul primei ore de algebră. Vreau să zic, fusesem obosit de când mă trezisem, dar să combini epuizarea cu algebra nu părea cea mai bună soluție. Ca să nu adorm, i-am scris un bilet lui Margo — o listă cu ce-mi plăcuse cel mai mult în noaptea de dinainte, pe care n-aveam să i-o trimit vreodată —, dar nici măcar asta nu mă putea ține treaz. La un moment dat, pixul a încetat să se mai mişte şi câmpul vizual a început să se restrângă din ce în ce mai tare, iar eu încercam să-mi amintesc dacă vederea îndreptată doar înainte era un simptom al oboselii. Am hotărât că probabil era, întrucât în fața mea exista numai ceva, şi acest ceva era domnul Jiminez care stătea la tablă, iar asta era singura imagine pe care creierul meu o putea procesa, aşa că, atunci când domnul Jiminez a spus „Quentin?“, eu am fost extrem de confuz, întrucât singurul lucru care se petrecea în universul meu era domnul Jiminez scriind la tablă, şi nu prea înțelegeam cum domnul Jiminez putea fi în viața mea atât o prezență auditivă, cât şi una vizuală.

— Da? am bâiguit eu.

— Ai auzit întrebarea?
— Da? am bâiguit din nou.
— Şi-ai ridicat mâna ca să răspunzi?

M-am uitat în sus şi, evident, mâna mea era ridicată, dar habar n-aveam cum de ajunsese în acea poziție, iar eu nu prea ştiam cum să fac s-o cobor la loc. Dar apoi, după un efort considerabil, creierul meu a fost în stare să-i spună brațului să coboare singur, şi brațul a fost în stare s-o facă, şi până la urmă am spus:

— Pot să mă duc la baie?
— Du-te, mi-a zis, după care altcineva a ridicat o mână şi a răspuns la o întrebare legată de un soi de ecuație diferențială.

M-am dus la baie, mi-am dat cu apă pe față şi apoi m-am aplecat deasupra chiuvetei, aproape de oglindă, studiindu-mă cu atenție. Am încercat să mă frec la ochi pentru a alunga roşeața din ei, dar n-am putut. Şi apoi am avut o idee genială. M-am dus într-o cabină, am pus capacul jos, m-am aşezat, m-am rezemat de perete şi am adormit. Somnul a durat cam şaisprezece milisecunde înainte să sune de ieşire. M-am ridicat şi m-am dus la ora de latină, apoi la fizică, apoi, în cele din urmă, s-a terminat şi a patra oră şi l-am găsit pe Ben la cantină.

— Chiar am nevoie să trag un pui de somn, i-am spus eu.
— Hai să luăm prânzul cu RHAPAW, a răspuns el.

RHAPAW era un Buick vechi de cincisprezece ani, care fusese condus cu nepăsare de către toți cei trei frați mai mari ai lui Ben şi care, atunci când a ajuns la Ben, era construit în principal din bandă adezivă şi aracet.

Numele lui întreg era Rode Hard And Put Away Wet[13], dar noi îi spuneam pe scurt RHAPAW. RHAPAW nu mergea cu benzină, ci cu combustibilul inepuizabil al speranței umane. Te aşezai pe scaunul extrem de fierbinte şi sperai să pornească, apoi Ben răsucea cheia în contact şi motorul se rotea de câteva ori, ca un peşte pe uscat, care zvâcnea tot mai slab. Apoi sperai mai tare, iar motorul se mai rotea de câteva ori. Mai sperai puțin şi, într-un târziu, pornea.

Ben l-a pornit pe RHAPAW şi a dat aerul condiționat la maximum. Trei dintre cele patru geamuri nici măcar nu se deschideau, însă aerul condiționat mergea de minune, deşi în primele minute nu pompa decât aer cald prin sistemul de ventilație, amestecându-se cu aerul înăbuşitor şi stătut din maşină. Am lăsat pe spate scaunul din dreapta cât am putut de mult, astfel încât eram aproape întins, şi i-am spus totul: Margo la fereastra mea, Wal-Mart-ul, răzbunarea, SunTrust Building, casa greşită, SeaWorld, replica îmi-va-fi-dor-să-ies-cu-tine.

El nu m-a întrerupt nici măcar o dată — Ben era un prieten bun când venea vorba de neîntrerupere —, dar, după ce am terminat de povestit, mi-a pus imediat cea mai presantă întrebare pe care o avea.

— Stai puțin, în legătură cu Jase Worthington, cât de mică e?

— Dimensiunea mică ar fi putut fi influențată şi de situația în care se afla, dar ai văzut vreodată un creion? l-am întrebat eu, iar Ben a încuviințat. Ei bine, ai văzut vreodată radiera unui creion?

A încuviințat din nou.

---

[13] Expresie de-a călăreților ce se referă la un cal neîngrijit după o zi de muncă istovitoare. (*N.t.*)

— Ei bine, ai văzut vreodată acele bucățele mici de radieră care rămân pe hârtie după ce ai şters ceva?

O nouă încuviințare.

— Aş spune trei bucățele lungime şi una lățime.

Ben suportase multe rahaturi din partea unor indivizi ca Jason Worthington şi Chuck Parson, aşa încât am considerat că avea tot dreptul din lume să se bucure puțin. Dar nici măcar n-a râs. Pur şi simplu clătina din cap, de-a dreptul uimit.

— Dumnezeule, ce rea poate să fie!

— Ştiu.

— E genul ăla de persoană care ori va muri în mod tragic la douăzeci şi şapte de ani, precum Jimi Hendrix sau Janis Joplin, ori va îmbătrâni şi va câştiga primul Premiu Nobel pentru Extraordinaritate.

— Da, am spus eu.

Nu oboseam niciodată să vorbesc despre Margo Roth Spiegelman, dar acum eram de-a dreptul obosit. Mi-am rezemat capul de tetiera ruptă şi am adormit aproape imediat. Când m-am trezit, aveam în poală un hamburger de la Wendy's şi un bilet. *Frățioare, m-am dus la oră. Ne vedem după repetițiile cu orchestra.*

Mai târziu, după ultima oră, am tradus câteva pasaje din Ovidiu în timp ce stăteam rezemat de peretele gri din cărămidă de lângă sala de concerte, încercând să ignor hărmălaia care venea de dinăuntru. Întotdeauna stăteam la şcoală o oră în plus în timp ce orchestra repeta, fiindcă, dacă aş fi plecat fără Ben şi Radar, ar fi însemnat să îndur umilința de nesuportat de a fi singurul elev de clasa a douăsprezecea care mergea cu autobuzul.

După ce au ieşit, Ben l-a lăsat pe Radar la el acasă, lângă „centrul oraşului“ din Jefferson Park, aproape de locuinţa lui Lacey. Apoi m-a dus pe mine acasă. Am observat că maşina lui Margo nu era parcată nici pe aleea ei. Deci nu lipsise de la şcoală ca să doarmă. Lipsise de la şcoală pentru o altă aventură — o aventură *fără mine*. Probabil că-şi petrecuse ziua întinzând cremă depilatoare pe pernele altor duşmani sau ceva de genul. M-am simţit puţin lăsat pe dinafară în timp ce intram în casă, dar ea ştia sigur că n-aş fi intrat în joc — îmi păsa prea mult de şcoală ca să mai pierd o zi. Şi cine-ar fi putut garanta că i-ar fi luat lui Margo doar o zi? Poate că plecase într-o excursie scurtă de trei zile în Mississippi sau poate că se alăturase pentru o vreme circului. Dar, desigur, nu era niciuna dintre aceste variante. Era ceva ce nu-mi puteam imagina, ceva ce n-aveam niciodată să-mi pot imagina, întrucât eu nu puteam fi Margo.

Mă întrebam cu ce poveşti urma să vină acasă de data asta. Şi mă întrebam dacă avea să mi le spună mie, stând lângă mine la cantină. Poate la asta se referise când spusese că „Îmi va fi dor să ies cu tine“. Ştia că avea să plece undeva, luând încă o pauză scurtă de la viaţa de hârtie din Orlando. Dar cine ştia când avea să se întoarcă? Nu-şi putea petrece ultimele săptămâni de şcoală în compania prietenilor ei dintotdeauna, aşa că poate la urma urmei avea să şi le petreacă alături de mine.

N-a durat mult până ce-au început să circule zvonurile. Ben m-a sunat în acea seară după cină.

— Am auzit că nu răspunde la telefon. Cineva de pe Facebook zice c-ar fi anunţat că s-ar putea să se mute la Disney, într-un depozit secret din Tomorrowland[14].

[14] Una dintre atracţiile parcurilor tematice Disney. (*N.t.*)

— Ce prostie, am spus.

— Ştiu. Vreau să zic, Tomorrowland este de departe cea mai penibilă atracție. Alții spun că a cunoscut un tip pe internet.

— E ridicol.

— OK, bine, dar ce s-a întâmplat?

— E pe undeva singură şi se distrează aşa cum noi putem doar să visăm, am spus.

Ben a chicotit.

— Spui că se joacă cu ea însăşi?

— Haide, Ben! am oftat eu. Voiam să zic doar că face lucruri în stilul Margo. Scrie poveşti. Transformă lumi.

În acea noapte stăteam întins pe-o parte, uitându-mă pe geam spre lumea invizibilă de afară. Încercam să adorm, dar ochii mi se deschideau brusc, doar ca să verific. Nu puteam să nu sper că Margo Roth Spiegelman avea să se întoarcă la fereastra mea şi să târască după ea fundul meu obosit pentru o nouă noapte de neuitat.

Capitolul 2

Margo pleca atât de des, încât la şcoală nu se organiza nicio întrunire de genul „Găsiţi-o pe Margo" sau ceva asemănător, însă îi duceam cu toţii lipsa. Liceul nu e nici democraţie, nici dictatură — şi, în pofida a ceea ce cred oamenii, nici stat anarhic. Liceul e o monarhie care se bazează pe dreptul divin. Iar când regina pleacă în vacanţă, lucrurile se schimbă. Mai exact, se schimbă în rău. De pildă, când Margo a întreprins o călătorie în Mississippi în clasa a zecea, Becca a oferit lumii întregi povestea cu Ben Sângerosul. Iar de data asta lucrurile stăteau la fel. Fetiţa cu degetul pus pe baraj fugise. Inundaţia era inevitabilă.[15]

În acea dimineaţă, pentru prima oară, mă trezisem la timp şi apucasem să merg cu Ben la şcoală. Când am ajuns lângă sala de concerte, toţi colegii noştri erau neobişnuit de tăcuţi.

— Frate, a spus prietenul nostru Frank pe un ton extrem de serios.

---

[15] Aluzie la celebra povestire „Eroul din Haarlem" din romanul *Hans Brinker, or The Silver Skates* de Mary Mapes Dodge. În povestire este vorba despre un băieţel olandez care îşi salvează ţara după ce îşi petrece noaptea ţinând degetul pe o gaură din baraj. (*N.t.*)

— Ce s-a întâmplat?

— Chuck Parson, Taddy Mac şi Clint Bauer au luat maşina lui Clint, un Tahoe, şi au trecut cu ea pese douăsprezece biciclete ale copiilor din clasele a noua şi a zecea.

— Ce nasol, am spus, clătinând din cap.

Prietena noastră Ashley a adăugat:

— Pe lângă asta, ieri cineva a scris numerele noastre de telefon pe pereții din baia băieților, folosind... mă rog, ceva murdar.

Am clătinat iarăşi din cap şi n-am mai zis nimic. Nu-i puteam turna; încercaserăm asta de multe ori când eram în gimnaziu, şi a avut drept rezultat şi mai multe pedepse. De obicei, aşteptam până când cineva ca Margo le reamintea tuturor ce măgari imaturi erau.

Dar Margo îmi oferise o metodă prin care puteam porni o contraofensivă. Şi tocmai eram pe cale să spun ceva, când am văzut cu coada ochiului un individ imens venind în viteză spre noi. Purta o cagulă neagră pe față şi ducea în mână un furtun. Când a trecut pe lângă mine, mi-a dat un brânci în umăr şi mi-am pierdut echilibrul, aterizând pe trotuarul crăpat din stânga mea. Când a ajuns la uşă, s-a întors şi a strigat spre mine:

— Dacă te pui cu noi, o să *încasezi*.

Vocea nu-mi era cunoscută.

Ben şi un alt prieten de-al nostru m-au ajutat să mă ridic. Umărul mă durea, dar nu voiam să se vadă.

— Eşti bine? m-a întrebat Radar.

— Da, sunt bine, am spus, ținându-mă de umăr.

Radar a clătinat din cap.

— Cineva ar trebui să-i spună că, deşi e posibil să *o* încasezi, nu poți pur şi simplu să „încasezi“.

Am râs. Cineva a dat din cap spre parcare. M-am uitat într-acolo şi am văzut doi boboci mici de statură îndreptându-se spre noi, cu tricourile şiroind de apă pe fizicul lor anemic.

— Era pipi! a strigat unul dintre ei spre noi.

Celălalt n-a spus nimic; îşi ținea mâinile îndepărtate de corp, lucru care funcționa doar pe jumătate. Vedeam râulețe de lichid şerpuind de pe mâneca lui pe braț.

— Era pipi de animal sau pipi de om? a întrebat cineva.

— De unde vrei să ştiu? Ce, crezi că-s expert în studiul pişatului?

M-am îndreptat spre puşti. Mi-am pus mâna pe capul lui, singurul loc care părea cu totul uscat.

— O să rezolvăm asta, am spus.

A sunat de intrare, aşa că Radar şi cu mine am zburat spre ora de algebră. Când m-am aşezat în bancă, mi-am lovit din greşeală brațul, iar durerea m-a străbătut cu viteza fulgerului. Radar a lovit cu degetul caietul lui de notițe, arătându-mi mesajul pe care îl încercuise: *Ce-ți mai face umărul?*

Am scris în colțul caietului meu: *Comparativ cu cei doi boboci, eu mi-am petrecut dimineața într-un câmp de curcubeie, jucându-mă cu nişte cățeluşi.*

Radar a râs, suficient de tare cât să se aleagă cu o căutătură urâtă din partea domnului Jiminez. Am scris: *Am un plan, dar trebuie să ne dăm seama cine a făcut-o.*

Radar mi-a răspuns: *Jasper Hanson*, încercuind numele de câteva ori. Asta era o surpriză.

De unde ştii?

Radar a scris: *N-ai observat? Pămpălăul era îmbrăcat cu propriul lui echipament de fotbal.*

Jasper Hanson era elev în clasa a unsprezecea. Întotdeauna îl considerasem inofensiv şi chiar de treabă — în felul ăla împiedicat de ce-faci-frate-care-i-treaba. Nu unul pe care te-ai aştepta să-l vezi stropind cu pipi bobocii. Sincer, în birocrația guvernamentală de la liceul Winter Park, Jasper Hanson era ceva de genul Asistenul Subsecretarului de Atletism şi Activități Ilicite. Când un astfel de individ este promovat la rangul de Vicepreşedinte Executiv al Armelor cu Urină, trebuie luate măsuri imediate.

Aşa că, atunci când am ajuns acasă în acea după-amiază, am creat un cont de e-mail fals şi i-am scris vechiului meu amic Jason Worthington.

De la: mavenger@gmail.com
Către: jworthington90@yahoo.com
Subiect: Dvs., Eu, Casa Beccăi Arrington, Penisul Dvs. Etc.

Dragă domnule Worthington,

Toți cei 12 oameni cărora colegii dumneavoastră le-au distrus bicicletele folosind un Chevy Tahoe vor primi câte 200 de dolari bani gheață. Acest lucru n-ar trebui să constituie o problemă, luând în considerare averea dumneavoastră fabuloasă.
Această situație cu graffiti din baia fetelor trebuie să înceteze.
Pistoale cu pipi? Pe bune? Maturizați-vă!
Ar trebui să vă tratați colegii cu respect, în special pe cei mai puțin norocoşi din punct de vedere social.

Ar fi bine dacă i-ați putea instrui pe membrii clanului dumneavoastră să se comporte aşijderea.

Înțeleg că va fi foarte dificil să realizați o parte din aceste sarcini. Dar, dacă stau bine şi mă gândesc, şi pentru mine va fi dificil să nu distribui lumii întregi fotografia anexată.

Al dumneavoastră,
Duşmanul Amabil din Vecinătate

Răspunsul a venit douăsprezece minute mai târziu.

Uite ce e, Quentin, şi da, ştiu că tu eşti cel care mi-a scris. Ştii că nu eu i-am udat cu pipi pe bobocii ăia. Îmi pare rău, dar nu e ca şi când eu pot controla acțiunile altor oameni.

Răspunsul meu:

Domnule Worthington,

Înțeleg că nu-i controlați pe Chuck şi pe Jasper. Dar, vedeți dumneavoastră, eu mă aflu într-o situație similară. Eu nu-l controlez pe micul diavol împielițat care şade pe umărul meu stâng. Diavolul acela spune: „PRINTEAZĂ POZA PRINTEAZĂ POZA LIPEŞTE-O PRIN ŞCOALĂ FĂ-O FĂ-O FĂ-O FĂ-O!“ Iar pe umărul drept am un mic îngeraş alb, care spune: „Frate, sper că până luni dimineață bulangiii ăia or să le dea bobocilor banii“.

Şi eu sper, îngeraşule, şi eu sper.

Toate cele bune,
Duşmanul Amabil din Vecinătate

Nu mi-a răspuns, dar nici nu trebuia s-o facă. Tot ce trebuia spus fusese spus.

După cină, Ben a venit la mine acasă şi am jucat Resurrection, oprindu-ne din jumătate în jumătate de oră ca să-l sunăm pe Radar, care era la o întâlnire cu Angela. I-am lăsat unsprezece mesaje, care deveneau din ce în ce mai supărate şi mai obscene. Era trecut de ora nouă când s-a auzit soneria de la uşă.

— Quentin! m-a strigat mama.

Am bănuit că venise Radar, aşa că am pus jocul pe pauză şi ne-am dus în camera de zi. La uşă erau Chuck Parson şi Jason Worthington. M-am dus să-i întâmpin, iar Jason a spus:

— Salut, Quentin.

Eu am dat din cap. Jason i-a aruncat o privire lui Chuck, care s-a uitat la mine şi a murmurat:

— Scuze, Quentin.

— Pentru ce? am întrebat.

— Pentru că i-am spus lui Jasper să-i stropească pe bobocii ăia cu pipi, a murmurat el. A tăcut câteva secunde, după care a adăugat: Şi pentru biciclete.

Ben şi-a desfăcut larg brațele, ca şi când ar fi vrut să-l îmbrătişeze.

— Vino-ncoa', amice, a spus.

— Poftim?

— Vino-ncoa', a repetat.

Chuck a făcut un pas în față.

— Mai aproape, a spus Ben.

Chuck se afla acum chiar în prag, probabil la vreo treizeci de centimetri distanță de Ben. Din senin, Ben i-a tras lui Chuck un pumn în stomac. Chuck de-abia a tresărit, dar imediat s-a pregătit să-l căpăcească pe Ben. Totuşi, Jase l-a apucat de mână.

— Calmează-te, frățioare! a spus Jase. Doar nu te-a durut.

Jase a întins mâna să dea noroc cu mine.

— Îmi place curajul tău, frățioare, a spus el. Vreau să zic, eşti un măgar. Şi totuşi...

I-am strâns mâna. Apoi au plecat, urcându-se în Lexusul lui Jase şi ieşind cu spatele de pe alee. Imediat ce am închis uşa, Ben a scos un geamăt asurzitor.

— Aaaaaaaaaahhhhhh! O, Doamne, Dumnezeule, mâna mea!

A încercat să-şi strângă pumnul şi s-a înfiorat.

— Cred că Chuck Parson are un manual cu coperți cartonate legat de abdomen.

— Alea se numesc pătrățele, i-am spus eu.

— A, da, am auzit de alea.

L-am bătut pe spate şi ne-am dus în dormitor să jucăm Resurrection. Tocmai începuserăm jocul, când Ben a spus:

— Apropo, ai observat că Jase spune „frățioare"? Eu am reînviat faza cu *frățioare*. Doar cu ajutorul propriei mele extraordinarități.

— Da, îți petreci seara de vineri jucându-te şi îngrijindu-ți mâna pe care ți-ai rupt-o încercând să-i tragi un pumn unui tip. Nu e de mirare că Jase Worthington a încercat să profite de izbucnirea ta.

— Măcar sunt *bun* la Resurrection, a spus el, după care m-a împuşcat în spate, cu toate că jucam în echipă.

Am mai jucat o vreme, până ce Ben s-a ghemuit pe podea, ținând consola la piept, şi a adormit. Şi eu eram obosit — fusese o zi lungă. Mă gândeam că Margo avea să se întoarcă oricum până luni, dar, chiar şi aşa, mă simțeam un pic mândru la gândul că eu fusesem cel care pusese capăt valului de chestii jalnice.

Capitolul 3

Începusem să mă uit în fiecare dimineață pe fereastră pentru a verifica dacă era vreun semn de viață în camera lui Margo. Întotdeauna îşi ținea trase jaluzelele din ratan, dar, de când plecase, mama ei sau altcineva le ridicaseră, astfel încât acum vedeam o mică parte din peretele ei albastru şi din tavanul alb. În acea dimineață de sâmbătă, la doar patruzeci şi opt de ore de când plecase, mi-am dat seama că nu avea să se întoarcă atât de curând, dar, chiar şi-aşa, am simțit puțină dezamăgire când am văzut jaluzelele încă ridicate.

M-am spălat pe dinți şi apoi, împingându-l uşor pe Ben în încercarea de a-l trezi, am ieşit din cameră îmbrăcat în tricou şi pantaloni scurți. Cinci oameni erau aşezați la masa din sufragerie. Mama şi tata. Mama şi tatăl lui Margo. Şi un bărbat afro-american înalt şi solid, cu ochelari mari şi costum gri, ținând în mână un dosar.

— Ăăă, salutare, am spus eu.

— Quentin, m-a întrebat mama, te-ai văzut cumva cu Margo miercuri seară?

Am intrat în sufragerie şi m-am rezemat de perete, stând față în față cu străinul. Mă gândisem deja la răspunsul pentru această întrebare.

— Da, am spus. A apărut la fereastra mea pe la miezul nopții şi am vorbit câteva minute, iar apoi domnul Spiegelman a prins-o şi ea s-a întors acasă.

— Şi asta a fost...? Ai mai văzut-o după asta? m-a întrebat domnul Spiegelman, care părea destul de calm.

— Nu, de ce?

Cea care a răspuns a fost mama lui Margo.

— Ei bine, a spus ea cu o voce ascuțită, se pare că Margo a fugit. Din nou.

A oftat.

— Asta ar fi... Josh, a câta oară e, a patra?

— O, am pierdut şirul, a răspuns domnul Spiegelman enervat.

Bărbatul afro-american a intervenit în discuție:

— A cincea oară ați depus plângere. Bărbatul a dat din cap spre mine şi a adăugat:

— Apoi Otis Warren, detectiv.

— Quentin Jacobsen, am spus eu.

Mama s-a ridicat şi şi-a pus mâinile pe umerii doamnei Spiegelman.

— Debbie, a spus ea, îmi pare atât de rău! Este o situație foarte frustrantă.

Ştiam acest truc. Era un truc psihologic numit ascultare empatică. Spui cum se simt oamenii, astfel încât să se simtă înțeleşi. Mama îl exersează pe mine tot timpul.

— Nu sunt frustrată, i-a răspuns doamna Spiegelman. M-am săturat.

— Adevărat, a spus domnul Spiegelman. Am chemat un lăcătuş azi. Vom schimba încuietorile. Are optsprezece ani. Vreau să zic, domnul detectiv tocmai a spus că nu putem face nimic...

— Ei bine, l-a întrerupt detectivul Warren, nu am spus chiar asta. Am spus că persoana care lipseşte nu e *minoră*, aşa încât are tot dreptul să plece.

Domnul Spiegelman a continuat să vorbească cu mama.

— Suntem bucuroşi să-i plătim facultatea, dar nu putem tolera această… această absurditate. Connie, are optsprezece ani! Şi e în continuare extrem de egocentrică! Trebuie să suporte nişte consecinţe.

Mama şi-a luat mâinile de pe doamna Spiegelman.

— Mai degrabă cred c-ar trebui să suporte nişte consecinţe *iubitoare*, a zis ea.

— Ei bine, nu e fiica ta, Connie. Nu te-a ignorat vreme de zece ani, de parc-ai fi o cârpă. Mai avem un copil la care trebuie să ne gândim.

— Trebuie să ne gândim şi la noi înşine, a adăugat domnul Spiegelman, după care s-a uitat la mine şi a spus: Quentin, îmi cer scuze dacă ea a încercat să te tragă în micul ei joc. Îţi poţi imagina cât de… cât de stânjenitoare este toată această situaţie pentru noi. Tu eşti un băiat atât de bun, iar ea… în fine.

M-am dezlipit de perete şi m-am îndreptat de spate. Îi cunoşteam pe părinţii lui Margo cât de cât, dar nu-i văzusem niciodată purtându-se atât de urât. Nu era de mirare că Margo era supărată pe ei miercuri seară. Am aruncat o privire spre detectiv. El răsfoia nişte hârtii din dosar.

— Se spune că lasă în urmă nişte firimituri de pâine; e adevărat?

— Indicii, a spus domnul Spiegelman, ridicându-se în picioare.

Detectivul a pus dosarul pe masă. După care, şi el, şi tatăl lui Margo s-au aplecat deasupra lui.

— Indicii peste tot. În ziua în care a fugit în Mississippi, a mâncat supă cu paste în formă de alfabet şi a lăsat exact patru litere în castron: un *M*, un *I*, un *S* şi un *P*. A fost dezamăgită că nu ne-am prins, deşi oricum n-am fi putut s-o găsim, după cum i-am spus când s-a întors: „Cum voiai să te găsim când tot ce ştiam era *Mississippi*? E un stat mare, Margo!“.

Detectivul şi-a dres vocea.

— Şi a lăsat-o pe Minnie Mouse pe pat când şi-a petrecut noaptea la Disney World.

— Da, a zis mama ei. Indiciile. Indiciile alea tâmpite. Dar nu puteți face *nimic* cu ele, credeți-mă.

Detectivul şi-a ridicat priviriea din carnețelul său.

— Desigur, vom informa toate unitățile, dar să ştiți că nu poate fi obligată să se întoarcă acasă; nu cred că ar trebui s-o aşteptați să se întoarcă sub acoperişul dumneavoastră în viitorul apropiat.

— Nu o *vreau* sub acoperişul nostru.

Doamna Spiegelman şi-a dus un şervețel la ochi, cu toate că n-am auzit să fi scos vreun suspin.

— Ştiu că e îngrozitor, dar e adevărat.

— Deb, a spus mama, folosind tonul ei de terapeută.

Doamna Spiegelman a clătinat din cap de-abia perceptibil.

— Ce putem face? Am vorbit cu detectivul. Am depus plângere. Connie, Margo e deja un dult.

— E adultul *vostru*, a spus mama, rămânând în continuare calmă.

— O, haide, Connie. Uite ce e, chiar e atât de ciudat că resimțim ca pe o binecuvântare plecarea ei de acasă? Bineînțeles că e ciudat. Dar ea a fost ciudata familiei! Cum poți să cauți o persoană care anunță că nu va fi găsită,

care lasă întotdeauna indicii ce nu duc nicăieri, care fuge mereu de-acasă? Nu poți!

Mama şi tata au făcut schimb de priviri, iar apoi detectivul mi s-a adresat.

— Băiete, mă întrebam dacă putem sta puțin de vorbă între patru ochi?

Am încuviințat, după care am mers cu detectivul în dormitorul părinților mei. El s-a aşezat pe un fotoliu, iar eu pe colțul patului.

— Puştiule, a spus el de îndată ce s-a aşezat, hai să-ți dau un sfat: nu lucra niciodată pentru guvern. Fiindcă, atunci când lucrezi pentru guvern, lucrezi, de fapt, pentru oameni. Şi când lucrezi pentru oameni, trebuie să interacționezi cu ei, chiar şi cu alde Spiegelman.

Am râs.

— Puştiule, am să fiu sincer cu tine. Oamenii ăia ştiu să fie părinți aşa cum eu ştiu să țin regim. Am mai avut de-a face şi înainte cu ei şi nu-mi plac deloc. Nu-mi pasă dacă le spui părinților ei unde s-a dus, însă aş aprecia dacă mi-ai spune mie.

— Nu ştiu, am spus. Chiar nu ştiu.

— Puştiule, m-am tot gândit la fata asta. Lucrurile pe care le face — de pildă, pătrunde prin efracție la Disney World, nu? Se duce în Mississippi şi lasă indicii din paste în formă de literele alfabetului. Organizează o campanie uriaşă în care înveleşte casele oamenilor cu hârtie igienică.

— Cum de ştiți despre *asta*?

Cu doi ani în urmă, Margo condusese această campanie în care se înfăşuraseră în hârtie igienică două sute de case într-o singură noapte. E inutil să spun că eu n-am fost invitat să iau parte la acea aventură.

— Am mai avut de-a face cu acest caz şi înainte. Aşadar, puştiule, aici am nevoie de ajutorul tău: cine pune la cale toate treburile astea? Toate planurile astea nebuneşti? Ea e purtătorul de cuvânt, cea suficient de nebună ca să facă totul. Dar cine le plănuieşte? Cine stă cu carnețele de notițe pline de diagrame din care să rezulte cât de multă hârtie igienică e necesară ca să înfăşori o grămadă de case?

— Presupun că ea face totul.

— Dar s-ar putea să aibă un partener, cineva care o ajută să facă toate lucrurile astea mărețe şi geniale, şi poate că acea persoană care ştie toate secretele ei nu e cineva la care te-ai gândi imediat, nu e prietena ei cea mai bună sau iubitul ei. Poate că e cineva la care nu te gândeşti imediat, a spus el.

A respirat adânc şi era pe cale să mai spună ceva, când i-am tăiat-o din scurt:

— Nu ştiu unde e. Jur pe Dumnezeu!

— Puştiule, eu nu fac decât să verific. În fine, tu ştii ceva, nu-i aşa? Aşa că hai să-ncepem de-acolo.

I-am spus totul. Aveam încredere în tipul ăla. Şi-a făcut câteva însemnări în timp ce vorbeam, dar nimic prea detaliat. Şi ceva în legătură cu discuția asta, cu însemnările din carnețelul lui, cu atitudinea jalnică a părinților ei — toate acestea m-au făcut pentru prima dată să-mi dau seama de gravitatea situației. Când am terminat de povestit, am simțit îngrijorarea împiedicându-mă să respir. O vreme, detectivul n-a spus nimic. S-a aplecat în fotoliu şi a privit pe lângă mine până ce a văzut ceea ce voise să vadă, după care a început să vorbească.

— Ascultă, puştiule. Uite cum se întâmplă: o persoană — de obicei o fată — e un spirit rebel, care nu se

înțelege prea bine cu părinții. Aceşti copii sunt un soi de baloane cu heliu legate cu sfoară. Şi atâta se smucesc, până se întâmplă ceva, iar sfoara e tăiată şi ele zboară departe. Şi e posibil să nu mai vezi niciodată acel balon. Aterizează în Canada sau ceva de genu', găseşte de lucru la un restaurant şi, înainte ca balonul să poată măcar să-şi dea seama, se trezeşte că le toarnă cafea în acelaşi restaurant, aceloraşi ticăloşi nefericiți, de treizeci de ani. Sau e posibil ca în trei-patru ani de-acum, sau în trei-patru zile, vântul să aducă balonul înapoi acasă, fiindcă are nevoie de bani, sau fiindcă s-a dezmeticit, sau fiindcă îi e dor de frățiorul mai mic. Dar, ascultă, puştiule, tot timpul se taie sforile baloanelor.

— Da, dar…

— N-am terminat, puştiule. Problema cu aceste baloane e că sunt mult prea multe. Cerul e plin-ochi cu baloane care se ating unul de celălalt în timp ce zboară de colo-colo, şi fiecare afurisit de balon sfârşeşte într-un fel sau altul pe biroul meu, şi după o vreme începi să te simți descurajat. Baloane peste tot, fiecare cu o mamă sau un tată, sau, Doamne fereşte!, cu amândoi, şi după o vreme nici măcar nu-i mai poți distinge. Te uiți la baloanele de pe cer şi poți să vezi toate baloanele, dar nu poți să vezi balonul cuiva anume.

A făcut o pauză şi a inspirat adânc, de parcă tocmai îşi dăduse seama de ceva.

— Dar, din când în când, vorbeşti cu un puşti cu ochi mari şi cu prea mult păr pe cap şi vrei să-l minți, fiindcă pare a fi un copil bun. Şi îți pare rău pentru puştiul ăsta, fiindcă singurul lucru mai rău decât un cer plin de baloane pe care îl vezi *tu* este ceea ce el vede: o zi limpede şi albastră, întunecată doar de acel balon. Dar imediat

ce sfoara este tăiată, puştiule, n-o mai poți lega la loc. Înțelegi ce spun?

Am încuviințat, deşi nu eram sigur că *înțelegeam*. Bărbatul s-a ridicat.

— Puştiule, dacă te ajută cu ceva, eu sunt de părere că fata o să se întoarcă în curând.

Îmi plăcea să mi-o imaginez pe Margo ca un balon, dar mi-am dat seama că, în graba lui de a fi poetic, detectivul îşi închipuise că-mi fac mai multe griji decât îmi făceam eu de fapt. Ştiam că avea să se întoarcă. Avea să se dezumfle şi să plutească înapoi spre Jefferson Park. Întotdeauna o făcuse.

***

L-am urmat pe detectiv înapoi în sufragerie şi el a spus că voia să se întoarcă acasă la familia Spiegelman pentru a se uita puțin prin camera lui Margo. Doamna Spiegelman m-a îmbrățişat şi mi-a spus:

— Tu ai fost întotdeauna un băiat atât de bun; îmi pare rău că te-a târât şi pe tine în toată povestea asta stupidă.

Domnul Spiegelman a dat mâna cu mine, după care au plecat. Imediat ce au închis uşa, tata a exclamat:

— Uau!

— Uau! a fost de acord şi mama.

Tata şi-a petrecut un braț în jurul meu.

— Ăştia doi sunt o specie cam problematică, nu-i aşa, amice?

— Sunt o specie de imbecili, am recunoscut eu.

Părinților mei le făcea întotdeauna plăcere să înjur de față cu ei. Vedeam asta pe chipurile lor. Însemna că

am încredere în ei, însemna că în fața lor eram eu însumi. Dar, chiar şi aşa, păreau trişti.

— Părinții lui Margo suferă de răni narcisice grave ori de câte ori ea dispare, a spus tata.

— Îi împiedică să-şi educe bine copiii, a adăugat mama.

— Sunt o specie de imbecili, am repetat eu.

— Ca să fiu sincer, a spus tata, probabil că au dreptate. În mod sigur Margo are nevoie de atenție. Şi Dumnezeu mi-e martor că şi eu aş avea nevoie de atenție dacă i-aş avea pe ăia doi drept părinți.

— Când o să se întoarcă, a spus mama, va fi devastată. Să fii abandonat în halul ăsta! Să fii exclus când ai cea mai mare nevoie de iubire.

— Poate că o să locuiască aici când o să se întoarcă, am spus, şi imediat mi-am dat seama că era o idee fantastică.

Şi ochii mamei s-au luminat la acest gând, dar apoi a văzut ceva în expresia tatei şi mi-a răspuns în felul ei precaut.

— Păi, sigur că va fi bine venită, cu toate că asta va veni la pachet cu nişte provocări — faptul că suntem vecini cu familia Spiegelman. Dar când o să se întoarcă la şcoală, te rog să-i spui că este bine venită aici, iar dacă nu vrea să stea cu noi, există numeroase variante pe care-am fi bucuroşi să le discutăm cu ea.

Ben a apărut în sufragerie, iar părul lui ciufulit părea să sfideze opinia unanimă privind efectele pe care le are forța gravitațională asupra materiei.

— Doamnă şi domnule Jacobsen, e întotdeauna o plăcere să vă văd.

— Bună dimineața, Ben. N-am ştiut că ai rămas peste noapte la noi.

— Ca să fiu sincer, nici eu n-am ştiut, a spus el. Ce s-a întâmplat?

I-am spus lui Ben despre vizita detectivului, despre familia Spiegelman şi despre faptul că Margo era, practic, o persoană dispărută. Şi, când am terminat, Ben a dat din cap şi a spus:

— Probabil ar trebui să discutăm asta deasupra unei farfurii calde de Resurrection.

Am zâmbit şi l-am urmat înapoi în cameră. Radar a venit un pic mai târziu, iar în clipa în care a sosit, eu am fost dat afară din echipă, întrucât ne confruntam cu o misiune dificilă şi, în pofida faptului că jocul era al meu, nu mă pricepeam prea bine. În timp ce-i urmăream cum rătăceau printr-o stație spațială infestată de vampiri, Ben a spus:

— Goblin, Radar, goblin.

— Îl văd.

— Vino-ncoa', ticălos afurisit ce eşti! a spus Ben, răsucind consola în mână. Tăticul o să te pună într-o barcă să treci Styxul.

— Tocmai ai folosit mitologia greacă pentru a vorbi urât? am întrebat.

Radar a râs. Ben a început să izbească butoanele, strigând:

— Mănâncă-l, goblinule! Mănâncă-l aşa cum Zeus a mâncat-o pe Metis!

— Mă gândesc c-o să se întoarcă până luni, am spus. Nimeni nu vrea să piardă prea multe ore de şcoală, nici măcar Margo Roth Spiegelman. Poate c-o să rămână aici până la absolvire.

Radar mi-a răspuns în felul acela dezarticulat al cuiva care joacă Resurrection.

— Nici măcar nu înțeleg de ce a plecat, a fost doar *drăcuşor la ora şase nu omule foloseşte pistolul cu raze* din cauza iubirii pierdute? Mă gândeam că e *unde e cripta e la stânga* imună la chestiile astea.

— Nu, am zis. N-a fost asta, nu cred. Oricum, nu doar asta. Margo urăşte să locuiască în Orlando; spune că-i un oraş de hârtie. Adică, ştii tu, totul e atât de fals şi de fără viață. Cred că pur şi simplu îşi dorea o vacanță departe de toate astea.

Am aruncat o privire pe fereastră şi am văzut imediat că cineva — probabil detectivul — coborâse jaluzelele de la fereastra lui Margo. Dar eu nu vedeam jaluzelele. În schimb, vedeam un poster alb-negru lipit de ele. În fotografie, un bărbat stă în picioare, uşor adus de umeri, privind drept înainte. Între buze îi atârnă o țigară. Pe unul dintre umeri are agățată o chitară pe care scria cu vopsea cuvintele ACEASTĂ MAŞINĂRIE UCIDE FASCIŞTI.

— Există ceva pe geamul lui Margo.

Muzica de la joc s-a oprit, iar Radar şi Ben au îngenuncheat în stânga şi-n dreapta mea.

— E nou? a întrebat Radar.

— Am văzut jaluzelele alea de un milion de ori, i-am răspuns, dar nu cred că am mai văzut vreodată posterul acela.

— Ciudat, a zis Ben.

— Părinții lui Margo tocmai spuneau azi-dimineață că ea lasă uneori nişte indicii. Dar nu lasă niciodată ceva suficient de concret ca să poată fi găsită înainte să se întoarcă acasă.

Radar îşi scosese deja dispozitivul; căuta acea frază în Omnicționar.

— În poză e Woody Guthrie, a spus el. Un cântăreț de muzică folk, care a trăit între 1912 şi 1967. Cânta despre clasa muncitoare. „This Land Is Your Land“[16]. Cam comunist tipu'. Ăăă, l-a inspirat pe Bob Dylan.

Radar a pus o bucată dintr-o piesă de-a lui — o voce pițigăiată şi enervantă cânta despre sindicate.

— Am să-i trimit un e-mail tipului care a scris cea mai mare parte din articol, ca să văd dacă există vreo legătură evidentă între Woody Guthrie şi Margo, a spus Radar.

— Nu cred că lui Margo îi plac cântecele lui, am spus.

— Pe bune, a intervenit Ben. Tipul ăsta zici că e Broscoiul Kermit beat şi cu cancer la gât.

Radar a deschis fereastra şi a scos capul afară, mişcându-l dintr-o parte în alta.

— Totuşi, Q, se pare că ți l-a lăsat ție. Vreau să zic, cunoaşte pe altcineva care ar fi putut să vadă fereastra asta?

Am clătinat din cap. După o clipă, Ben a spus:

— Felul în care se uită la noi — e ca şi cum ar spune „fiți atenți la mine“. Şi după cum îşi ține capul, ştii? Nu e ca şi când ar sta pe scenă; mai degrabă zici că stă în pragul unei uşi sau ceva de genul.

— Cred că vrea ca noi să intrăm acolo, am zis.

16 „Pământul acesta vă aparține." (*N.t.)*

Capitolul 4

Din dormitorul meu nu vedeam spre uşa de la intrare sau garajul lor: pentru asta trebuia să stăm în camera de zi. Aşa că, în timp ce Ben a continuat să joace Resurrection, eu şi Radar ne-am dus în camera de zi şi ne-am prefăcut că ne uitam la televizor în timp ce stăteam cu ochii pe uşa din faţă a familiei Spiegelman, aşteptând ca părinţii lui Margo să plece. Maşina detectivului Warren, un Crown Victoria negru, încă era parcată pe alee.

A plecat după vreun sfert de oră, însă garajul şi uşa de la intrare au rămas închise timp de încă o oră. Eu şi Radar urmăream o comedie aşa şi-aşa pe HBO şi tocmai începuse să mă prindă, când Radar a spus:

— Poarta de la garaj.

Am sărit de pe canapea şi m-am apropiat de fereastră, astfel încât să văd cine se afla în maşină. Domnul şi doamna Spiegelman. Ruthie rămăsese acasă.

— Ben! am strigat.

A apărut într-o clipită, iar când familia Spiegelman a ieşit de pe Jefferson Way şi a intrat pe Jefferson Road, noi am zbughit-o afară în acea dimineaţă înăbuşitoare.

Am traversat peluza familiei Spiegelman pentru a ajunge la uşa din față. Am sunat la sonerie şi am auzit labele Myrnei Mountweazel gonind pe podelele de lemn, iar apoi a început să latre ca nebuna, privindu-ne prin geamul lateral. Ruthie a deschis uşa. Era o fetiță drăguță de vreo unsprezece ani.

— Salut, Ruthie!

— Salut, Quentin! a spus ea.

— Hei, părinții tăi sunt acasă?

— Tocmai au plecat, a spus ea. S-au dus până la Target.

Avea ochii mari ai lui Margo, însă ai ei erau căprui. S-a uitat lung la mine, cu buzele strânse şi cu o expresie îngrijorată.

— Te-ai întâlnit cu polițistul?

— Da, am zis. Părea de treabă.

— Mama spune că e ca şi când Margo s-ar fi dus la facultate mai devreme.

— Da, am zis, gândindu-mă că cea mai uşoară metodă de a rezolva un mister este să hotărăşti că nu există niciun mister de rezolvat.

Acum însă mi se părea evident că Margo lăsase indicii legate de un mister.

— Ascultă, Ruthie, trebuie să aruncăm o privire prin camera lui Margo, am zis. Dar problema e că... e ca şi cum Margo te-ar ruga să faci o treabă ultrasecretă. La fel e şi în cazul ăsta.

— Lui Margo nu-i place ca oamenii să intre în camera ei, a spus Ruthie. Cu excepția mea. Şi uneori cu excepția lui mami.

— Dar noi suntem prietenii ei.

— Nu-i place ca prietenii să intre în camera ei, a spus Ruthie.

M-am aplecat spre ea.

— Ruthie, te rog!

— Şi nu vrei ca eu să-i spun lui mami şi lui tati.

— Corect.

— Cinci dolari, a spus ea.

Tocmai eram pe punctul de a negocia cu ea, când Radar a scos o bancnotă de cinci dolari şi i-a întins-o.

— Dacă văd maşina pe alee, o să vă anunț, a spus ea pe un ton conspirativ.

Am îngenuncheat ca s-o mângâi pe Myrna Mountweazel cea-bătrână-dar-mereu-entuziastă, după care ne-am repezit pe scări, spre camera lui Margo. Când am pus mâna pe clanță, mi-am dat seama că nu mai văzusem camera lui Margo de când aveam vreo zece ani.

Am intrat. Era mai ordonată decât te-ai aştepta să fie Margo, însă poate că mama ei îi adunase lucrurile. În dreapta mea se afla un şifonier care dădea pe dinafară de-atâtea haine. Pe uşă, un suport de papuci cu vreo douăzeci de perechi de pantofi, de la pantofi de lac cu baretă la pantofi cu toc pentru bal. Se părea că nu lipseau prea multe din acel dulap.

— Eu o să verific computerul, a spus Radar.

Ben studia jaluzelele.

— Posterul e lipit, a spus el. Doar cu scotch.

Marea surpriză se afla pe peretele de lângă biroul de rafturi de cărți înalte cât mine, pline cu discuri de vinil. *Sute* de discuri.

— În pick-up e *A Love Supreme* de John Coltrane, a spus Ben.

— Doamne, albumul ăla e genial! a exclamat Radar, fără să-şi ridice ochii din ecranul computerului. Fata asta are gusturi bune.

M-am uitat întrebător spre Ben.

— Tipul cânta la saxofon, a spus el, iar eu am încuviințat.

Încă scriind la computer, Radar a spus:

— Q, nu pot să cred că n-ai auzit niciodată de Coltrane. Cântecele lui Trane sunt cele mai convingătoare dovezi care atestă existența lui Dumnezeu.

Am început să mă uit la discuri. Erau aranjate alfabetic după numele artiştilor, aşa că le-am căutat pe cele cu *G*. Dizzy Gillespie, Jimmie Dale Gilmore, Green Day, Guided by Voices, George Harrison.

— Îi are pe toți cântăreții din lume, *mai puțin* pe Woody Guthrie, am spus, după care le-am luat de la început, de la litera *A*.

— Toate manualele sunt aici, l-am auzit pe Ben spunând. Plus alte câteva cărți pe noptieră. Niciun jurnal.

Dar eu eram fascinat de colecția de muzică a lui Margo. Îi plăceau *toți* cântăreții. Nu mi-am putut-o imagina ascultând toate aceste discuri. O mai văzusem ascultând muzică atunci când alerga, dar nu bănuisem niciodată că avea o astfel de obsesie. De majoritatea formațiilor nu auzisem în viața mea şi am fost surprins să constat că se produceau discuri de vinil şi pentru cele mai nou apărute pe piață.

Am continuat să verfic *A*-urile, iar apoi *B*-urile — printre Beatles, Blind Boys of Alabama şi Blondie — şi am început să trec prin ele mult mai repede, atât de repede, încât nici măcar nu am văzut coperta din spate a discului *Mermaid Avenue* de Billy Bragg până ce n-am dat de Buzzcocks. M-am oprit, am dat înapoi un disc şi l-am scos pe cel cu Billy Bragg. Pe coperta din față era o fotografie cu nişte case aşezate în şir. Dar, pe spate, Woody Guthrie

se uita lung la mine, cu o țigară între buze, ținând o chitară pe care scria ACEASTĂ MAŞINĂRIE UCIDE FASCIŞTI.

— Hei, am spus.

Ben s-a uitat la mine.

— Sfinte Sisoe! a făcut el. Mişto descoperire.

Radar s-a rotit în scaun şi a spus:

— Impresionant. Mă întreb ce se află înăuntru.

Din nefericire, înăuntru se afla doar un disc. Discul arăta exact ca un disc. L-am pus în pick-up-ul lui Margo şi într-un final mi-am dat seama cum se porneşte, aşa că am coborât acul. Era un tip care cânta melodiile lui Woody Guthrie. Cânta mai bine decât Woody Guthrie.

— Ce e, doar o coincidență stranie?

Ben ținea în mână coperta albumului.

— Priveşte, a spus el.

Arăta cu degetul spre lista de cântece. Cântecul „Walt Whitman's Niece"[17] fusese încercuit cu un pix negru şi subțire.

— Interesant, am spus eu.

Mama lui Margo spusese că indiciile lui Margo nu duceau nicăieri, însă eu ştiam că Margo născocise un lanț de indicii — şi se părea că le inventase pentru mine. Imediat mi-am amintit de SunTrust Building, când îmi spusese că era mai bine dacă păream sigur pe mine. Am întors discul pe partea cealaltă şi am coborât acul. „Walt Whitman's Niece" era primul cântec de pe partea a doua. Şi nu era deloc rău.

Atunci am văzut-o pe Ruthie în cadrul uşii. Se uita la mine.

— Ruthie, ai găsit ceva indicii?

---

17 „Nepoata lui Walt Whitman." (*N.t.*)

Ea a clătinat din cap.

— M-am uitat deja, a răspuns ea posacă.

Radar s-a uitat la mine şi a făcut semn cu capul spre Ruthie.

— Poți, te rog, să stai de şase în caz că vine mama ta? am întrebat eu.

Ea a dat din cap şi a plecat. Am închis uşa.

— Ce e? l-am întrebat pe Radar.

El ne-a făcut semn să ne apropiem de computer.

— În săptămâna de dinaintea plecării ei, Margo a folosit Omnicționarul la greu. Îmi dau seama după minutele în care a stat logată cu username-ul ei, pe care şi l-a folosit în parolă. Însă şi-a şters istoricul de pe internet, aşa că nu pot să văd ce articole a citit.

— Hei, Radar, uită-te cine a fost Walt Whitman, a spus Ben.

— Un poet, am răspuns eu. Din secolul al nouăsprezecelea.

— Minunat, a spus Ben, dându-şi ochii peste cap. Poezie.

— Ce e în neregulă cu poezia? am întrebat.

— Poezia e atât de emo, a spus el. Of, durerea. Durerea. Plouă mereu. În sufletul meu.

— Da, cred că ăla e Shakespeare, am spus eu plictisit. Whitman a avut vreo nepoată? l-am întrebat pe Radar.

El era deja pe pagina despre Whitman de pe Omnicționar. Un tip solid, cu o barbă imensă. Nu-l citisem niciodată, dar *arăta* ca un poet bun.

— Ăăă, niciuna care să fi fost faimoasă. Aici spune că a avut câțiva frați, dar nu se menționează dacă au avut copii. Dacă vrei, cred că aş putea să aflu.

Am clătinat din cap. Nu părea a fi în regulă. Am început din nou să mă uit prin cameră. Ultimul raft al

colecției ei de discuri avea şi nişte cărți — anuare din gimnaziu, un exemplar vechi din *Proscrişii*[18] — şi câteva exemplare din reviste pentru adolescenți. În mod clar, nimic care să aibă legătură cu nepoata lui Walt Whitman.

M-am uitat şi printre cărțile de pe noptieră. Nimic interesant.

— Ar avea noimă dacă ar avea vreun volum cu poeziile tipului, am spus. Dar se pare că n-are aşa ceva.

— Ba da! a exclamat Ben entuziasmat.

M-am dus lângă el – stătea îngenuncheat în fața rafturilor cu cărți şi l-am văzut. Eu nu observasem acel volum subțire de pe raftul de jos, înghesuit între două anuare. Walt Whitman. *Fire de iarbă*. Am scos cartea. Pe copertă era o fotografie cu Whitman, ochii săi luminoşi privindu-mă lung.

— Nu e rău, i-am spus lui Ben.

El a încuviințat şi a zis:

— Da, acum, putem să plecăm de-aici? Poți să râzi de mine şi să spui că sunt demodat, dar aş prefera să nu fiu aici când părinții lui Margo se vor întoarce acasă.

— Oare ne scapă ceva?

Radar s-a ridicat.

— Se pare că Margo urmează un plan clar; trebuie să fie ceva în cartea aia. Totuşi, e ciudat — vreau să zic, fără supărare, dar dacă ea a lăsat întotdeauna indicii pentru părinții ei, de ce le-ar fi lăsat de data asta pentru tine?

Am ridicat din umeri. Nu ştiam răspunsul, dar, desigur, aveam speranțele mele: poate că Margo avea nevoie de dovezi de încredere din partea mea. Poate că de data asta ea chiar *voia* să fie găsită şi voia să fie găsită de *mine*. Poate că, aşa cum mă alesese în cea mai lungă noapte, mă

---

[18] Roman scris de S.E. Hinton.

alesese din nou. Şi poate că îl aşteptau bogății nebănuite pe cel care avea să o găsească.

Ben şi Radar au plecat de îndată ce ne-am întors la mine acasă, după ce se uitaseră amândoi prin carte şi nu găsiseră niciun indiciu evident. Am luat nişte lasagna rece din frigider şi m-am dus cu Walt în camera mea. Era versiunea Penguin Classics a primei ediții din *Fire de iarbă*. Am citit puțin din prefață, apoi am răsfoit-o. Existau câteva fragmente subliniate cu albastru, toate din poemul ăla foarte lung „Cântec despre mine". Iar două versuri erau subliniate cu verde:

Scoateți lacătele de la uşi!
Scoateți şi uşile din țâțâni![19]

Mi-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii încercând să desluşesc acel fragment, gândindu-mă că poate era felul lui Margo de a-mi spune să devin mai şmecher sau ceva de genul. Dar, de asemenea, am citit şi recitit tot ceea ce era subliniat cu albastru:

Nu veți mai primi lucrurile din a doua sau
a treia mână, nici nu veți mai vedea
cu ochii morților, nici nu vă veți mai hrăni
cu fantomele din cărți.

Sunt drumețul unei perpetue călătorii
Totul se-avântă şi creşte, nimica nu piere,
Iar moartea-i ceva osebit decât crede oricine,
şi mai fericit.

[19] Walt Whitman, *Cântec despre mine*, traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Univers, Bucureşti, 1976.

Dacă nu mă ştie nimeni pe lume stau liniştit,
Şi dacă toată lumea mă ştie, stau liniştit.

Ultimele trei strofe din „Cântec despre mine“ erau, de asemenea, subliniate.

Mă las moştenire ţărânei ca să renasc din iarba pe care-o iubesc,
De vreţi să mă găsiţi de-acum încolo, căutaţi-mă sub tălpile voastre.

Cu greu veţi afla cine sunt şi ce-nsemn,
Dar eu totuşi voi fi pentru voi sănătate,
Şi sângele vostru-l voi face mai pur şi mai tare.

La-ntâia încercare de n-aţi izbutit să m-ajungeţi, nu pierdeţi nădejdea,
Dacă nu mă găsiţi într-un loc, căutaţi-mă într-altul,
Eu undeva m-am oprit şi v-aştept.

Urma să fie un weekend în care-aveam să citesc încercând în tot acest timp să o recunosc din strofele pe care mi le lăsase. Nu ajungeam nicăieri cu acele versuri, dar, oricum, mă gândeam întruna la ele, întrucât nu voiam s-o dezamăgesc. Margo îşi dorea să ating coarda aceea lăuntrică, să găsesc locul în care se oprise şi mă aştepta, să merg pe urma firimiturilor de pâine care duceau într-un final la ea.

Capitolul 5

Luni dimineață am avut parte de un eveniment extraordinar. Întârziasem la şcoală, lucru absolut normal; apoi mama m-a lăsat la şcoală, lucru absolut normal; apoi am stat afară, la o discuție cu prietenii, lucru absolut normal; iar apoi, Ben şi cu mine am intrat în şcoală, lucru absolut normal. Dar, de îndată ce am deschis uşa de fier, chipul lui Ben a devenit un amestec de încântare şi panică, de parcă tocmai fusese ales de un magician pentru acel truc în care eşti tăiat în două. Am văzut imediat la ce se uita cu atâta interes pe culoar.

O fustă scurtă de blugi. Tricou mulat alb. Decolteu. Ten măsliniu superb. Picioare care te înnebuneau. Păr şaten ondulat, perfect coafat. O insignă laminată pe care scria VOTAȚI-MĂ REGINA BALULUI. Lacey Pemberton. Îndreptându-se spre noi. Lângă *sala de repetiții*.

— *Lacey Pemberton*, a şoptit Ben, cu toate că ea se afla la trei paşi de noi şi-l putea auzi foarte bine; de fapt, când şi-a auzit numele, ne-a oferit un zâmbet care încerca să mimeze timiditatea.

— Quentin, a spus ea, iar mie mi s-a părut incredibil că-mi ştie numele.

A făcut un semn din cap şi am urmat-o, trecând pe lângă sala de repetiţii, spre un şir de dulapuri. Ben s-a ţinut după mine.

— Salut, Lacey, am spus imediat ce ea s-a oprit din mers.

I-am simţit parfumul şi mi-am adus aminte de mirosul parfumului ei din SUV, ceea ce m-a dus imediat cu gândul la zgomotul pe care l-a scos somnul când eu şi Margo am trântit bancheta peste el.

— Am auzit c-ai fost cu Margo.

M-am uitat la ea, fără să spun nimic.

— În seara aia, cu peştele? În maşina mea? Şi în dulapul Beccăi? Şi pe geamul lui Jase?

Am continuat să mă uit la ea. Nu eram sigur ce trebuia să spun. Un om poate duce o viaţă lungă şi plină de aventuri fără să fie vreodată băgat în seamă de Lacey Pemberton, dar când acea oportunitate extrem de rară se iveşte, acel om nu-şi doreşte să vorbească aiureli. Aşa că a vorbit Ben în locul meu.

— Da, au ieşit în seara aia, a spus el, ca şi când Margo şi cu mine am fi fost prieteni la cataramă.

— Era supărată pe mine? m-a întrebat Lacey.

Privea în jos; îi puteam vedea fardul maro de pe pleoape.

— Poftim?

A început să vorbească foarte încet, cu un firicel de voce, şi brusc Lacey Pemberton nu mai era Lacey Pemberton. Era doar… o fată oarecare.

— Era, ştii tu, nervoasă pe mine?

Am tăcut câteva clipe, gândindu-mă ce răspuns să-i dau.

— Ăăă, era puţin dezamăgită că nu i-ai spus de Jase şi Becca, dar ştii cum e Margo. O să treacă peste.

Lacey a pornit pe coridor. Eu şi Ben am lăsat-o să plece, dar apoi ea a încetinit pasul. Voia să stea de vorbă

cu noi. Ben m-a înghiontit, după care am început să mergem împreună.

— Nici măcar *nu ştiam* despre Jase şi Becca. Asta-i chestia. Dumnezeule, sper că voi putea să-i explic asta curând. La un moment dat, am fost îngrijorată că poate a plecat de tot, dar apoi m-am uitat în dulapul ei, fiindcă îi ştiu cifrul, şi am văzut că încă are pozele, cărțile şi tot restul acolo.

— Asta-i bine, am zis.

— Da, dar au trecut deja patru zile. Ăsta e aproape un record pentru ea. După cum ştii, situația e cam nasoală: Craig ştia, iar eu am fost atât de nervoasă că nu mi-a spus, încât m-am despărțit de el şi acum am rămas fără partener, şi prietena mea cea mai bună e prin New York sau cine ştie pe unde, crezând că eu am făcut ceva ce n-aş face NICIODATĂ.

I-am aruncat o privire lui Ben. Ben mi-a aruncat o privire.

— Trebuie să mă duc la oră, am spus. Dar de ce spui că Margo e în New York?

— Cred că i-a zis lui Jase cu vreo două zile înainte să dispară că New York-ul e singurul loc din America unde o persoană poate să ducă o viață cât de cât acceptabilă.

— OK, trebuie să plec, am spus.

Ştiam că Ben n-avea s-o convingă niciodată pe Lacey să meargă cu el la bal, dar cel puțin merita să i se dea şansa de a încerca. Am început să alerg pe coridoare spre dulapul meu, mângâindu-l pe Radar pe cap când am trecut pe lângă el. El vorbea cu Angela şi cu o boboacă din orchestră.

— Nu-mi mulțumi mie. Mulțumeşte-i lui Q, l-am auzit spunându-i fetei, iar ea a strigat:

— Îți mulțumesc pentru cei două sute de dolari!

Fără să mă uit înapoi, am strigat:

— Nu-mi mulțumi mie, mulțumește-i lui Margo Roth Spiegelman!

Fiindcă, desigur, ea îmi oferise ustensilele necesare.

Am ajuns la dulap și mi-am luat manualul de algebră, dar am rămas pe loc, chiar și după ce a sunat a doua oară. Stăteam nemișcat în mijlocul culoarului, în timp ce oamenii goneau pe lângă mine în ambele direcții, ca și când eu aș fi fost linia de mijloc de pe șoseaua lor. Un alt puști mi-a mulțumit pentru cei două sute de dolari. I-am zâmbit. Școala părea să-mi *aparțină* acum mai mult decât în toți cei patru ani de liceu la un loc. Le făcuserăm puțină dreptate tocilarilor din orchestră care rămăseseră fără biciclete. Lacey Pemberton îmi vorbise. Chuck Parson își ceruse scuze.

Cunoșteam atât de bine aceste culoare — iar acum, începeam să simt că și ele mă cunoșteau pe mine. Am rămas pe loc și când a sunat a treia oră și mulțimea s-a risipit. Abia atunci m-am dus la ora de algebră, așezându-mă după ce domnul Jiminez tocmai începuse o nouă lecție interminabilă.

Adusesem cu mine exemplarul lui Margo din *Fire de iarbă* și am început să citesc din nou părțile subliniate din „Cântec despre mine", ținând cartea sub bancă în timp ce domnul Jiminez scria de zor la tablă. Nu exista nicio referință directă la New York de care să-mi pot da seama. După câteva minute, i-am dat-o lui Radar, iar el a studiat-o un timp, după care a scris în colțul caietului: *Fragmentele subliniate cu verde trebuie să însemne ceva. Poate că vrea să deschizi poarta spre mintea ta?* Am ridicat din umeri și i-am răspuns: *Sau poate că pur și simplu a citit poezia în zile diferite, folosind două markere diferite.*

Câteva minute mai târziu, când am aruncat o privire spre ceas doar pentru a treizeci şi şaptea oară, l-am văzut pe Ben Starling stând în fața uşii, cu un bilet de voie în mână, dansând ca un nebun.

Când a sunat pentru pauza de prânz, am țâşnit spre dulapul meu, dar nu ştiu cum, Ben ajunsese înaintea mea şi, nu ştiu cum, vorbea cu Lacey Pemberton. O înghesuia, stând uşor aplecat, astfel încât să poată vorbi cu ea ochi în ochi. Şi eu aveam o uşoară senzație de claustrofobie când vorbeam cu Ben, iar eu nici măcar nu eram o tipă sexy.

— Salutare, am spus când am ajuns lângă ei.

— Salut! a răspuns Lacey, făcând un pas înapoi pentru a se îndepărta de Ben. Ben tocmai mă punea la curent în legătură cu Margo. Nimeni n-a intrat vreodată în camera ei, să ştii. Spunea că părinții ei n-o lasă să invite prieteni acasă.

— Pe bune?

Lacey a încuviințat.

— Ştiai că Margo are cam o mie de discuri?

Lacey a ridicat mâinile, exasperată.

— Nu, tocmai asta spunea şi Ben! Margo nu vorbea niciodată despre muzică. Adică, spunea dacă-i plăcea ceva la radio sau chestii de-asta. Dar în rest, nimic. E atât de *ciudată*.

Am ridicat din umeri. Poate că era ciudată sau poate că noi, ceilalți, eram ciudați. Lacey a continuat să vorbească.

— Tocmai discutam că Walt Whitman era din New York.

— Şi, conform Omnicționarului, Woody Guthrie a locuit şi el acolo multă vreme, a spus Ben.

Am dat din cap.

— Chiar mi-o imaginez la New York. Totuşi, cred că trebuie să găsim următorul indiciu. Nu se poate termina cu volumul de poezii. Trebuie să existe vreun cod sau ceva de genul în versurile alea subliniate.

— Pot să văd şi eu cartea la cantină? a întrebat Lacey.

— Da, am spus. Sau pot să-ți fac o copie la bibliotecă, dacă vrei.

— Nu, o s-o citesc pe aia. Vreau să zic, nu ştiu nimic despre poezie. Dar, oricum, am o verişoară care face facultatea acolo, la New York, şi i-am trimis anunțul ca să-l printeze. Aşa că o să-i spun să-l lipească prin magazinele de muzică. Mă rog, ştiu că acolo sunt o mulțime de magazine, dar încercăm şi noi marea cu degetul.

— E o idee bună, am zis.

Au pornit spre cantină, iar eu i-am urmat.

— Hei, i-a spus Ben lui Lacey, ce culoare are rochia ta?

— Ăăă, e azurie, de ce?

— Vreau doar să mă asigur că smochingul meu se potriveşte cu ținuta ta, a spus Ben.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Ben zâmbind atât de zăpăcit, deşi era cel mai zăpăcit tip pe care-l cunoşteam.

Lacey a încuviințat.

— Păi, nu trebuie să ne asortăm sută la sută. Ce-ai zice dac-ai alege varianta clasică? Smoching negru şi vestă neagră?

— Deci zici să nu aleg varianta cu brâu?

— Brâurile sunt OK, dar să nu alegi o variantă care să te îngraşe, bine?

Au continuat să vorbească — se părea că hainele care te îngraşă sau nu erau un subiect de discuție care se putea lungi ore întregi —, dar am încetat să-i mai ascult în timp ce stăteam la coadă la Pizza Hut. Ben îşi găsise o parteneră

de bal, iar Lacey găsise un băiat cu care putea discuta ore în şir despre bal. Acum toată lumea avea partener de bal — mai puțin eu, iar eu nici măcar nu mergeam. Singura fată pe care aş fi însoțit-o la bal se afla într-un soi de călătorie perpetuă sau ceva de genul.

Când ne-am aşezat, Lacey a început să citească din „Cântec despre mine", fiind de acord că niciunul dintre acele versuri nu ducea nicăieri şi că nu avea nicio legătură cu Margo. Noi tot n-aveam habar ce voia Margo să ne spună, în caz că voia să ne spună ceva. Lacey mi-a dat cartea înapoi, după care au început să vorbească din nou despre bal.

Toată după-amiaza am avut senzația că nu mă ajuta cu nimic faptul că citeam întruna fragmentele subliniate, dar apoi mă plictiseam, băgam mâna în ghiozdan, scoteam cartea şi mă întorceam la ea. La sfârşitul zilei aveam engleză, şi tocmai începuserăm să studiem *Moby Dick*, aşa că doamna Holden vorbea destul de mult despre pescuitul din secolul al nouăsprezecelea. Țineam pe *Moby Dick* pe bancă şi volumul lui Whitman în poală, dar nici măcar faptul că eram la ora de engleză n-a putut să mă ajute. Pentru prima dată au trecut câteva minute fără să mă uit la ceas, aşa că am fost surprins când a sunat de ieşire şi mi-a luat mai mult decât celorlalți să-mi aşez lucrurile în ghizodan. Când mi l-am pus pe umăr şi am dat să ies, doamna Holden mi-a zâmbit şi a spus:

— Walt Whitman, zici?

Am încuviințat timid.

— E o carte bună, a spus ea. Atât de bună, încât aproape că n-am nimic împotrivă s-o citeşti la ora mea. Dar să nu exagerezi.

Am murmurat un *îmi cer scuze* şi apoi am ieşit în parcare.

***

În timp ce Ben şi Radar erau la repetiţie, i-am aşteptat în RHAPAW cu portierele deschise, ca să las să intre adierea uşoară a vântului. Am citit din *Actele federaliste* pentru testul de a doua zi la educaţie civică, dar gândul nu-mi stătea decât la alte lucruri: Guthrie, Whitman, New York şi Margo. Oare se dusese la New York pentru a se contopi cu tot ceea ce însemna muzica folk? Oare exista o Margo secretă iubitoare de muzică folk pe care eu n-o cunoscusem niciodată? Oare locuia într-un apartament în care trăise cândva unul dintre cântăreţii ei preferaţi? Şi de ce voia să-mi spună *mie* despre asta?

Uitându-mă în oglindă, i-am văzut pe Ben şi pe Radar apropiindu-se, Radar legănându-şi cutia saxofonului în timp ce se apropia cu paşi mari de RHAPAW. S-au urcat în maşină, iar Ben a întors cheia şi maşina a bolborosit, iar apoi am sperat şi ea a bolborosit din nou, apoi am mai sperat puţin şi, în cele din urmă, a gâlgâit şi a înviat. Ben a ieşit cu viteză din parcare şi din campus, apoi mi-a zis:

— FRATE, ÎŢI VINE SĂ CREZI?!

De-abia îşi putea ţine în frâu entuziasmul. A început să izbească în claxonul maşinii, dar, desigur, claxonul nu funcţiona, aşa că, de fiecare dată când îl lovea, striga:

— BIP! BIP! BIP! CLAXONEAZĂ DACĂ TE DUCI LA BAL CU BUNĂCIUNEA BUNĂCIUNILOR DE LACEY PEMBERTON! CLAXONEAZĂ, SCUMPO, CLAXONEAZĂ!

Ben a vorbit tot drumul spre casă.

— Ştii ce a convins-o? Pe lângă faptul că era disperată? Bănuiesc că ea şi Becca Arrington s-au certat din

cauză că Becca, ştii tu, e o ştoarfă, şi cred că a început să-i pară rău pentru toată treaba aia cu Ben Sângerosul. Nu a *spus*-o ea, dar mi-a cam dat de *înțeles*. Aşa că, la urma urmei, Ben Sângerosul o să aibă parte de ceva distracție.

Mă bucuram pentru el şi toate alea, dar voiam să găsesc o soluție la problemele mele.

— Băieți, aveți vreo idee?

Nimeni n-a zis nimic o vreme, apoi Radar s-a uitat la mine prin oglinda retrovizoare şi a spus:

— Partea aia cu uşile e singura care e marcată diferit şi, de asemenea, e aleasă la întâmplare; eu cred că aia e cea cu indiciul. Cum era?

— „Scoateți lacătele de la uşi!/ Scoateți şi uşile din țâțâni!", i-am răspuns.

— Ce-i drept, Jefferson Park nu e chiar cel mai potrivit loc în care să scoți din țâțâni uşile celor încuiați la minte, a recunoscut Radar. Poate că la asta se referă. La fel ca faza aia cu oraşul de hârtie pe care a spus-o despre Orlando? Poate vrea să spună că ăsta e motivul pentru care a plecat.

Ben a încetinit aproape de semafor şi s-a întors spre Radar.

— Frățioare, cred că voi doi îi atribuiți prea multe merite lui Margo Bunăciunea.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Scoateți lacătele de la uşi, a spus el. Scoateți şi uşile din țâțâni.

— Mda, am zis, şi?

Semaforul se făcuse verde şi Ben a apăsat pe accelerație. RHAPAW s-a cutremurat de parcă mai avea puțin şi se dezmembra, dar până la urmă s-a urnit din loc.

— Nu e *poezie*. Nu e o *metaforă*. Sunt nişte instrucțiuni. Se presupune că trebuie să mergem în camera lui Margo să scoatem lacătul de la uşă şi să scoatem şi uşa din țâțâni.

Radar s-a uitat la mine prin oglinda retrovizoare, iar eu i-am întors privirea.

— Uneori, mi-a spus Radar, e atât de retardat, încât devine un soi de geniu.

Capitolul 6

După ce am parcat maşina pe alee, am traversat peluza care separa casa lui Margo de a mea, exact la fel cum procedaserăm sâmbătă. Ruthie a răspuns la uşă şi a spus că părinţii ei n-aveau să fie acasă până la şase; Myrna Mountweazel alerga încântată în jurul nostru. Ne-am dus sus. Ruthie ne-a adus o cutie cu scule din garaj, iar apoi am studiat o vreme uşa camerei lui Margo. Nu eram nişte tipi deosebit de îndemânatici.

— Ce dracu' trebuie să facem? a întrebat Ben.

— Nu înjura în faţa lui Ruthie, l-am avertizat eu.

— Ruthie, te superi dacă spun dracu'?

— Noi nu credem în dracu', a fost răspunsul ei.

— Oameni buni, ne-a întrerupt Radar. Oameni buni, uşa!

A scos o şurubelniţă în cruce din harababura de scule şi a îngenuncheat, deşurubând clanţa. Eu am luat o şurubelniţă mai mare şi am încercat să deşurubez ţâţânile, dar se pare că n-aveai nevoie de şurubelniţă pentru chestia aia. Am mai studiat uşa o vreme. În cele din urmă, Ruthie s-a plictisit şi s-a dus jos să se uite la televizor.

Radar a slăbit clanţa şi ne-am uitat pe rând înăuntru, studiind cu atenţie lemnul nevopsit şi nefinisat din

jurul clanței. Niciun mesaj. Niciun bilet. Nimic. Enervat, m-am apucat iar să mă uit la țâțâni, întrebându-mă cum puteam să le desfac. Am deschis şi închis uşa, încercând să-i înțeleg mecanismul.

— Poemul ăla e al naibii de lung, am zis. Cred că bătrânul Walt ar fi putut băga vreo două versuri în care să ne spună *cum* putem scoate uşa din țâțâni.

Abia când a răspuns mi-am dat seama că Radar stătea la computerul lui Margo.

— Conform Omnicționarului, a spus el, ceea ce vedem se numeşte balama. Şi foloseşti şurubelnița pe post de manetă, să ridici tija. Întâmplător, un barbar a adăugat că balamalele[20] funcționează bine fiindcă sunt alimentate de pârțuri. Of, Omnicționarule. Fi-vei tu vreodată precis?

După ce Omnicționarul ne-a spus ceea ce trebuia să facem, lucrurile au devenit surprinzător de uşoare. Am scos tijele de la toate cele trei balamale, apoi Ben a scos uşa. Am examinat balamalele şi lemnul nefinisat din cadru. Nimic.

— Nimic în uşă, a spus Ben.

Ben şi cu mine am pus uşa la loc, iar Radar a împins tijele cu mânerul şurubelniței.

Ne-am dus acasă la Ben ca să jucăm un joc numit Arctic Fury. Ca arhitectură, casa lui arăta la fel ca a mea. Era vorba de un joc-în-joc, în care oamenii se împuşcau cu bile de vopsea pe un ghețar. Primeai puncte în plus dacă-ți împuşcai adversarii în boaşe. Era un joc foarte sofisticat.

— Frățioare, ea e sigur în New York City, a spus Ben.

---

[20] În engleză, *butt hinge* (*butt* - „fund"). *(N.t.)*

Am văzut gura puştii lui după un colț, dar înainte să pot face vreo mişcare, m-a împuşcat între picioare.

— Rahat, am bombănit eu.

— Se pare că a vrut să ne indice un loc, a zis Radar. Îi spune lui Jase; nouă ne lasă nişte indicii despre doi oameni care au locuit la New York în cea mai mare parte a vieții lor. Are noimă.

— Omule, asta vrea ea, a spus Ben.

Şi tocmai când mă furişam spre el, a pus jocul pe pauză.

— Vrea să te *duci* la New York. Dacă a făcut în aşa fel încât doar aşa s-o poți găsi? Să te *duci* pe bune?

— Poftim? E un oraş care are o populație de aproximativ douăsprezece milioane de locuitori.

— Poate că are vreun spion pe-aici, a sugerat Radar. Care să-i spună dacă pleci.

— Lacey! a spus Ben. Sigur e Lacey. Da! Trebuie să te urci într-un avion şi să te duci la New York chiar acum. Şi când Lacey o să afle, Margo o să te ia de la aeroport. Da. Frate, te duc acasă, îți faci valiza, îți mişti fundul la aeroport şi-ți cumperi un bilet de avion cu cardul de urgențe, iar când Margo o să afle cât de şmecher eşti, genu' ăla de şmecher la care Jase Worthington poate doar *să viseze*, toți *trei* vom merge la bal însoțiți de trei bunăciuni.

Nu mă îndoiam că exista o cursă spre New York care pleca în scurt timp. Din Orlando există o cursă aeriană care pleacă în scurt timp către *orice loc din lume*. Dar mă îndoiam de toate celelalte.

— Dacă o suni pe Lacey…, am spus.

— N-o să recunoască! a exclamat Ben. Gândeşte-te la toate pistele false pe care le-au folosit — probabil doar

s-au prefăcut că se ceartă, astfel încât tu să nu bănuieşti că ea era spioana.

— Nu ştiu, nu prea mă convinge teoria asta, a spus Radar.

A continuat să vorbească, însă nu mai eram foarte atent. Privind absent ecranul pus pe pauză, am rămas pe gânduri. Dacă Margo şi Lacey se prefăcuseră că se ceartă, oare Lacey se prefăcuse că-i dăduse papucii iubitului ei? Oare se prefăcuse că era îngrijorată? Lacey adunase zeci de e-mailuri — niciunul cu vreo informaţie folositoare — în urma anunţului pe care verişoara ei îl pusese în magazinele de muzică din New York. Nu era spioană, iar planul lui Ben era tâmpit. Totuşi, această idee îmi făcea cu ochiul. Însă mai rămăseseră doar două săptămâni şi jumătate de şcoală, iar eu aveam să lipsesc cel puţin două zile dacă mă duceam la New York — ca să nu mai spun că părinţii mei m-ar fi omorât dacă-mi cumpăram un bilet de avion cu cardul de credit. Cu cât mă gândeam mai tare la planul ăsta, cu atât mai tâmpit părea. Totuşi, dacă în felul ăsta ar fi fost posibil să o văd a doua zi... Dar nu.

— Nu pot lipsi de la şcoală, am spus eu într-un târziu.

Am pornit iar jocul.

— Mâine am un test la franceză.

— Ştii, a spus Ben, romantismul tău chiar mă inspiră.

Am mai jucat câteva minute, iar apoi m-am dus acasă pe jos.

Odată, mama mi-a povestit despre un puşti nebun pe care îl trata. Fusese un copil absolut normal până la nouă ani, când tatăl său murise. Şi cu toate că, în mod sigur, foarte mulţi copii de nouă ani îşi pierd taţii şi nu înnebunesc, bănuiesc că acest puşti era o excepţie.

Aşadar, copilul a luat un creion şi un compas şi a început să deseneze cercuri pe hârtie. Toate cercurile aveau diametrul de exact cinci centimetri. Desena cercuri până ce toată foaia devenea neagră, apoi lua alta şi mai desena nişte cercuri, făcea asta toată ziua, nu era atent la ore şi desena cercuri peste tot, în teste şi-n caiete, iar mama mi-a zis că problema cu puştiul ăla era că îşi crease o rutină pentru a face față pierderii, numai că rutina devenise distructivă. Aşa că mama l-a făcut să plângă după tatăl lui sau ceva de genul şi puştiul a încetat să mai deseneze cercuri şi probabil a început să ducă o viață fericită. Dar uneori mă gândesc la puştiul cu cercurile, fiindcă îl înțeleg cât de cât. Mie mi-a plăcut întotdeauna rutina. Cred că plictiseala nu mi se părea niciodată prea plictisitoare. Mă îndoiam că-i puteam explica asta cuiva ca Margo, dar mi-am dat seama că să desenezi cercuri ca să supraviețuieşti era un soi de nebunie rezonabilă.

Ar fi trebuit aşadar să fiu mulțumit că refuzasem să mă duc la New York — era oricum o idee tâmpită. Dar în timp ce-mi vedeam de treburile mele obişnuite în acea seară şi a doua zi la şcoală, mi-am dat seama că lucrul ăsta începea să mă macine puțin câte puțin, ca şi când tocmai rutina mă împiedica să fiu din nou lângă Margo.

Capitolul 7

Marți seară, când se împlineau şase zile de când plecase Margo, am vorbit cu părinții mei. N-a fost o *decizie* importantă sau ceva de genul; pur şi simplu am vorbit cu ei. Stăteam în bucătărie în timp ce tata tăia legume şi mama prăjea o bucată de carne într-o cratiță. Tata mă tachina despre cât de mult timp îmi luase să citesc o carte atât de scurtă, când i-am zis:

— De fapt, nu e pentru ora de engleză; se pare că Margo a lăsat-o ca eu s-o găsesc.

Au tăcut amândoi. După care le-am spus despre Woody Guthrie şi Whitman.

— E clar că-i plac aceste jocuri cu informații incomplete, a spus tata.

— Nu trebuie s-o învinuim pentru că îşi doreşte atenție, a spus şi mama, apoi a adăugat, uitându-se la mine: Dar asta nu înseamnă că fericirea ei ar trebui să fie responsabilitatea ta.

Tata a pus morcovii şi ceapa în cratiță.

— Da, adevărat. Nu putem să-i punem un diagnostic fără să o vedem, dar bănuiesc că se va întoarce acasă cât de curând.

— N-ar trebui să speculăm, i-a spus mama în şoaptă, ca şi când eu nu o puteam auzi.

Tata era pe cale să-i răspundă, dar l-am întrerupt:

— *Eu* ce-ar trebui să fac?

— Să termini liceul, a spus mama. Şi să ai încredere că Margo poate să-şi poarte şi singură de grijă, lucru pentru care a dat dovadă de mare talent.

— De acord, a zis tata.

Dar, după cină, când m-am dus în cameră să joc Resurrection pe mut, i-am auzit vorbind încet. Nu puteam înțelege cuvintele, dar mi-am dat seama că erau îngrijorați.

Mai târziu în acea seară, Ben m-a sunat pe mobil.

— Salut, am spus.

— Frățioare, a început el.

— Da.

— Mă duc cu Lacey să cumpărăm pantofi.

— *Pantofi*?

— Da. Cică de la ora zece până la miezul nopții au reducere cu treizeci la sută. Vrea să o ajut să-şi aleagă pantofii pentru rochia de bal. Vreau să zic, avea o pereche, dar ieri am fost la ea acasă şi am căzut de acord cu ea că nu sunt… Ştii tu, pentru bal vrei perechea *perfectă* de pantofi. Aşa că o să-i returneze şi după aia o să mergem la Burdines şi-o să…

— Ben, i-am zis.

— Da?

— Omule, nu vreau să vorbesc despre pantofii de bal ai lui Lacey. Şi am să-ți spun şi de ce: am o chestie care mă face să nu-mi pese de pantofii pentru bal. Se numeşte penis.

— Sunt foarte agitat şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc că eu de fapt o cam plac şi nu doar în felul ăla e-o-parteneră-de-bal-sexy, ci în felul ăla ea-chiar-e-de-treabă-şi-îmi-place-să-îmi-petrec-timpul-cu-ea. Şi nu ştiu, poate că o să mergem la bal şi, nu ştiu, poate o să ne sărutăm în mijlocul ringului de dans şi toţi o să zică gen, frate, să-mi trag una şi, ştii tu, toate lucrurile pe care le credeau despre mine o să zboare pe fereastră...

— Ben, am spus. Încetează cu bolboroselile astea de pămpălău şi vei fi bine.

A mai vorbit o vreme, dar într-un târziu am reuşit să închei conversaţia.

***

M-am întins în pat şi am început să mă simt uşor deprimat în legătură cu balul. Refuzasem să mă las copleşit de tristeţe fiindcă nu mă duceam la bal, dar mă gândisem — în mod stupid, stânjenitor — că o voi găsi pe Margo şi că o voi aduce acasă la timp ca să prindem balul, ceva gen sâmbătă seară, şi vom intra în sala de bal de la hotelul Hilton purtând jeanşi şi tricouri ponosite, şi vom ajunge la timp pentru ultimul dans, şi vom dansa până ce toţii oamenii vor arăta spre noi şi se vor minuna că Margo s-a întors, după care vom ieşi naibii de-acolo în paşi de foxtrot şi ne vom duce să luăm îngheţată de la Friendly's. Aşa că, da, la fel ca Ben, şi eu construiam scenarii de bal ridicole. Dar, cel puţin, eu nu le *spuneam pe ale mele cu voce tare*.

Ben era uneori un idiot atât de egocentric, încât trebuia să-mi amintesc de ce-l plăceam. Probabil pentru că avea câteodată idei surprinzător de geniale. Chestia

cu uşa a fost o idee bună. Nu a funcționat, dar a fost o idee bună. Însă evident, Margo voise ca pentru mine să însemne altceva.

Pentru mine.

Indiciul era *al meu*. Uşile erau ale mele!

Ca să mă duc în garaj, a trebuit să trec prin camera de zi, unde mama şi tata se uitau la televizor.

— Vrei să stai cu noi? m-a întrebat mama. Tocmai sunt pe cale să rezolve cazul.

Era unul dintre acele concursuri de tipul „găsește criminalul".

— Nu, mersi, am spus, şi am trecut repede pe lângă ei, intrând prin bucătărie şi ajungând în garaj.

Am luat şurubelnița cu capătul cel mai lat pe care am găsit-o şi am vârât-o la şold, strângând bine şnurul de la pantalonii mei scurți kaki. Am luat un biscuit din bucătărie, apoi am trecut din nou prin camera de zi, mergând doar un pic mai ciudat şi, în timp ce ei urmăreau felul în care era rezolvată crima, am scos trei şuruburi de la uşa camerei mele. După ce a ieşit şi ultimul, uşa a scârțâit şi a dat să cadă, aşa că am deschis-o larg, am rezemat-o de perete cu o mână şi, în timp ce făceam asta, am văzut o bucățică de hârtie — cam de mărimea unghiei mele de la degetul mare — căzând din balamaua de sus. Asta era opera lui Margo. De ce să ascundă ceva în dormitorul ei când putea să ascundă în al meu? M-am întrebat când anume făcuse asta, cum de intrase aici. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

Era o bucățică din *Orlando Sentinel*, cu o margine dreaptă şi una ruptă. Mi-am dat seama că era din *Sentinel*, întrucât pe marginea ruptă scria „*do Sentinel* 6 mai 2".

Ziua în care plecase. Mesajul era în mod evident de la ea. I-am recunoscut scrisul:

8328 bartlesville Avenue

Nu puteam să pun uşa la loc fără să bat şuruburile cu mânerul şurubelniței, ceea ce în mod clar i-ar fi alertat pe părinții mei, aşa că am proptit-o pur şi simplu în balamale şi am lăsat-o larg deschisă. Am pus şuruburile în buzunar, apoi m-am dus la calculator şi am căutat o hartă cu 8328 Bartlesville Avenue. Nu mai auzisem niciodată de acea stradă.

Era la 55,68 kilometri distanță, mergeai o grămadă după Colonial Drive, aproape până în oraşul Chrismas din Florida. Când am mărit imaginea-satelit a clădirii, arăta ca un dreptunghi negru cu o fațadă argintie, iar în spate o întindere de iarbă. O casă mobilă, poate? Era greu să-ți dai seama cât era de mare, dat fiind că era înconjurată de un câmp.

L-am sunat pe Ben şi i-am povestit.

— Deci am avut dreptate! a zis el. De-abia aştept să-i spun lui Lacey, fiindcă şi ea a crezut că e o idee bună!

Am ignorat comentariul cu Lacey.

— Cred c-o să mă duc, am spus.

— Păi, da, bineînțeles c-o să te duci. Vin şi eu. Hai să mergem duminică dimineață. O să fiu obosit după bal, dar nu contează.

— Nu, vreau să zic că mă duc în seara asta, am spus.

— Frățioare, e *întuneric*. Nu poți să te duci pe întuneric într-o clădire stranie cu o adresă misterioasă. N-ai văzut niciodată un film horror?

— Margo s-ar putea să fie acolo, am spus.

— Da, dar acolo ar putea fi şi un demon care se hrăneşte numai cu pancreasuri de băieți, a zis el. Dumnezeule, măcar aşteaptă până dimineață, deşi după repetiții trebuie să-i comand floarea pentru corsaj şi apoi vreau să fiu acasă în caz că Lacey mă contactează pe messenger, fiindcă în ultima vreme am vorbit mult pe messenger…

— Nu, în seara asta, i-am tăiat-o. Vreau s-o văd.

Simțeam cum se închide cercul. Dacă mă grăbeam, într-o oră puteam s-o văd.

— Frățioare, n-o să te las să te duci la o adresă dubioasă în toiul nopții. Dacă e nevoie, o să-ți electrocutez fundul.

— Mâine-dimineață, am spus, mai mult pentru mine. O să mă duc mâine-dimineață.

Oricum mă săturasem de situația mea impecabilă legată de prezența la ore. Ben era tăcut. L-am auzit oftând adânc.

— Simt că mă paşte ceva, a spus el. Febră. Tuse. Dureri.

Am zâmbit. După ce am închis, l-am sunat pe Radar.

— Vorbesc pe linia cealaltă cu Ben, mi-a zis el. Te sun mai târziu.

M-a sunat un minut mai târziu. Înainte ca măcar să-l pot saluta, Radar a spus:

— Q, am o migrenă îngrozitoare. În niciun caz nu mă pot duce mâine la şcoală.

Am râs.

După ce am închis telefonul, m-am dezbrăcat în tricou şi boxeri, mi-am golit coşul de gunoi într-un sertar şi l-am pus lângă pat. Mi-am setat alarma la scandaloasa oră de şase dimineața şi mi-am petrecut următoarele ore încercând zadarnic să adorm.

Capitolul 8

A doua zi dimineață, mama a intrat în camera mea şi a spus:

— Somnorosule, aseară nici măcar n-ai închis uşa.

Am deschis ochii şi am spus:

— Cred că am ceva la stomac.

Apoi am arătat spre coşul de gunoi, care era plin de vomă.

— Quentin! O, Dumnezeule! Când s-a întâmplat asta?

— Pe la şase, am spus, lucru care era adevărat.

— De ce n-ai venit să ne trezeşti?

— Eram prea obosit, am spus, lucru care era, de asemenea, adevărat.

— Când te-ai trezit te simțeai rău? m-a întrebat ea.

— Da, am răspuns, lucru care nu era adevărat.

Mă trezisem fiindcă ceasul sunase la şase, apoi mă furişasem în bucătărie, mâncasem un baton cu cereale şi băusem un pahar cu suc de portocale. Zece minute mai târziu, îmi vârâsem două degete pe gât. Nu o făcusem cu o seară înainte ca să nu-mi pută dormitorul toată noaptea. Partea cu vomatul fusese nasoală, dar se terminase repede.

Mama a luat coșul şi am auzit-o spălându-l la bucătărie. S-a întors cu coșul curat, având o mină îngrijorată.

— Cred c-ar trebui să-mi iau liber azi..., a început ea, dar eu i-am tăiat-o.

— Zău, sunt bine. Mi-e puțin greață. Probabil e de la ceva ce-am mâncat.

— Eşti sigur?

— Dacă mă simt rău, am să te sun, am spus.

M-a sărutat pe frunte. Puteam să-i simt rujul lipicios pe piele. Nu-mi era cu adevărat rău, dar cumva, ea mă făcuse să mă simt mai bine.

— Vrei să închid uşa? m-a întrebat, cu mâna pe clanță.

Uşa atârna în balamale.

— Nu, nu, nu, am spus, poate un pic prea agitat.

— Bine. O să sun la şcoală în drum spre serviciu. Să mă suni dacă ai nevoie de ceva. De orice. Sau dacă vrei să vin acasă. Şi poți să-l suni şi pe tata. O să te sun după-amiază, bine?

Am încuviințat, după care mi-am tras din nou pătura până la bărbie. Deşi coșul de gunoi fusese curățat, încă puteam simți mirosul de vomă amestecat cu cel de detergent, iar acel miros mi-a adus aminte cum vomasem şi, nu ştiu de ce, mi-a venit iar să vărs, dar am respirat lent pe gură, până ce am auzit Chryslerul ieşind de pe alee. Era 7:32. Pentru prima dată, mi-am zis, aveam să ajung la timp. Recunosc, nu la şcoală. Dar oricum.

Am făcut duş şi m-am spălat pe dinți, după care m-am îmbrăcat cu o pereche de jeanşi negri şi un tricou tot negru. Apoi am pus în buzunar bucățica de ziar de la Margo. Am prins balamalele în şuruburi, după care mi-am făcut bagajul. Nu prea ştiam ce să arunc în rucsac, aşa că am pus o şurubelniță, o foaie pe care printasem

harta-satelit, una cu indicații de drum, o sticlă de apă şi, în caz că Margo avea să fie acolo, cartea lui Whitman. Voiam s-o întreb câte ceva despre ea.

Ben şi Radar au sosit la opt fix. M-am urcat pe bancheta din spate. Cântau o piesă de la Mountain Goats care se auzea în boxe.

Ben s-a întors spre mine şi a ridicat pumnul. L-am lovit uşor, cu toate că uram salutul ăla.

— Q! a strigat el ca să acopere muzica. Nu-i aşa că-ți dă o senzație mişto?

Şi am ştiut exact la ce se referea: voia să spună cât de tare era să asculți Mountain Goats cu prietenii tăi într-o maşină care mergea într-o dimineață de miercuri din luna mai spre locul în care se afla Margo şi spre acel premiu Margofantastic ce-ar fi putut să vină cu ea la pachet.

— E mai mişto decât algebra, i-am răspuns.

Muzica era prea tare ca să ne auzim unii pe alții. De îndată ce am ieşit din Jefferson Park, am coborât singurul geam care funcționa, astfel încât lumea să ştie că aveam gusturi bune în materie de muzică.

Am străbătut Colonial Drive, lăsând în urmă toate cinematografele şi librăriile pe lângă care trecusem toată viața mea. Însă această călătorie era diferită şi mai interesantă, dat fiind că avea loc în timpul orei de algebră, dat fiind că Ben şi Radar erau cu mine, dat fiind că mergeam spre locul unde bănuiam că se află Margo. Şi, într-un târziu, după treizeci şi doi de kilometri, oraşul era înlocuit de ultimele livezi de portocali care mai rămăseseră şi de izlazuri — pământul plat şi nesfârşit fiind năpădit de tufişuri, lichenii atârnând pe crengile stejarilor nemişcați în aerul fierbinte, în care nu se simțea nicio adiere de vânt. Aceasta era Florida în care petrecusem nopți întregi

în tabăra de cercetaşi, muşcat de țânțari şi fugărind tatu. Şoseaua se umpluse de camionete şi, aproape din kilometru în kilometru, puteai să vezi câte-o parcelă într-o parte sau alta a drumului — străduțe care şerpuiau aparent fără noimă în jurul caselor ce răsăreau din neant, ca un vulcan de plastic.

La un moment dat am trecut pe lângă un indicator de lemn putrezit pe care scria GROVEPOINT ACRES. Un drum cu asfaltul crăpat merge doar vreo câteva sute de metri înainte să se sfârşească într-o întindere de pământ cenuşiu, indicând că Grovepoint Acres era ceea ce mama mea numea un cartier-fantomă — adică un cartier abandonat înainte să fi fost terminat. Părinții mei îmi mai arătaseră şi înainte câteva cartiere-fantomă, însă nu mai văzusem niciodată unul atât de pustiu.

***

Făcuserăm deja vreo opt kilometri după Grovepoint Acres, când Radar a dat muzica mai încet şi a spus:

— Mai avem cam un kilometru.

Am inspirat adânc. Exaltarea pe care o simțeam pentru că mă aflam undeva departe de şcoală începuse să se risipească. Acesta nu arăta ca un loc în care Margo s-ar fi putut ascunde sau pe care ar fi venit să-l viziteze. Era o diferență ca de la cer la pământ între el şi New York. Era o zonă din Florida peste care zburai cu avionul, întrebându-te de ce oamenii se gândiseră să populeze acest loc. Mă uitam la drumul pustiu, simțind cum căldura îmi încețoşa vederea. În față am văzut un mic centru comercial – din cauza arşiței, imaginea lui tremura în depărtare.

— Ăla e? am întrebat, aplecându-mă şi arătând cu degetul.

— Aşa cred, a răspuns Radar.

Ben a oprit muzica şi am rămas cu toţii tăcuţi când am tras într-o parcare de mult revendicată de pământul cenuşiu şi nisipos. Cândva existase un indicator pentru aceste patru magazine. La marginea drumului se afla un stâlp ruginit, înalt de vreo doi metri şi jumătate. Însă indicatorul dispăruse de mult, distrus de vreun uragan sau din pricina deteriorării. Magazinele scăpaseră mai ieftin: se aflau într-o clădire cu un singur etaj, cu acoperişul plat şi din loc în loc se vedeau blocuri de beton. Dungi de vopsea scorojită se încreţeau pe pereţi ca nişte insecte agăţate de un cuib. Pete de apă formau desene maro abstracte între geamurile magazinului. Geamurile erau acoperite cu scânduri deformate. M-a lovit un gând îngrozitor, un gând din acela pe care nu-l mai poţi lua înapoi odată ce a scăpat în spaţiul vast al conştiinţei: mi se părea că nu era un loc în care te duceai să trăieşti. Era un loc în care te duceai să mori.

De îndată ce maşina s-a oprit, gura şi nasul mi-au fost invadate de mirosul acru al morţii. A trebui să înghit un val de vomă care mi s-a ridicat în gâtlejul uşor inflamat. Abia acum, după atâta amar de vreme, mi-am dat seama cât de greșit înţelesesem jocul ei şi preţul care trebuia plătit.

Ies din maşină. Ben stă lângă mine, iar Radar lângă el. Şi brusc îmi dau seama că nu e deloc amuzant, că n-a fost vorba deloc de ceva de genul dovedeşte-mi-că-eşti-suficient-de-bun-ca-să-ieşi-cu-mine. O aud pe Margo în acea seară când am mers cu mașina prin Orlando. O aud

spunându-mi: „Nu vreau ca nişte copii să mă găsească într-o dimineață, în Jefferson Park, plină de muşte". Să nu vrei ca nişte copii să te găsească în Jefferson Park nu înseamnă că nu-ți doreşti să mori.

Nu există nicio dovadă că a trecut cineva pe aici în ultima vreme, în afară de miros, acea duhoare acră și grețoasă menită să-i țină la distanță pe cei vii de cei morți. Îmi spun că ea nu poate mirosi așa, dar, desigur, poate. Cu toții putem. Îmi acopăr nasul cu brațul, ca să simt miros de sudoare, de piele şi de orice altceva, numai nu duhoarea morții.

— MARGO? strigă Radar.

O mierlă cocoțată pe jgheabul clădirii scuipă două silabe drept răspuns.

— MARGO! strigă el din nou.

Nimic. Face un cerc în nisip cu vârful piciorului, după care oftează.

— Rahat.

În timp ce stau în fața acestei clădiri, învăț ceva în legătură cu frica. Învăț că nu e vorba de închipuirile prostești ale cuiva care poate că-şi doreşte să i se întâmple ceva important, chiar dacă acel lucru important este îngrozitor. Nu e repulsia pe care o simți când vezi un străin mort, nu e momentul când stai cu respirația tăiată la auzul unui foc de armă tras lângă casa Beccăi Arrington. E ceva ce nu poate fi depășit prin exerciții de respirație. Această frică nu se compară cu nimic din ce-am trăit. E una dintre cele mai fundamentale emoții posibile, sentimentul care ne-a însoțit înainte ca noi să fi existat, înainte ca această clădire să fi existat, înainte ca acest pământ să fi existat. E acea frică ce i-a făcut pe peşti să se târască pe uscat şi să dezvolte plămâni, acea

frică ce ne învață să fugim, ce ne face să ne îngropăm morții.

Mirosul ăsta declanșează panica — dar nu e acea panică pe care o simți când rămâi fără aer în plămâni, ci când îți dai seama că însăşi atmosfera a rămas fără aer. Cred că motivul pentru care mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții temându-mă este că în tot acest timp am încercat să mă pregătesc, să-mi antrenez trupul pentru adevărata frică ce se va ivi la un moment dat. Însă nu sunt pregătit.

— Frățioare, ar trebui să plecăm, zice Ben. Ar trebui să sunăm la poliție sau ceva de genul.

Încă nu ne-am uitat unii la alții. Încă studiem această clădire, această clădire abandonată, care nu poate să conțină decât cadavre.

— Nu, spune Radar. Nu nu nu nu nu. Sunăm doar atunci când avem un motiv. Ea a lăsat adresa pentru Q. Nu pentru polițişti. Trebuie să intrăm cumva.

— *În* clădire? întreabă Ben speriat.

Îl bat uşor pe spate şi, pentru prima dată pe ziua de azi, nu ne mai uităm înainte, ci ne uităm unii la alții. Asta face ca situația să fie suportabilă. Ceva în ochii lor îmi spune că o vom găsi în viață.

— Da, înăuntru, spun.

Deja nu mai ştiu cine e Margo, sau cine era, dar trebuie s-o găsesc.

Capitolul 9

Dăm ocol clădirii şi găsim patru uşi de oțel încuiate. În rest, doar câmp și nişte palmieri pitici răspândiți pe o întindere de iarbă auriu-verzuie. Duhoarea e mai puternică aici şi mi-e teamă să înaintez. Ben şi Radar stau chiar în spatele meu, în stânga şi în dreapta. Împreună formăm un triunghi, mergând cu paşi mărunți, scrutând zona.

— E un raton! strigă Ben. O, Slavă Domnului! E un raton.

Radar și cu mine ne ducem spre el, lângă un șanț de scurgere îngust. Un raton mare şi umflat zace mort, fără vreo traumă vizibilă, având o coastă expusă şi blana încâlcită începând să se desfacă în smocuri. Radar se întoarce ca să verse, dar nu iese nimic. Mă aplec lângă el şi-i pun mâna pe spate.

— Sunt al naibii de fericit să văd afurisitul ăla de raton mort, spune după ce-și recapătă suflul.

Dar, chiar şi aşa, nu mi-o pot imagina aici în viață. Mă gândesc că poate toată treaba cu Whitman e, de fapt, un bilet de sinucigaș. Mă gândesc la versurile pe care le-a subliniat: „Iar moartea-i ceva osebit decât crede oricine, şi mai fericit". „Mă las moştenire țărânei ca să renasc din

iarba pe care-o iubesc,/ De vreți să mă găsiți de-acum încolo, căutați-mă sub tălpile voastre.“ Preț de o clipă, întrezăresc o urmă de speranță când mă gândesc la ultimul vers al poemului: „Eu undeva m-am oprit și v-aştept“. Dar apoi îmi zic că poate *eu* nu e neapărat o persoană. *Eu* poate fi, de asemenea, şi un cadavru.

Radar s-a îndepărtat de raton şi trage de clanța uneia dintre cele patru uşi de oțel încuiate. Mă simt ca şi când aş vrea să mă rog pentru sufletul celor morți — să rostesc un kadiș pentru acest raton —, dar nici măcar nu ştiu cum. Îmi pare rău pentru el şi-mi pare rău că mă bucur să-l văd aşa.

— A cedat puțin, strigă Radar spre noi. Haideți să mă ajutați!

Eu şi Ben îl cuprindem pe Radar cu brațele pe după talie şi tragem tare. El îşi propteşte un picior de perete, ca să aibă mai multă forță, iar apoi, brusc, amândoi se prăbuşesc peste mine, tricoul plin de sudoare al lui Radar stând apăsat pe fața mea. O clipă sunt încântat, gândindu-mă că am intrat. Dar apoi îl văd pe Radar răsucind clanța. Mă ridic şi mă uit la uşă. E în continuare încuiată.

— Un rahat de clanță veche de o sută de ani, bombăne Radar.

Nu l-am mai auzit niciodată vorbind aşa.

— E în regulă, spun eu. Sigur există o soluție. Trebuie să existe.

Înconjurăm clădirea până ajungem din nou în față. Nicio uşă, nicio gaură, niciun pasaj ascuns. Dar trebuie să intru. Ben şi Radar încearcă să desprindă plăcile de lemn de la geamuri, dar sunt bătute în cuie. Radar lovește cu piciorul într-o scândură, dar aceasta nu cedează. Ben se întoarce spre mine.

— Nu e geam în spatele plăcilor, spune el, apoi începe să se îndepărteze de clădire, baschețiii lui împrăştiind nisip în jur.

Îl privesc confuz.

— O să trec prin ele, îmi explică.

— Nu poți să faci asta.

El e cel mai mic din grupul nostru. Dacă cineva ar trebui să treacă prin plăcile de la ferestre, eu ar trebui să fiu acela.

Strânge pumnii, apoi își desface degetele. În timp ce mă apropii de el, începe să-mi vorbească.

— În clasa a treia, când luam des bătaie, mama m-a dus la *tae kwon do*. Am mers doar la vreo trei cursuri şi am învățat un singur lucru, dar acel lucru îmi e de folos uneori: ne-am uitat cum profesorul de *tae kwon do* a despicat o placă groasă de lemn, iar noi am rămas cu gura căscată, frate, cum a făcut asta?, şi pe urmă ne-a spus că, dacă te mişti ca şi când mâna ta va trece prin placă, dacă ești convins că mâna ta va trece prin placă, atunci o va face.

Mă pregătesc să resping această logică tâmpită, când el porneşte din loc, alergând pe lângă mine cu viteza luminii. Aleargă din ce în ce mai repede, iar apoi, fără frică, sare în ultima secundă, se întoarce într-o parte — scoțându-şi umărul în afară, pregătit pentru impactul loviturii — şi se izbeşte în scândură. Aproape că mă aştept să treacă prin ea şi să lase în urmă forma trupului său, ca într-un desen animat. În schimb, ricoşează şi cade în fund pe un petic de iarbă. Se rostogoleşte pe-o parte, masându-şi umărul.

— S-a rupt, ne anunță el.

În timp ce alerg spre el, bănuiesc că se referă la umăr, dar apoi se ridică şi văd o crăpătură de înălțimea lui Ben

în placa de lemn. Încep să-i trag şuturi şi crăpătura se lărgește, apoi, Radar și cu mine începem să tragem de ea cu degetele. Transpirația îmi intră în ochi şi trag cu toată forța dintr-o parte într-alta, până ce deschizătura e suficient de mare. Muncim tăcuți, dar, la un moment dat, Radar trebuie să ia o pauză, astfel că Ben îl înlocuieşte. În cele din urmă, împingem o bucată mare din placă înăuntru. Intru prin spațiul acela, aterizând pe ceea ce pare a fi un teanc de hârtii.

La lumina slabă ce vine prin deschizătură, nu pot aprecia cât de mare e încăperea sau dacă are tavan. Aerul de aici e atât de stătut şi de înăbuşitor, încât nu-mi dau seama când inspir și când expir.

Mă întorc, iar bărbia mea se loveşte de fruntea lui Ben. Mă trezesc că vorbesc în șoaptă, deși n-am niciun motiv să o fac.

— Ai cumva o…

— Nu, mă întrerupe el. Radar, ai cumva o lanternă?

Îl aud pe Radar intrând prin gaură.

— Am una la breloc. Dar nu e cine ştie ce.

Aprinde lanterna şi tot nu pot să văd prea bine, însă îmi dau seama că am intrat într-o cameră mare, care conține un labirint de rafturi metalice. Hârtiile de pe jos sunt pagini dintr-un vechi calendar, împrăştiate prin toată încăperea, îngălbenite şi roase de şoareci. Mă întreb dacă aici n-a fost cândva o librărie, cu toate că au trecut zeci de ani de când pe aceste rafturi nu s-a mai găsit nimic altceva decât praf.

Mergem în şir indian, cu Radar în față. Aud ceva scârțâind deasupra noastră şi ne oprim. Încerc să alung panica. Aud respirația lui Ben şi-a lui Radar, paşii lor târşâiți. Vreau să plec de aici, dar cea care face acele zgomote ar putea fi chiar Margo. Sau nişte drogați.

— Nu e nimeni, e doar o clădire foarte veche, şopteşte Radar, dar nu pare prea convins.

Rămân pe loc, nefiind capabil să mă mişc. După o clipă, aud vocea lui Ben.

— Ultima dată când am fost atât de speriat m-am pişat pe mine.

— Ultima dată când am fost atât de speriat, spune Radar, a trebuit să înfrunt un Stăpân al Întunericului ca să fac lumea un loc sigur pentru vrăjitori.

Fac şi eu o încercare slabă.

— Ultima dată când am fost atât de speriat a trebuit să dorm la mama în cameră.

Ben chicoteşte.

— Q, dacă aş fi în locul tău, m-aş speria În. Fiecare. Seară.

N-am niciun chef să râd, dar hohotele lor fac ca această încăpere să pară mai sigură, aşa că începem să explorăm. Ne plimbăm printre toate şirurile de rafturi, dar nu găsim nimic în afară de câteva exemplare din *Reader's Digest*, care datează din 1970 şi sunt împrăştiate pe jos. După o vreme, îmi dau seama că ochii mi s-au obişnuit cu întunericul şi, în lumina cenuşie, începem să mergem în direcții diferite, mai repede sau mai încet.

— Nimeni nu părăseşte încăperea până ce nu o părăseşte toată lumea, şoptesc, iar ei şoptesc *OK* drept răspuns.

Ajung în dreptul unui perete lateral al încăperii şi găsesc primele dovezi că cineva chiar a trecut pe aici după ce clădirea a fost lăsată în paragină. În perete a fost săpat un tunel semicircular, înalt până la brâu. Cuvintele VIZUINA TROLULUI au fost scrise deasupra cu spray portocaliu, având şi o săgeată ajutătoare care e îndreptată spre tunel.

— Băieți, spune Radar, atât de tare, încât vraja se rupe preț de o clipă.

Mă iau după sunetul vocii lui şi îl găsesc stând lângă peretele opus, luminând cu lanterna o altă Vizuină a Trolului. Nu prea seamănă cu opera lui Margo, dar nu pot să fiu sigur. Am văzut-o desenând doar o singură literă.

Radar luminează vizuina în timp ce eu mă aplec şi deschid drumul. Această încăpere e complet goală, cu excepția unui covor rulat care se află în colț. În timp ce lanterna mătură podeaua, eu văd pete de lipici pe betonul pe care a stat cândva covorul. În partea cealaltă a încăperii desluşesc o altă gaură făcută în perete, de data asta fără graffiti.

Mă strecor prin acea Gaură a Trolului, păşind într-o cameră plină cu suporturi de haine, barele din oțel inoxidabil fiind încă fixate în pereții pătați de apă. Această încăpere e mai bine luminată şi îmi ia o clipă să-mi dau seama că e din cauza celor câteva găuri din acoperiş — văd cum atârnă bucăți de smoală și cum acoperişul s-a prăbuşit în câteva locuri pe grinzile vizibile cu ochiul liber.

— Magazin de suvenire, şopteşte Ben în fața mea, iar eu ştiu imediat că are dreptate.

În mijlocul încăperii există cinci vitrine care formează un pentagon. Sticla care cândva i-a ținut pe turiști departe de prostiile lor pentru turişti a fost în mare parte spartă, iar acum zace împrăștiată în jurul vitrinelor. Vopseaua gri se cojeşte de-a lungul pereților în motive ciudate şi frumoase, fiecare poligon de vopsea crăpată formând un fulg de zăpadă în descompunere.

Totuşi, e ciudat că încă mai există produse: văd un telefon Mickey Mouse pe care-l recunosc dintr-o perioadă

foarte îndepărtată a copilăriei mele. Nişte tricouri SUNNY ORLANDO mâncate de molii, dar încă împăturite, sunt expuse ca pentru vânzare, acoperite de cioburi de sticlă. Sub vitrine, Radar găseşte o cutie plină cu hărți şi vechi broşuri turistice care fac reclamă la Gator World, la Crystal Gardens şi la parcurile de distracții care nu mai există de mult. Ben îmi face semn cu mâna şi arată spre un mic crocodil verde din sticlă stând singur în cutie, aproape înghițit de praf. Aceasta este valoarea suvenirelor noastre, cred: nu te poți despărți de prostiile astea.

Ne întoarcem pe unde am venit şi ieşim prin ultima Vizuină a Trolului. Această încăpere arată ca un birou, doar că unul fără computere, şi se pare că a fost abandonată în mare grabă, ca şi când angajații ar fi fost transportați în spațiu sau ceva de genul. Douăzeci de birouri dispuse în patru rânduri. Pe ele încă se mai găsesc pixuri şi calendare mari. Pe fiecare calendar apare luna februarie a anului 1986. Ben împinge un scaun de birou, care se roteşte şi scârțâie. Mii de post-it-uri cu logoul firmei The Martin-Gale Mortgage Corp. sunt stivuite lângă un birou, formând o piramidă precară. Cutii deschise conțin teancuri de foi scoase la o imprimantă cu ace, detaliind costurile şi veniturile firmei The Martin-Gale Mortgage Corp. Pe unul dintre birouri, cineva a stivuit broşuri pentru cartiere sub forma unei case din cărți de joc cu un singur etaj. Împrăştii broşurile pe birou, gândindu-mă că ar putea conține vreun indiciu, dar nu găsesc nimic.

Radar răsfoieşte hârtiile, şoptind:

— Nimic după 1986.

Încep să cotrobăi prin sertare. Găsesc bețişoare de urechi şi ace de cravată. Câte douăsprezece pixuri şi

creioane în cutii subțiri de carton, cu design şi litere vechi. Şervețele. O pereche de mănuşi de golf.

— Băieți, spun eu, ați găsit ceva care să ne ofere vreun indiciu că a trecut cineva pe-aici în ultimii, să zicem, douăzeci de ani?

— Nimic în afară de Vizuinele Trolului, răspunde Ben. E un mormânt, totul e învăluit în praf.

— Aşadar, de ce ne-a adus aici? întreabă Radar.

Nu mai vorbim în șoaptă.

— Nu ştiu, recunosc eu.

În mod clar, ea nu e aici.

— Există câteva locuri, spune Radar, cu mai puțin praf. În camera goală e un dreptunghi lipsit de praf, ca şi când ceva a fost mutat de-acolo. Dar nu ştiu…

— Şi mai e şi partea aia vopsită, zice Ben.

Arată cu degetul spre un loc anume, iar la lumina lanternei lui Radar văd că o parte din peretele îndepărtat a fost dat cu vopsea albă, ca şi când cineva ar fi avut un gând să renoveze acest loc, dar a abandonat proiectul după o jumătate de oră. Mă îndrept spre perete şi de aproape văd că sub vopseaua albă există un desen roşu. Dar nu deslușesc decât urme vagi din el și nu înțeleg ce reprezintă. Lângă perete se află o cutie de vopsea deschisă. Îngenunchez şi îmi înmoi degetul în vopsea. Simt un strat tare la început, dar se sparge cu uşurință, iar degetul meu iese alb. În timp ce vopseaua mi se scurge de pe deget, nu spun nimic, întrucât am ajuns cu toții la aceeaşi concluzie, și anume că cineva a fost aici recent. Undeva se aude iar un scârțâit. Radar scapă lanterna şi înjură.

— E cam ciudat, spune el.

— Băieți, zice Ben.

Laterna e încă pe jos, iar eu fac un pas înapoi ca să o ridic, însă îl văd pe Ben arătând cu degetul spre perete. O rază de lumină a făcut ca literele desenului să se întrezărească prin stratul de vopsea, o culoare gri-fantomatică pe care o recunosc imediat ca aparținându-i lui Margo.

TE VEI DUCE ÎN ORAŞELE DE HÂRTIE
ŞI NU TE VEI ÎNTOARCE NICIODATĂ

Ridic lanterna şi îndrept lumina spre mesaj, dar acesta dispare. Când o îndrept însă spre altă parte a peretelui, îl pot citi.

— Rahat, îl aud mormăind pe Radar.

Iar Ben spune:

— Frățioare, putem să plecăm acum? Fiindcă ultima dată când am fost atât de speriat… la naiba. Sunt de-a dreptul îngrozit. Nu e nimic amuzant în toată porcăria asta.

Nu e nimic amuzant în toată porcăria asta descrie probabil cel mai bine groaza pe care o resimțim amândoi. Iar pentru mine e suficient. Mă îndrept cu paşi rapizi spre Vizuina Trolului. Simt cum pereții se strâng asupra noastră.

Capitolul 10

Ben şi Radar m-au lăsat acasă — deși chiuliseră de la şcoală, nu-şi puteau permite să lipsească de la repetiții. O vreme am stat singur cu „Cântec despre mine“ şi am încercat pentru a zecea oară să citesc tot poemul de la început, însă problema era că avea vreo optzeci de pagini şi era ciudat şi repetitiv; şi, cu toate că puteam înțelege aproape fiecare cuvânt din el, nu-l înțelegeam în ansamblu. Deși ştiam că părțile subliniate erau probabil cele mai importante, voiam să ştiu dacă era un fel de bilet de sinucigaș. Dar nu-i puteam găsi nicio logică.

Citisem vreo zece pagini încâlcite din poem, când m-am speriat atât de tare, încât am hotărât să-l sun pe detectiv. Am scos cartea lui de vizită dintr-o pereche de pantaloni scurți ce se afla în coşul de rufe murdare. A răspuns imediat.

— Warren.

— Bună ziua, ăăă, sunt Quentin Jacobsen, prietenul lui Margo Roth Spiegelman.

— Sigur, puştiule, îmi amintesc de tine. Ce s-a întâmplat?

I-am povestit despre indicii, despre micul centru comercial şi despre oraşele de hârtie, despre cum Margo îmi spusese când urcaserăm în SunTrust Building că Orlando era un oraş de hârtie, dar nu folosise pluralul, despre cum îmi spusese că nu voia să fie găsită, despre faptul că *o găsiserăm sub tălpile noastre*. El nici măcar nu mi-a spus să nu intru în clădiri abandonate şi nici nu m-a întrebat ce căutasem într-o clădire abandonată la zece dimineața într-o zi de şcoală. A aşteptat până ce am terminat de vorbit şi a spus:

— Dumnezeule, puştiule, eşti aproape ca un detectiv. Nu ai nevoie decât de un pistol, de curaj şi de trei foste neveste. Aşadar, care-i teoria ta?

— Mi-e teamă că e posibil să se fi, ăăă, sinucis.

— Puştiule, eu nu m-am gândit niciodată la altceva în afară de faptul c-a fugit. Înțeleg ce spui, dar trebuie să-ți aminteşti că a mai făcut asta și altă dată. Mă refer la indicii. Dau o notă dramatică întregii povești. Sincer, puştiule, dacă voia ca tu s-o găseşti — moartă sau vie, ai fi făcut-o deja.

— Dar nu credeți că…

— Puştiule, ghinionul este că fata e un adult cu drepturi depline şi care e liberă să facă ce vrea, înțelegi? Hai să-ți dau un sfat: las-o să vină acasă. Vreau să zic, la un moment dat trebuie să încetezi să te mai uiți la cer, altminteri într-o zi ai să te uiți în jos şi-ai să vezi că şi tu ți-ai luat zborul.

Am închis cu un gust amar în gură — mi-am dat seama că nu poezia lui Warren avea să mă ducă la Margo. M-am gândit întruna la versurile de la sfârşit pe care Margo le subliniase: „Mă las moştenire țărânei ca să

renasc din iarba pe care-o iubesc,/ De vreți să mă găsiți de-acum încolo, căutați-mă sub tălpile voastre". Acea iarbă, scrie Whitman în primele pagini, e „părul cel lung şi frumos al mormintelor". Dar unde erau mormintele? Unde erau oraşele de hârtie?

M-am logat pe Omnicționar ca să văd dacă ştia ceva mai multe decât mine despre expresia „oraşe de hârtie". Aveau un articol foarte serios și foarte util creat de un user numit fund-de-sconcs: „Un Oraş de Hârtie e un oraş care are o fabrică de hârtie în el". Acesta era neajunsul Omnicționarului: articolele scrise de Radar erau amănunțite şi extrem de folositoare; materialele neredactate ale fundului-de-scons lăsau de dorit. Dar când am căutat prin tot internetul, am găsit ceva interesant după vreo patruzeci de intervenții de pe un forum despre proprietățile imobiliare din Kansas.

Se pare că Madison Estates nu se va mai construi; eu şi soțul meu am cumpărat o proprietate acolo, dar cineva ne-a sunat săptămâna asta să ne spună că ne vor restitui avansul, întrucât nu au reuşit să pre-vândă suficiente case pentru a finanța proiectul. Un alt oraş de hârtie pentru KS! — Marge din Cawker, KS

Un cartier-fantomă! Te vei duce în cartiere-fantomă şi nu te vei mai întoarce niciodată. Am inspirat adânc şi o vreme am privit în gol spre ecranul computerului.

Concluzia părea imposibil de evitat. Deși totul se năruise în ea și hotărârea ei era deja luată, nu putea să dispară pentru totdeauna. Şi se hotărâse să-şi lase trupul — să mi-l lase mie — într-o versiune estompată a cartierului *nostru*, acolo unde corzile sale lăuntrice se frânseseră pentru

prima dată. Spusese că nu voia ca nişte copii să-i găsească trupul — şi înțelegeam de ce, dintre toți oamenii pe care-i cunoştea, mă alesese pe mine s-o găsesc. N-avea de gând să mă rănească într-un fel pe care să nu-l știu. Mai făcusem asta şi înainte. Aveam experiență în domeniu.

Am văzut că Radar era online şi tocmai eram pe cale să dau un click pentru a iniția o discuție, când pe ecran a apărut un mesaj instant de la el:

OMULCUOMNICȚIONARUL96: Salut.
QTHERESURRECTION: Oraşe de hârtie = cartiere-fantomă. Cred că vrea ca eu să-i găsesc trupul. Fiindcă e convinsă că sunt în stare. Fiindcă l-am găsit împreună pe tipul ăla mort când eram mici.

I-am trimis linkul.

OMULCUOMNICȚIONARUL96: Mai încet. Vreau să văd linkul.
QTHERESURRECTION: OK.
OMULCUOMNICȚIONARUL96: OK, nu fi atât de morbid. Nu știi nimic sigur. Eu cred că e bine.
QTHERESURRECTION: Ba nu crezi asta.
OMULCUOMNICȚIONARUL96: Bine, nu cred. Dar dacă cineva e în viață în pofida acestei dovezi…
QTHERESURRECTION: Mda, bănuiesc. Mă duc să mă bag în pat. Trebuie să vină ai mei acasă.

Dar nu mă puteam calma, aşa că l-am sunat pe Ben din pat şi i-am explicat teoria mea.

— La dracu', frate, povestea asta e cam morbidă. Dar ea e bine. Toate astea fac parte din jocul ei.

— Nu prea-ți pasă.

Ben a oftat.

— Mă rog. E cam penibil din partea ei să strice ultimele trei săptămâni de liceu, ştii? Te-a făcut să fii îngrijorat, a făcut-o pe Lacey să fie îngrijorată, iar balul are loc peste trei zile, ştii? Nu putem pur şi simplu să avem parte de un bal amuzant?

— Vorbeşti serios? Ben, ar putea să fie *moartă*.

— Nu e moartă. Joacă teatru. Vrea atenție. Adică, ştiu că părinții ei sunt nişte măgari, dar ei o cunosc mai bine decât noi, nu-i aşa? Şi ei cred acelaşi lucru.

— Uneori eşti aşa un pămpălău, i-am spus.

— Cum zici tu, frățioare. Am avut amândoi o zi lungă. Prea multe evenimente dramatice. VMT.[21]

Am vrut să-l ridiculizez că folosea prescurtări de chat ÎVR[22], dar mi-am dat seama că nu aveam energia necesară.

După ce am terminat de vorbit cu Ben, am intrat din nou pe internet, căutând o listă de pseudocartiere din Florida. N-am găsit niciuna, dar, după ce am căutat o vreme „cartiere abandonate", „Grovepoint Acres" şi chestii de genul ăsta, am reuşit să alcătuiesc o listă cu cinci locuri care se aflau la trei ore de mers cu maşina de Jefferson Park. Am printat o hartă cu Central Florida, am prins-o cu piuneze deasupra biroului şi apoi am adăugat câte o piuneză pentru fiecare dintre cele cinci locații. Analizând harta, n-am putut descoperi ce aveau în comun locurile respective. Erau împrăştiate la întâmplare prin suburbiile îndepărtate şi avea să-mi ia cel puțin o săptămână pentru a ajunge la toate. De ce nu-mi lăsase

21 Vorbim Mai Târziu. (*N.t.*)

22 În Viața Reală. (*N.t.*)

un loc anume? Toate acele indicii al naibii de înspăimântătoare. Toată această tragedie jucată. Dar nici măcar un *loc*. Nimic de care să mă agăț. Era ca şi când aș fi încercat să escaladez un munte din pietriş.

A doua zi, Ben mi-a dat voie să-l împrumut pe RHAPAW. El urma s-o însoțească pe Lacey la cumpărături și aveau să meargă cu SUV-ul ei. Aşa că, pentru prima dată, nu trebuia să aştept lângă sala de repetiții — a sunat de ieșire și am tăiat-o spre maşina lui. Îmi lipsea talentul lui Ben de a-l porni pe RHAPAW, aşa că am fost printre primii care au ajuns în parcare şi printre ultimii care au plecat, dar, în cele din urmă, motorul a pornit și-am luat-o spre Grovepoint Acres.

Am ieşit din oraş pe Colonial, conducând încet, uitându-mă după alte cartiere pe care le-aş fi putut rata pe internet. Un şir lung de maşini așteptau în spatele meu și am început să mă neliniștesc că-i țineam în loc; m-am minunat că încă îmi mai făceam griji pentru prostii din astea neimportante şi ridicole, de exemplu, dacă tipul cu SUV-ul din spatele meu mă considera un şofer excesiv de precaut. Voiam ca dispariția lui Margo să mă schimbe; dar n-o făcuse.

În timp ce şirul de maşini şerpuia în spatele meu precum un soi de procesiune funerară extrem de lentă, m-am trezit că-i vorbeam cu voce tare lui Margo. *O să dau ascultare corzii lăuntrice. N-o să-ți trădez încrederea. O să te găsesc.*

În mod surprinzător, faptul că îi vorbeam mă calma. Mă făcea să nu-mi mai imaginez tot felul de scenarii. Am ajuns din nou în dreptul indicatorului de lemn pentru

Grovepoint Acres, care atârna în bătaia vântului. Aproape că am putut să aud oftaturile de uşurare ale cârdului de maşini din spatele meu când am făcut la stânga pe un drum asfaltat care se sfârşea la un moment dat. Arăta precum o alee de acces a unei locuințe, doar că locuința lipsea. Am lăsat motorul pornit şi am coborât din maşină. De aproape, puteam să văd că Grovepoint Acres era mult mai dărăpănat decât păruse inițial. Două drumuri de pământ care sfârşeau în fundături fuseseră săpate în pământul nisipos, cu toate că drumurile se erodaseră atât de tare, încât de-abia le puteam întrezări marginile. În timp ce cutreieram străzile în sus şi-n jos, simțeam aerul înăbușitor la fiecare inspirație. Soarele fierbinte îmi îngreuna deplasarea, dar ştiam adevărul – chiar dacă era morbid, era unul frumos: căldura făcea ca moartea să duhnească, iar Grovepoint Acres mirosea doar a aer încins şi a gaze de eşapament — doar răsuflările noastre erau umede.

Căutam dovezi care să ateste că ea fusese aici: urme de paşi sau ceva scris pe pământ sau vreun suvenir. Dar se părea că eu eram prima persoană din ultimii ani care cutreiera aceste străzi fără nume. Pământul era drept şi nu crescuseră mai deloc tufişuri, aşa că, într-un fel sau altul, puteam să văd în fiecare direcție. Niciun cort. Niciun foc de tabără. Nicio Margo.

M-am urcat înapoi în RHAPAW şi am condus spre I-4, iar apoi am luat-o înspre nord-estul oraşului, spre un loc numit Holly Meadows. Am trecut pe lângă Holly Meadows de vreo trei ori înainte să o găsesc — în jur erau numai pășuni și stejari, iar Holly Meadows (care nu avea niciun indicator la intrare) nu se evidenția prea mult.

Însă după ce am condus câțiva metri pe un drum neasfaltat, lăsând în urmă un şir de stejari şi pini, mi-am dat seama că era la fel de pustiu precum Grovepoint Acres. Drumul principal se termina într-o întindere de pământ. Nu mai vedeam alt drum, dar în timp ce mă plimbam prin împrejurimi, am găsit pe jos câțiva țăruşi de lemn vopsiți; bănuiam că fuseseră cândva indicatori de loturi. Nu simțeam niciun miros ciudat sau vreun semn care să-mi dea de bănuit. Și totuși, frica îmi cuprindea pieptul ca o gheară. La început n-am înțeles de ce, dar apoi am văzut ce era: când curățaseră zona pentru a putea începe construcțiile, lăsaseră un stejar singuratic la marginea câmpului. Iar copacul noduros, cu crengile lui dese, semăna atât de mult cu cel lângă care îl găsiserăm pe Robert Joyner în Jefferson Park, încât eram sigur că ea se afla acolo, de cealaltă parte a copacului.

Şi, pentru prima oară, a trebuit să-mi imaginez următoarea scenă: Margo Roth Spiegelman, prăbuşită peste copac, cu ochii nemișcați, sângele negru scurgându-i-se pe gură, cu trupul umflat şi deformat din cauză că mie îmi luase atât de mult timp s-o găsesc. Avusese încredere în mine s-o găsesc mai repede. Îmi încredințase ultima ei noapte. Iar eu o dezamăgisem. Şi cu toate că în aer nu mirosea decât a ploaia ce stătea să vină, eram sigur că în sfârşit o găsisem.

Dar nu. Era doar un copac, singur pe pământul gol. M-am rezemat de copac şi mi-am recăpătat suflul. Uram să fac asta singur. Uram. Dacă își imaginase că episodul cu Robert Joyner mă pregătise pentru asta, se înşela amarnic. Nu-l cunoscusem pe Robert Joyner. Nu-l iubisem pe Robert Joyner.

Am lovit pământul cu pumnii, apoi l-am izbit din nou şi din nou, împrăștiindu-l în jur, până am ajuns la

rădăcinile copacului, şi am continuat să-l lovesc, durerea săgetându-mi palmele. Până atunci nu mai plânsesem pentru Margo, dar acum am făcut-o, izbind pământul şi țipând fiindcă nu era nimeni care să mă audă: îmi era dor de ea îmi era dor de ea îmi era dor de ea îmi este dor de ea.

Am rămas acolo chiar şi după ce brațele mele au obosit şi lacrimile mi s-au uscat, stând acolo şi gândindu-mă la ea până ce a început să se întunece.

Capitolul 11

A doua zi la şcoală l-am găsit pe Ben stând lângă uşa sălii de repetiții, vorbind cu Lacey, Radar şi Angela la umbra unui copac cu crengi care atârnau până jos. Mi-era greu să-i ascult vorbind despre bal şi despre cum Lacey se tot ciorovăia cu Becca. Aşteptam momentul prielnic să le povestesc ceea ce văzusem, dar apoi, când momentul s-a ivit și în cele din urmă am spus: „Am cercetat în amănunt cele două cartiere-fantomă şi n-am găsit mai nimic“, mi-am dat seama că nu prea exista vreo veste nouă.

Nimeni nu părea foarte îngrijorat, cu excepția lui Lacey. Ea a clătinat din cap în timp ce eu vorbeam despre cartiere-fantomă, după care a spus:

— Citeam aseară pe internet că sinucigaşii pun capăt relațiilor cu oamenii pe care sunt supărați. Şi îşi donează lucrurile. Margo mi-a dat vreo cinci perechi de jeanşi săptămâna trecută. Mi-a spus că mie mi-ar sta mai bine cu ei, dar nu-i deloc adevărat, fiindcă ea are, mă rog, forme.

Îmi plăcea de Lacey, dar vedeam ce voise Margo să spună prin subminare.

După ce ne-a zis povestea cu jeanșii, Lacey a început să plângă. Ben şi-a petrecut o mână în jurul ei, iar ea

şi-a lipit capul de umărul lui, lucru cam dificil, având în vedere că purta tocuri și era mai înaltă decât el.

— Lacey, trebuie doar să găsim un loc. Vreau să zic, vorbeşte cu prietenii tăi. A pomenit vreodată de oraşele de hârtie? A vorbit vreodată cu cineva despre un loc anume? Exista pe undeva vreun cartier care însemna ceva pentru ea?

Lacey a ridicat din umeri.

— Frate, n-o mai bate la cap, a spus Ben.

Am oftat, dar n-am zis nimic.

— Eu verific chestiile de pe internet, a spus Radar, dar username-ul ei n-a mai fost folosit pe Omnicționar de când a plecat.

Şi brusc au început să vorbească iar despre bal. Lacey și-a ridicat capul de pe umărul lui Ben, fiind încă tristă şi adâncită în gânduri, dar a încercat să zâmbească atunci când Radar şi Ben au început să povestească prin ce aventuri trecuseră până să găsească florile pentru corsaj.

Ziua a trecut ca întotdeauna — cu încetinitorul, cu o mie de priviri imploratoare aruncate spre ceas. Dar acum era şi mai de nesuportat, întrucât fiecare minut irosit la şcoală însemna un alt minut în care eșuam s-o găsesc.

Singura oră cât de cât interesantă în acea zi a fost cea de engleză, când doamna Holden a distrus complet *Moby Dick* pentru mine, presupunând în mod greşit că o citiserăm cu toții, astfel că a început să vorbească despre căpitanul Ahab şi despre obsesia lui de a găsi şi omorî acea balenă albă. Dar era amuzant s-o vezi cum devenea din ce în ce mai încântată pe măsură ce vorbea.

— Ahab e un dement care vrea să se pună cu destinul. În tot romanul ăsta nu-l vedem pe Ahab să-şi dorească

altceva, nu-i aşa? Are o singură obsesie. Şi întrucât e că-pitanul corabiei, nimeni nu-l poate opri. Puteți veni cu argumente — desigur, dacă alegeți să scrieți despre el în lucrările finale — că Ahab e orbit de acea obsesie. Dar, de asemenea, puteți veni cu argumente că există ceva tragic în legătură cu faptul că el va lupta în acea bătălie pe care fără doar şi poate o va pierde. Oare speranța lui Ahab e un soi de nebunie sau e chiar definiția caracterului uman?

Am luat cât de multe notițe am putut în timp ce ea vorbea, dându-mi seama că probabil puteam scrie lucrarea fără să citesc cu adevărat romanul. În timp ce vorbea, mi-am dat seama că doamna Holden era extrem de bună când venea vorba să înțeleagă anumite chestii. Şi spusese că îi plăcuse Whitman. Aşa că, atunci când a sunat de ieșire, am scos *Fire de iarbă* din ghiozdan şi l-am închis extrem de lent în timp ce colegii se grăbeau spre casă sau spre vreunul dintre cursurile opționale. Am aşteptat în spatele unui băiat care cerea o prelungire pentru un eseu cu care întârziase deja. După ce acesta a plecat, doamna Holden mi-a zis:

— E volumul meu preferat din Whitman.

M-am silit să zâmbesc.

— O cunoaşteți pe Margo Roth Spiegelman? am întrebat-o.

Doamna Holden s-a aşezat la catedră şi mi-a făcut semn să iau loc.

— N-a venit niciodată la ora mea, mi-a zis, dar în mod clar am auzit de ea. Ştiu că a fugit.

— Mi-a lăsat cartea asta de poezii înainte să, ăăă, dispară.

I-am întins cartea, iar doamna Holden a început s-o răsfoiască pe îndelete.

— M-am gândit foarte mult la părțile subliniate, i-am zis. Dacă vă duceți la sfârşitul poemului “Cântec despre mine“, o să vedeți că a subliniat părțile care se referă la moarte. De pildă, „De vreți să mă găsiți de-acum încolo, căutați-mă sub tălpile voastre“.

— Ți-a lăsat-o ție, a spus doamna Holden pe un ton coborât.

— Da.

A dat la sfârşit şi a pus degetul pe fragmentul subliniat.

— Care e treaba cu balamalele? E un vers minunat din poem, unde Whitman... Vreau să zic, îl *simți* cum strigă la tine: „Deschideți uşile! De fapt, scoate uşile cu totul!“

— Ca să fiu sincer, mi-a lăsat ceva ascuns în balamale.

Doamna Holden a râs.

— Uau! Inteligent. Dar e un poem atât de minunat — urăsc când văd că e redus la o asemenea citire superficială. Şi se pare că ea a răspuns foarte întunecat unui poem care se dovedește a fi foarte optimist. Poemul ăsta e despre faptul că suntem cu toții legați între noi — că împărțim acelaşi sistem de rădăcini precum firele de iarbă.

— Dar lucrurile pe care le-a subliniat arată mai mult a bilet de sinucigaș, am spus.

Doamna Holden a citit din nou ultimele trei strofe şi apoi s-a uitat la mine.

— Ce greşeală să transformi acest poem în ceva lipsit de speranță. Quentin, sper că nu e vorba de aşa ceva. Dacă ai citit tot poemul, nu înțeleg cum poți trage o altă concluzie în afară de aceea că viața este sacră şi valoroasă. Dar... cine ştie. Poate că ea l-a frunzărit pentru a ajunge acolo unde dorea. Adesea citim poemele în felul ăsta. Dar, chiar şi-aşa, a înțeles total greşit ceea ce îi cerea Whitman să facă.

— Ce anume?

Doamna Holden a închis cartea şi s-a uitat la mine într-un fel în care era imposibil să-i susțin privirea.

— Tu ce crezi că e?

— Nu ştiu, am șoptit, privind absent un teanc de lucrări corectate de pe biroul ei. Am încercat de câteva ori să-l citesc cap-coadă, dar n-am ajuns prea departe. Cel mai mult am citit părțile pe care le-a subliniat ea. Eu îl citesc ca să încerc s-o înțeleg pe Margo, nu pe Whitman.

Doamna Holden a luat un creion şi a scris ceva pe spatele unui plic.

— Stai puțin să scriu asta.

— Ce anume?

— Ce ai zis adineauri, mi-a zis.

— De ce?

— Deoarece cred că este exact ceea ce şi-ar fi dorit Whitman. Ca tu să vezi „Cântec despre mine" nu ca pe un poem, ci ca pe o modalitate de a-l înțelege pe celălalt. Dar mă întreb dacă nu cumva trebuie să-l citeşti ca pe un poem, în loc să citeşti doar aceste părți pentru a găsi fragmente şi indicii. Eu chiar cred că există câteva legături interesante între poetul din „Cântec despre mine" şi Margo Spiegelman — toată acea charismă fantastică şi setea nestăvilită de a călători. Dar un poem nu-și poate atinge scopul dacă-l citești pe bucăți.

— OK, mulțumesc, am spus.

Am luat cartea şi m-am ridicat. Nu mă simțeam mai bine.

După-amiază am plecat cu Ben de la şcoală şi am rămas la el acasă până ce a trebuit să meargă să-l ia pe Radar pentru o petrecere înainte de bal dată de prietenul

nostru Jase. Părinţii lui Jase plecaseră din oraş. Ben mă invitase şi pe mine, dar nu prea aveam chef.

M-am întors acasă pe jos, prin parcul unde eu şi Margo îl găsiserăm pe tipul acela mort. Mi-am adus aminte de acea dimineaţă şi am simţit brusc un gol în stomac — nu din cauza tipului mort, ci fiindcă-mi amintisem că *ea* îl găsise prima. Dacă nici măcar la locul de joacă din cartierul meu nu fusesem în stare să observ un cadavru — cum naiba aveam s-o fac acum?

Când am ajuns acasă în acea seară, am încercat să citesc din nou „Cântec despre mine“, dar, în pofida sfaturilor pe care mi le dăduse doamna Holden, era tot un talmeş-balmeş de cuvinte lipsite de sens.

A doua zi dimineaţă m-am trezit devreme, imediat după ora opt, şi m-am dus la computer. Ben era online, aşa că l-am contactat pe messenger.

QTHERESURRECTION: Cum a fost petrecerea?
ERAOINFECŢIELARINICHI: Patetică, desigur. Toate petrecerile la care merg sunt patetice.
QTHERESURRECTION: Îmi pare rău c-am ratat-o. Te-ai trezit devreme. Vrei să vii la mine să jucăm Resurrection?
ERAOINFECŢIELARINICHI: Glumeşti?
QTHERESURRECTION: ăăă... nu?
ERAOINFECŢIELARINICHI: Ştii ce zi e azi?
QTHERESURRECTION: Sâmbătă, 15 mai?
ERAOINFECŢIELARINICHI: Frăţioare, balul începe în unsprezece ore şi patruzeci şi cinci de minute. Trebuie să o iau pe Lacey în mai puţin de nouă ore. Nici măcar nu l-am spălat şi ceruit pe RHAPAW,

pe care, apropo, mersi că l-ai murdărit. Apoi, după asta, trebuie să fac duş, să mă bărbieresc, să-mi tund părul din nas, să mă spăl şi să mă ceruiesc şi pe mine. Dumnezeule, nu mă stârni. Am o mulțime de chestii de făcut. Uite, dacă apuc, am să te sun mai târziu.

Radar era şi el online, aşa că l-am contactat.

QTHERESURRECTION: Care-i problema lui Ben?
OMULCUOMNICȚIONARUL96: Hoo, stai puțin, cowboy-ule.
QTHERESURRECTION: Scuze, dar mă enervează să-l aud cum tot îi dă înainte că balul e super-extra-mega important.
OMULCUOMNICȚIONARUL96: O să te enervezi şi mai tare când o să auzi că singurul motiv pentru care m-am trezit aşa de devreme e că trebuie să plec să-mi iau smochingul, nu-i aşa?
QTHERESURRECTION: Dumnezeule! Pe bune?
OMULCUOMNICȚIONARUL96: Q, mâine şi poimâine şi răspoimâine şi în toate zilele care vor urma voi fi fericit să particip la investigația ta. Dar am o prietenă. Ea vrea să aibă parte de un bal frumos. Eu vreau să am parte de un bal frumos. Nu e vina mea că Margo Roth Spiegelman n-a vrut ca noi să avem parte de un bal frumos.

***

N-am ştiut ce să-i spun. Probabil că avea dreptate. Poate că merita să fie uitată. Dar, în orice caz, *eu* n-o puteam uita.

Mama şi tata erau încă în pat, urmărind un film vechi la televizor.

— Pot să iau mașina? am întrebat.

— Sigur. De ce?

— M-am hotărât să mă duc la bal, am răspuns eu grăbit.

Minciuna mi-a venit pe loc.

— Trebuie să iau un smoching şi apoi să mă duc la Ben. Mergem amândoi fără partenere.

Mama s-a ridicat în capul oaselor, zâmbind.

— Mi se pare grozav, scumpule. Va fi minunat pentru tine. O să te întorci ca să-ți putem face poze?

— Mamă, chiar e nevoie să-mi faci poze când mă duc singur la bal? Vreau să zic, nu am avut până acum o viață suficient de umilitoare?

Mama a râs.

— Sună-ne la ora de culcare, a spus tata, referindu-se la miezul nopții.

— Sigur, am spus.

Era atât de uşor să-i mint, încât m-am trezit că mă întrebam de ce nu o făcusem mai des înainte de acea noapte petrecută cu Margo.

Am mers pe I-4 spre Kissimmee şi spre parcurile tematice, iar apoi am trecut pe I-Drive, unde Margo și cu mine pătrunseserăm în SeaWorld, după care am luat-o pe Highway 27, către Haines City. Acolo erau o mulțime de lacuri, şi oriunde se găsesc lacuri în Florida, se găsesc şi oameni bogați care se adună în jurul lor, aşa că nu părea a fi un loc potrivit pentru un cartier-fantomă. Dar site-ul pe care îl găsisem spunea clar că acolo exista o parcelă imensă de pământ pusă sub sechestru pe care

nimeni nu reuşise vreodată să o dezvolte. Am recunoscut locul imediat, întrucât celelalte cartiere de pe drumul de acces fuseseră izolate, în vreme ce Quail Hollow era doar un indicator de plastic înfipt în pământ. Când am intrat acolo, am văzut numai postere de plastic pe care scria DE VÂNZARE, LOCAȚII PREMIUM şi MARI OPORTUNITĂȚI DE D€ZVOLTARE!

Spre deosebire de celelalte cartiere-fantomă, cineva avea grijă de Quail Hollow. Nicio casă nu fusese construită, însă loturile erau marcate cu țăruşi și iarba era proaspăt cosită. Toate străzile erau asfaltate şi aveau plăcuțe cu denumiri. În centrul cartierului, un lac perfect rotund fusese săpat şi apoi, din cine ştie ce motiv, secat. În timp ce treceam pe lângă el, am văzut că avea vreo trei metri adâncime şi câteva sute de metri în diametru. Un furtun şerpuia pe fundul craterului până la mijloc, unde se înălța o fântână din oțel şi aluminiu. Mi-am dat seama că eram recunoscător că lacul fusese golit, astfel încât să nu trebuiască să privesc atent apa şi să mă întreb dacă nu cumva ea zăcea pe fundul lui, aşteptând să-mi pun un costum de scafandru ca s-o scot de acolo.

Eram sigur că Margo nu putea fi în Quail Hollow. Se învecina cu prea multe cartiere pentru a fi un loc bun pentru ascuns, indiferent dacă erai o persoană sau un cadavru. Dar m-am uitat oricum şi, în timp ce cutreieram alene străzile cu mașina, mă simțeam lipsit de speranță. Voiam să fiu fericit că nu era aici. Dar dacă nu era Quail Hollow, putea fi următorul loc, sau cel de după el și așa mai departe. Sau poate că n-aveam s-o mai găsesc niciodată. Oare-ar fi fost mai bine așa?

Am terminat de inspectat, dar, negăsind nimic, m-am întors pe şosea. Mi-am luat ceva de mâncare de la un fast-food cu servire direct în maşină şi am mâncat în timp ce conduceam spre vest, spre micul centru comercial.

Capitolul 12

În timp ce intram în parcarea centrului comercial, am observat că gaura pe care noi o făcuserăm în placa de lemn fusese acoperită cu benzi de hârtie adezivă albastră. Mă întrebam cine fusese acolo după noi.

M-am dus în spatele clădirii şi am parcat lângă un tomberon ruginit care nu mai văzuse un camion de gunoi de zeci de ani. Mi-am dat seama că puteam să dau la o parte benzile de hârtie adezivă dacă urma să fie nevoie, şi tocmai mă îndreptam spre partea din faţă a clădirii când am observat că uşile de oţel din spatele magazinului nu aveau balamale.

Datorită lui Margo învăţasem vreo două lucruri despre balamale şi mi-am dat seama de ce nu avuseserăm niciun strop de noroc când am tras ca disperaţii de acele uşi: se deschideau înăuntru. M-am apropiat de uşa biroului şi am împins-o. S-a deschis fără să opună rezistenţă. Dumnezeule, ce tâmpiţi fuseserăm! Desigur, cine avea grijă de clădire ştia de uşile neîncuiate, ceea ce făcea ca benzile de hârtie adezivă să pară şi mai nelalocul lor.

Mi-am dat jos rucsacul pe care-l pregătisem în acea dimineaţă şi am scos lanterna puternică a tatei, aprinzând-o

şi cercetând încăperea. Ceva de dimensiuni considerabile s-a auzit gonind pe grinzi. M-am înfiorat. Şopârle micuțe alergau şi săreau în calea luminii.

O singură rază de lumină pătrunzând printr-o gaură din tavan licărea într-un colț al încăperii, iar lumina soarelui se strecura prin placa de lemn, dar eu mă bazam cel mai tare pe lanternă. M-am plimbat printre toate şirurile de birouri, studiind obiectele pe care le găsiserăm în sertare. Te treceau fiorii să vezi birou după birou cu acelaşi calendar. Februarie 1986. Februarie 1986. Februarie 1986. Februarie 1986. Februarie 1986. M-am întors şi am îndreptat lumina spre un birou din mijlocul încăperii. Calendarul era deschis la fila cu luna iunie. M-am apropiat şi l-am cercetat, sperând să găsesc o margine zimțată de unde fuseseră rupte filele cu lunile anterioare, sau nişte pete pe pagină, acolo unde creionul străpunsese hârtia, dar nu exista nimic diferit față de celelalte calendare, cu excepția datei.

Sprijinind lanterna între gât şi umăr, am început să cotrobăi din nou prin sertare, acordând o atenție specială biroului cu iunie: câteva şervețele, câteva creioane încă ascuțite, câteva notificări despre ipoteci adresate unui anume Dennis McMahon, un pachet gol de Marlboro Lights şi o sticluță de ojă roşie aproape plină.

Am luat lanterna într-o mână şi sticluța de ojă în cealaltă mână şi am examinat-o îndeaproape. Roşul era atât de intens, încât părea negru. Mai văzusem şi înainte această culoare. Stătuse pe bordul mașinii în acea noapte. Brusc, zgomotele din clădire au devenit irelevante — simțeam o euforie ciudată. Firește, nu ştiam sigur dacă era aceeaşi sticluță, dar avea în mod clar aceeaşi culoare.

Am răsucit sticluța şi acolo era, fără niciun dubiu, o mică pată de vopsea albastră pe o latură. De pe degetele ei murdare de vopsea. Acum eram convins că ea fusese aici *după* ce ne despărțiserăm în acea dimineață. Poate că încă stătea aici. Poate că nu venea decât seara târziu. Poate că *ea* lipise placa de lemn ca să se apere de ochii curioși.

M-am hotărât chiar atunci să rămân până dimineață. Dacă Margo dormise aici, şi eu o puteam face. Şi astfel, a început o scurtă conversație cu mine însumi.

Eu: Dar şobolanii?

Eu: Da, dar se pare că preferă tavanul.

Eu: Dar şopârlele?

Eu: O, haide! Când erai mic, le rupeai cozile. Nu ți-e frică de nişte şopârle.

Eu: Dar *şobolanii*?

Eu: Şobolanii oricum nu-ți pot face rău. Sunt mai speriați de tine decât eşti tu de ei.

Eu: Bine, dar cum rămâne cu şobolanii?

Eu: Mai taci din gură!

La urma urmelor, şobolanii nu contau, fiindcă mă aflam într-un loc în care Margo fusese în viață. Mă aflam într-un loc care o văzuse după ce o văzusem eu, iar gândul acesta mă încălzea și făcea ca micul centru comercial să pară un loc confortabil. Vreau să zic, nu mă simțeam ca un bebeluş care era ținut în brațe de mămica sau ceva de genul, dar nu-mi mai țineam respirația la fiecare zgomot pe care-l auzeam. Şi odată ce locul a început să pară confortabil, mi-a fost mult mai uşor să-l explorez. Ştiam că erau mai multe lucruri de găsit, iar acum mă simțeam pregătit să le găsesc.

Am ieşit din birou, aplecându-mă şi păşind printr-o Vizuină a Trolului în camera cu rafturile labirintice. Am cutreierat şirurile de rafturi o vreme. În capătul încăperii m-am cățărat prin următoarea Vizuină a Trolului, intrând în camera pustie. M-am aşezat pe covorul rulat şi sprijinit de peretele cel mai îndepărtat. Când am atins peretele cu spatele, am simțit cum crapă vopseaua. Am rămas acolo o vreme, suficient de mult încât mica rază de lumină care se strecura prin gaura din tavan să înainteze vreo trei centimetri pe podea în timp ce eu mă obişnuiam treptat cu zgomotele.

După o vreme, m-am plictisit şi m-am urcat prin ultima Vizuină a Trolului, ajungând în magazinul de suvenire. Am cotrobăit printre tricouri. Am scos cutia cu broşurile turistice şi m-am uitat printre ele, căutând vreun mesaj scrijelit de Margo, dar n-am găsit nimic.

M-am întors în încăperea căreia acum îi spuneam bibliotecă. Am răsfoit exemplarele din *Reader's Digest* şi am găsit un teanc de *National Geographic* din 1960, însă cutia era atât de prăfuită, încât ştiam sigur că Margo nu dăduse niciodată peste ea.

De-abia când am revenit în camera goală, am început să găsesc semne că pe acolo trecuse cineva. Pe peretele cu covorul rulat am descoperit nouă găuri de piuneze în peretele crăpat. Patru găuri formau un pătrat aproximativ, iar apoi, în interiorul pătratului erau cinci găuri. Mă gândeam că poate Margo stătuse aici suficient de mult cât să atârne nişte postere, cu toate că, atunci când i-am vizitat camera, n-am văzut să lipsească ceva.

Am desfăşurat covorul într-o parte şi am descoperit imediat altceva: o cutie goală, turtită, care cândva conținuse douăzeci şi patru de batoane de cereale. M-am trezit

că mi-o imaginam pe Margo acolo, sprijinindu-se de perete, cu acel covor prăfuit pe post de scaun, mâncând un baton de cereale. E complet singură și nu are nimic de mâncare în afară de batonul ăsta. Poate că se duce o dată pe zi la magazin ca să cumpere un sendviş sau un Mountain Dew, dar cea mai mare parte a zilei şi-o petrece aici, pe sau în apropierea acestui covor. Această imagine părea prea tristă pentru a fi adevărată — totul mi se părea atât de posomorât şi de *ne*Margo. Dar toate dovezile se îndreptau spre o concluzie surprinzătoare: Margo era — cel puțin câteodată — foarte neMargo.

Am continuat să desfăşor covorul şi am găsit o pătură albastră împletită, foarte subțire. Am înşfăcat-o şi am ținut-o aproape de fața mea, iar acolo, Dumnezeule, da: mirosul ei. Şamponul cu miros de flori de liliac şi loțiunea ei de corp cu parfum de migdale şi, sub toate astea, vaga dulceață a pielii ei.

Apoi mi-am imaginat-o din nou: desfăşoară covorul pe jumătate în fiecare noapte, astfel încât să nu stea direct cu șoldul pe pământ când se întinde pe o parte. Se strecoară pe sub pătură, foloseşte restul covorului drept pernă şi doarme. Dar de ce aici? De ce acest loc este mai bun decât acasă? Şi, dacă e atât de minunat, de ce-ar pleca? Acestea sunt lucrurile pe care nu mi le pot imagina şi îmi dau seama că nu mi le pot imagina din cauză că n-o cunosc pe Margo. Ştiam cum mirosea, cum se comporta în prezența mea, cum se comporta în prezența altor oameni, ştiam că-i plăceau batoanele Mountain Dew, aventurile şi gesturile dramatice, ştiam că era amuzantă şi isteață şi, în general, *diferită* de noi ceilalți. Însă nu ştiam ce anume o adusese aici, sau ce anume o ținea aici, sau ce anume o făcuse să plece. Nu ştiam de ce avea mii de

discuri şi de ce nu spusese nimănui că-i plăcea să asculte muzică. Nu ştiam ce făcea noaptea, cu jaluzelele trase, cu uşa încuiată, în intimitatea pe care i-o oferea dormitorul ei.

Şi poate că asta trebuia să fac în primul şi-n primul rând. Trebuia să descopăr cum se comporta Margo când nu era Margo.

Am rămas acolo o vreme, cu pătura care se impregnase cu parfumul ei, uitându-mă în sus, spre tavan. Vedeam o bucățică din cerul după-amiezii târzii prin acea crăpătură din acoperiş, precum o pânză sfâşiată pe care fusese pictat un cer albastru-deschis. Acesta era locul potrivit pentru a dormi: puteai să vezi stelele fără să te plouă.

I-am sunat pe ai mei ca să le dau raportul. A răspuns tata. I-am zis că eram în maşină, că ne duceam să-i luăm pe Radar şi Angela şi că aveam să rămân peste noapte la Ben. Mi-a spus să nu beau, l-am liniștit spunându-i că n-o s-o fac, apoi mi-a spus că era mândru de mine că mă duceam la banchet, iar eu m-am întrebat dacă ar fi fost mândru pentru ceea ce făceam în realitate.

Locul ăla era plictisitor. Adică, odată ce nu mai băgai în seamă rozătoarele şi gemetele misterioase din pereți de genul clădirea-asta-e-pe-cale-să-se-năruie, nu-ți mai prea rămânea nimic de *făcut*. Nu aveai internet, nici televizor, nici muzică. Eram plictisit, aşa că m-am întrebat din nou de ce-ar alege Margo locul ăla, dat fiind că Margo părea să nu aibă o toleranță prea mare față de plictiseală. Poate că-i plăcea ideea de a duce o viață de lipsuri? Nu cred. Când ne furişaserăm în SeaWorld, Margo purtase o pereche de jeanşi de firmă.

Fiindcă n-aveam nimic de făcut, am început să mă gândesc iar la „Cântec despre mine“, singurul cadou adevărat pe care mi-l dăduse ea. M-am mutat pe un petic de ciment pătat de apă care se afla exact sub gaura din tavan, m-am aşezat turceşte şi mi-am ales o poziție care să permită luminii să cadă pe paginile cărții. Şi am putut în cele din urmă să citesc poemul.

Problema e că poemul începe destul de lent — e un soi de introducere lungă, dar, după versul al nouăsprezecelea, Whitman începe într-un sfârşit să ne spună o mică poveste şi abia acolo a început să mă prindă. Aşadar, Whitman stă pe iarbă (el îi spune *lenevie*), iar apoi:

Un copil m-a întrebat: Ce e iarba? *Venind către mine*
cu mâinile pline de fire;
Ce să-i răspund unui copil? decât el nici eu
nu ştiu mai mult.
Bănuiesc că poate fi însăşi stema ființei mele
țesută din verdele fir al speranței.

Aici era speranța despre care îmi vorbise doamna Holden — iarba era o metaforă pentru speranță. Dar asta nu era tot. Whitman continuă:

Sau ghicesc că e năframa lui Dumnezeu,
Darul lui înmiresmat, amintire lăsată înadins
pe pământ.

De parcă iarba e o metaforă pentru măreția lui Dumnezeu sau ceva de genul…

Sau poate că iarba însăşi e un copil…

Şi apoi, imediat:

Sau poate că este o hieroglifă uniformă,
Și-nseamnă: Eu cresc deopotrivă pe zonele largi
şi pe zonele-nguste,
Cresc printre negri şi printre albi deopotrivă…

Sau poate că iarba e o metaforă pentru egalitatea noastră şi pentru legăturile noastre fundamentale, aşa cum spusese doamna Holden. În cele din urmă, Whitman vorbeşte despre iarbă:

Şi în clipa aceasta îmi pare că e părul cel lung
şi frumos al mormintelor.

Carevasăzică, iarba înseamnă și ea moarte — creşte din trupurile noastre îngropate. Iarba simboliza atât de multe lucruri diferite în acelaşi timp, încât era năucitor. Aşadar, iarba e o metaforă a vieții, şi a morții, şi a egalității, şi a legăturilor, şi a copiilor, şi a lui Dumnezeu, şi a speranței.

Nu-mi puteam da seama care dintre aceste idei, dacă era vreuna, stătea la baza poemului. Dar, gândindu-mă la iarbă şi la toate felurile diferite în care o puteai vedea, m-a făcut să-mi amintesc de toate felurile în care o văzusem cu adevărat şi în care o văzusem greşit pe Margo. Existau o sumedenie de feluri în care mă puteam uita la ea. Fusesem extrem de concentrat asupra a ceea ce devenise ea, dar acum, încercând să înțeleg diversitatea ierbii şi încă simțind mirosul păturii ei, mi-am dat seama că cea mai importantă întrebare era *pe cine* căutam. Dacă „Ce e iarba?" are un răspuns atât de complicat, mi-am zis,

atunci aşa e şi cu „Cine e Margo Roth Spiegelman?". La fel cum o metaforă e considerată de neînțeles din pricina ubicuității ei, tot așa din ceea ce-mi lăsase puteam să fabric la nesfârșit variante, puteam crea un șir infinit de Margo.

Trebuia să mai reduc din multitudinea de variante și m-am gândit că aici existau probabil lucruri pe care le interpretam greşit sau pe care nu le vedeam. Voiam să rup acoperişul şi să luminez întregul spațiu, astfel încât să pot vedea totul deodată, în loc să folosesc lanterna când într-o parte, când într-alta. Am dat deoparte pătura lui Margo şi am strigat, suficient de tare cât să mă audă toți şobolanii:

— O SĂ GĂSESC CEVA AICI!

Am căutat din nou prin fiecare sertar, dar devenea din ce în ce mai evident că Margo folosise numai biroul cu oja din sertar şi cu calendarul deschis la fila cu iunie.

Am trecut printr-o Vizuină a Trolului şi mi-am croit drum spre bibliotecă, plimbându-mă din nou printre rafturile metalice abandonate. Pe fiecare raft căutam ceva care să nu fie acoperit de praf și care să ateste că Margo folosise acest spațiu pentru ceva anume, dar n-am găsit nimic. Apoi lumina lanternei a căzut pe ceva aflat pe raftul din colțul încăperii, aproape de fereastra acoperită cu scânduri. Era cotorul unei cărți.

Cartea se numea *Roadside America: Your Travel Guide* şi fusese publicată în 1998, *după* ce acest loc fusese abandonat. Am răsfoit-o cu lanterna proptită între umăr şi gât. Cartea enumera sute de atracții pe care le puteai vizita, începând cu cel mai mare ghem de sfoară din Darwin, Minnesota şi terminând cu cel mai mare glob de timbre din Omaha, Nebraska. Cineva îndoise colțurile câtorva

pagini aparent la întâmplare. Cartea nu era prea prăfuită. Poate că SeaWorld fusese doar prima oprire dintr-un soi de aventură vijelioasă. Da. Avea noimă. Asta era Margo. Cumva, aflase de acest loc, venise aici să-şi adune proviziile, petrecuse vreo două nopţi, iar apoi pornise la drum. Mi-o şi imaginam sărind printre capcanele pentru turişti.

În timp ce ultimele raze de lumină se făceau nevăzute, am găsit şi mai multe cărţi de felul ăsta. *The Rough Guide to Nepal; The Great Sights of Canada; America by Car; Fodor's Guide to the Bahamas; Let's Go Bhutan*. Cărţile nu păreau să aibă vreo legătură între ele, cu excepţia faptului că toate erau despre călătorii şi că fuseseră publicate după ce micul centru comercial fusese abandonat. Mi-am pus lanterna sub bărbie, am ridicat cărţile în braţe într-un teanc care se întindea de la talie până la piept şi le-am cărat în camera goală pe care acum o consideram a fi un fel de dormitor.

Aşadar, se pare că mi-am petrecut noaptea de bal împreună cu Margo, doar că nu exact aşa cum visasem. În loc să dăm năvală la bal împreună, m-am sprijinit de covorul rulat, acoperindu-mi genunchii cu pătura ei jerpelită, ori citind ghiduri de călătorie la lumina lanternei, ori stând nemişcat pe întuneric în timp ce ţânţarii bâzâiau în jurul meu.

Poate că ea stătuse aici, în întunericul plin de sunete discordante, simţindu-se acaparată de un soi de disperare şi poate că-şi dăduse seama că nu mai putea alunga gândul morţii. Desigur, puteam să-mi imaginez scena asta.

Dar, de asemenea, îmi puteam imagina şi scena următoare: Margo alegând aceste cărţi la diferite târguri de antichităţi, cumpărând fiecare ghid de călătorie ieftin

pe care putea pune mâna. Iar apoi venea aici — chiar înainte să dispară — şi citea cărțile, departe de privirile curioase ale celor din jur. Le citea şi încerca să stabilească destinațiile. *Da*. Urma să călătorească întruna şi să se ascundă, un balon care zbura prin văzduh, făcând sute de kilometri în fiecare zi cu ajutorul vântului constant. Şi, în această închipuire, ea era în viață. Oare mă adusese aici ca să-mi ofere indiciile cu ajutorul cărora puteam pune cap la cap itinerarul? Poate. Desigur, nu mă aflam aproape de niciun itinerar. Judecând după aceste cărți, ea putea fi în Jamaica, Namibia, Topeka sau Beijing. Dar eu de-abia începusem căutarea.

Capitolul 13

În vis, capul ei era pe umărul meu în timp ce eu stăteam întins pe spate, doar cu o bucată de covor între noi şi podeaua de beton. Braţul ei era peste pieptul meu. Pur şi simplu stăteam întinşi acolo, dormind. Doamne! Sunt singurul adolescent american care visează numai să *doarmă* cu o fată. Şi apoi a sunat telefonul. A durat câteva secunde înainte ca mâinile mele amorţite să-l găsească pe jos, lângă covorul desfăşurat. Era 3:18 dimineaţa. Ben mă suna.

— Bună dimineaţa, Ben, am spus.

— DAAA!!!!! a răspuns el strigând.

Mi-am dat seama pe loc că nu era momentul potrivit să încerc să-i explic tot ceea ce aflasem şi îmi imaginasem în legătură cu Margo. Aproape că simţeam mirosul de alcool din respiraţia lui. Acel singur cuvânt, după cum îl rostise, avea mai multe semne de exclamare decât orice altceva îmi spusese Ben în toţi anii de când ne cunoşteam.

— Să-nţeleg că balul merge ca pe roate?

— DAAAA! Quentin Jacobsen! Acel Q! Cel mai mare Quentin din America! Da!

S-a îndepărtat puțin de telefon, dar încă îl puteam auzi.

— Hei, copii, gura, stați puțin, gura — QUENTIN! JACOBSEN! E ÎN TELEFONUL MEU!

S-au auzit chicote, iar Ben a început iar să-mi vorbească.

— Da, Quentin! Da! Frățioare, trebuie să vii aici.

— Aici unde? l-am întrebat.

— Acasă la Becca. Ştii unde stă?

Din întâmplare, ştiam exact unde stătea. Fusesem în subsolul ei.

— Ştiu unde stă, dar e miezul nopții, Ben. Iar eu sunt…

— DAAA!!! Trebuie să vii chiar acum. Chiar acum!

— Ben, se întâmplă lucruri mult mai importante, i-am spus.

— ŞOFERUL MEU!

— Poftim?

— Te numesc șoferul meu! Da! Oficial! Doamne, ce mi-a plăcut că ai răspuns! A fost atât de tare! Trebuie să fiu acasă până la şase. Şi te numesc pe tine să mă duci. DAAAAAAAA!

— Nu poți să rămâi acolo în noaptea asta? am întrebat.

— NUUUU! Huooo! Huoo, Quentin! Hei, copii! Haideți să-l huiduim pe Quentin!

Şi apoi am fost huiduit.

— Toată lumea s-a îmbătat. Ben e beat. Lacey e beată. Radar e beat. Nimeni nu conduce. Trebuie să fiu acasă până la şase. I-am promis mamei mele. Huo, Quentin Somnorosul! Daa, Şoferul Oficial! DAAAA!

Am inspirat adânc. Dacă Margo ar fi venit, ar fi ajuns până la ora trei.

— O să fiu acolo într-o jumătate de oră.

— DA DA DA DA DA DA DA DA DA DA DA DAAA-AAA!!!! DA! DA!

L-am lăsat pe Ben să repete același lucru ca un disc stricat și am închis telefonul. Câteva clipe am rămas întins pe jos, spunându-mi să mă ridic, ceea ce am şi făcut după aceea. Pe jumătate adormit, m-am târât prin Vizuinele Trolului, trecând de bibliotecă şi de birou, iar apoi am deschis uşa din spate şi m-am urcat la volanul mașinii.

Am intrat în cartierul unde locuia Becca Arrington chiar înainte de patru. Câteva zeci de maşini erau parcate de-o parte şi de alta a străzii şi ştiam că înăuntru erau şi mai mulți oameni, de vreme ce mulți dintre ei veniseră cu limuzina. Până la urmă am găsit un loc liber și am parcat.

Nu-l mai văzusem niciodată beat pe Ben. În clasa a zecea am băut odată o sticlă de vin „roz“ la o petrecere a celor care cântau în orchestră. A avut acelaşi gust nasol şi când a coborât în stomac, şi când a urcat înapoi. Ben a stat cu mine în baia decorată cu Winnie-the-Pooh a lui Cassie Hiney, în timp ce eu aruncam cu proiectile-vomă de lichid roz peste un desen cu măgărușul Aiurel. Cred că acel eveniment ne-a făcut pe amândoi să stăm departe de alcool. În fine, până în seara asta.

Acum, ştiam că Ben era beat. Îl auzisem la telefon. Nicio persoană trează nu spunea „da“ de atâtea ori pe minut. Şi totuşi, când am trecut de câțiva fumători care stăteau pe peluza din fața casei şi am deschis uşa casei, nu m-am aşteptat să-i văd pe Jase Worthington şi pe doi alți jucători de baseball ținând un Ben îmbrăcat în smoching cu susul în jos deasupra unui butoi de bere. Furtunul

butoiului se afla în gura lui Ben, iar toți cei din încăpere erau transfigurați de această priveliște, cântând la unison:

— Optsprezece, nouăsprezece, douăzeci.

Pentru o clipă am crezut că Ben fuma iarbă sau ceva de genul. Dar nu, el sugea din acel furtun de parcă era lapte de mamă și avea toată fața stropită cu picături de bere.

— Douăzeci şi trei, douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci, strigau oamenii entuziasmați — păreau convinși că asistă la ceva nemaipomenit.

Totul era atât de trivial, de stânjenitor. Era ca şi când toți puștii de hârtie aveau parte de o distracție de hârtie. Mi-am făcut drum spre Ben şi am rămas surprins să dau peste Radar şi Angela.

— Ce dracu' se întâmplă? i-am întrebat.

Radar s-a oprit din numărat şi s-a uitat la mine.

— Da! a spus el. Sosit-a Şoferul Oficial! Da!

— De ce toată lumea spune „da" atât de des în seara asta?

— Bună întrebare! a strigat Angela spre mine.

Şi-a umflat obrajii şi a oftat. Părea la fel de enervată ca şi mine.

— Drace, asta e o întrebare bună! a spus Radar, ținând în fiecare mână câte un pahar roşu de plastic plin cu bere.

— Sunt amândouă ale lui, mi-a explicat Angela pe un ton calm.

— De ce nu eşti *tu* şoferul oficial? am întrebat-o.

— Te voiau pe tine, mi-a zis ea. S-au gândit că aşa aveau să te-aducă aici.

Mi-am dat ochii peste cap. Ea a procedat la fel, în semn de solidaritate.

— Probabil că ții prea mult la el, am spus, făcând semn cu capul spre Radar, care ținea paharele ridicate deasupra capului, numărând alături de ceilalți.

Cu toții păreau atât de mândri de faptul că puteau număra.

— Chiar şi acum e oarecum adorabil, mi-a răspuns ea.

— Scârbos, am făcut eu.

Radar m-a împuns cu unul dintre paharele de bere.

— Ia te uită la băiatul nostru Ben! E un fel de savant autist când vine vorba de parada butoiului. Se pare că azi vrea să stabilească un record mondial sau ceva de genul.

— Ce e o paradă a butoiului? am întrebat.

Angela a arătat spre Ben.

— Aia, a răspuns.

— A, am zis. Ei bine, e... Vreau să zic, cât de greu poate fi să atârni cu susul în jos?

— Se pare că cea mai lungă paradă a butoiului din istoria Winter Park e de şaizeci şi două de secunde, mi-a explicat ea. Şi recordul e deținut de Tony Yorrick.

Tony Yorrick era un tip uriaş care absolvise când noi eram boboci şi care acum juca în echipa de fotbal a Universității din Florida.

Ben nu voia decât să depăşească acel record, însă eu nu mă puteam alătura celorlalți în timp ce strigau:

— Cincizeci şi opt, cincizeci şi nouă, şaizeci, şaizeci şi unu, şaizeci şi doi, şaizeci şi trei!

Iar apoi Ben a scos furtunul din gură şi a strigat:

— DAAA! PROBABIL SUNT CEL MAI BUN! AM FĂCUT PĂMÂNTUL SĂ SE CUTREMURE!

Jase şi nişte jucători de baseball l-au întors cu picioarele în jos şi l-au cărat pe umeri. Iar apoi Ben m-a zărit, a arătat cu degetul spre mine şi a scos cel mai puternic şi mai înflăcărat „DAAAA!!!!!!“ pe care îl auzisem vreodată. Vreau să zic, nici jucătorii de fotbal când câştigau Cupa Mondială nu erau atât de entuziasmați.

Ben a sărit de pe umerii jucătorilor de baseball, aterizând într-o poziție ciudată şi apoi s-a clătinat puțin în timp ce încerca să se ridice. Şi-a pus o mână pe umerii mei.

— DA! a spus el din nou. Quentin e aici! Marele Om! Aplauze pentru Quentin, cel mai bun prieten al celui care deține recordul mondial al afurisitei de parade a butoiului!

Jase m-a ciufulit şi a spus:

— Tu eşti omul, Q!

Iar apoi, Radar mi-a şoptit la ureche:

— Apropo, noi suntem un fel de eroi pentru aceşti oameni. Eu şi Angela am plecat de la petrecerea noastră privată ca să venim aici, fiindcă Ben mi-a zis c-o să fiu primit ca un rege. Vreau să zic, îmi scandau numele. Îl consideră pe Ben un tip haios sau ceva de genul, aşa că ne plac şi pe noi.

Pentru Radar, şi pentru toți ceilalți, am spus:

— Uau!

Ben a plecat de lângă noi şi l-am văzut apropiindu-se de Cassie Hiney. Și-a lăsat mâinile pe umerii ei, iar ea a făcut la fel.

— Partenera mea de bal mai avea puțin şi era încoronată regina balului, a zis Ben.

— Ştiu. E minunat! i-a răspuns Cassie.

— În ultimii trei ani am vrut să te sărut în fiecare zi, a zis Ben.

— Cred c-ar trebui s-o faci, i-a răspuns Cassie.

— DA! a strigat Ben. E *minunat*!

Dar n-a sărutat-o pe Cassie. S-a întors şi mi-a spus:

— Cassie vrea să mă sărute!

Iar eu i-am spus:

— Da.

Iar el a spus:
— E atât de *minunat*.
Iar apoi se pare că a uitat de mine şi de Cassie, ca şi când ideea de a o săruta pe Cassie era mult mai bună decât însuşi sărutul.
Cassie mi-a spus:
— Petrecerea asta e minunată, nu-i aşa?
Iar eu am spus:
— Da.
Iar ea a spus:
— E opusul petrecerilor cu membrii orchestrei, nu?
Iar eu am spus:
— Da.
Iar ea a spus:
— Ben e un mototol, dar îl iubesc.
Iar eu am spus:
— Da.
— În plus, a adăugat ea, are nişte ochi verzi superbi.
Iar eu am spus:
— Îhî.
La care ea a spus:
— Toată lumea spune că tu eşti mai drăguț, dar eu îl plac pe Ben.
Iar eu am spus:
— OK.
Iar ea a spus:
— Petrecerea asta e minunată, nu-i aşa?
Iar eu am spus:
— Da.
Să vorbeşti cu o persoană beată era ca şi când ai fi vorbit cu un copil de trei ani extrem de fericit şi cu mari probleme la cap.

Chuck Parson a venit la mine imediat după ce a plecat Cassie.

— Jacobsen, a zis el.

— Parson, i-am răspuns.

— Tu mi-ai ras afurisita asta de sprânceană, nu-i aşa?

— Ca să fiu sincer, nu ți-am ras-o, am spus. Am folosit cremă epilatoare.

M-a lovit destul de tare în piept.

— Eşti un cretin, a spus el, dar râdea. Frățioare, asta înseamnă să ai coaie. Şi acum îi pui la punct pe toți și așa mai departe. Vreau să zic, poate că sunt beat, dar în acest moment simt puțină dragoste pentru fundul tău cretinoid.

— Îți mulțumesc, i-am spus.

Mă simțeam atât de detaşat de toate astea, de toată porcăria gen liceul-e-pe-sfârşite-aşa-că-hai-să-recunoaştem-că-în-adâncul-sufletului-îi-iubim-pe-toți. Şi mi-o imaginam la această petrecere, sau la o mie de petreceri ca asta. Cu o privire fără viață. Mi-am imaginat-o ascultându-l pe Chuck Parson bolborosindu-i vrute şi nevrute şi gândindu-se cum să iasă de aici, cum să scape de viață şi de moarte. Îmi puteam imagina ambele variante cu aceeaşi claritate.

— Vrei o bere, lingăule? m-a întrebat Chuck.

Aş fi putut uita că el se afla lângă mine, dar mirosul de alcool din respirația lui mă împiedica. Am clătinat din cap, iar Chuck a plecat.

***

Voiam să mă duc acasă, dar ştiam că nu-l puteam grăbi pe Ben. Probabil că asta era singura cea mai bună zi din viața lui. O merita.

Aşa că, în schimb, am găsit o scară şi am coborât la subsol. Fusesem în întuneric atât de mult timp, încât îl căutam cu disperare acum, şi nu voiam decât să mă întind într-un loc liniştit şi întunecat, ca să mi-o pot imagina în continuare pe Margo. Dar când am trecut prin dreptul dormitorului Beccăi, am auzit nişte sunete înăbuşite — mai degrabă gemete —, aşa că m-am oprit lângă uşa ei, care era uşor întredeschisă.

Puteam vedea două treimi din Jase la bustul gol, stând deasupra Beccăi, care-şi petrecuse picioarele în jurul lui. Nu erau dezbrăcați sau ceva de genul, dar se îndreptau în acea direcție. Şi poate că o persoană mai bună ar fi plecat de acolo, dar cei ca mine nu aveau prea multe şanse să vadă fete dezbrăcate, precum Becca Arrington, aşa că am rămas la uşă, uitându-mă pe furiş în cameră. Apoi s-au răsucit, astfel că Becca era acum deasupra lui Jase şi gâfâia în timp ce-l săruta, după care a dat să-şi scoată tricoul.

— Crezi că sunt sexy? a întrebat ea.

— Dumnezeule, da, eşti sexy, Margo, a spus Jase.

— Poftim?! a strigat Becca furioasă, şi mi-am dat seama în acel moment că n-aveam s-o mai văd pe Becca dezbrăcată.

Ea a început să țipe. M-am îndepărtat de uşă, dar Jase m-a văzut şi a strigat:

— Care-i problema ta?

— Dă-l dracului! a urlat Becca. Nu dau doi bani pe el! Cum rămâne cu mine?! De ce te gândeşti la ea şi nu la mine?

Părea a fi momentul potrivit să profit de situație şi să plec, aşa că am închis uşa şi m-am dus la baie. Chiar trebuia să fac pipi, dar cel mai mult aveam nevoie să stau departe de vocile oamenilor.

Întotdeauna îmi ia câteva secunde să încep să fac pipi după ce tot echipamentul a fost poziționat cum trebuie, aşa că am stat nemişcat o secundă, aşteptând, şi apoi mi-am dat drumul. Tocmai ajunsesem la acea parte când curgea de-a binelea, tremurând de uşurare, când dinspre cadă s-a auzit o voce de fată:

— Cine-i acolo?

— Ăăă, Lacey? am spus eu.

— Quentin? Ce naiba faci aici?

Voiam să nu mă mai piş, dar, desigur, acum îmi era imposibil. Să faci pipi e ca şi când ai citi o carte bună — odată ce ai început, e greu să te mai opreşti.

— Ăăă, mă piş, am spus.

— Ce mai faci? m-a întrebat ea de după perdea.

— Ăăă, bine?

Am scuturat ce mai rămăsese, m-am încheiat la pantaloni şi am tras apa.

— Vrei să stai cu mine în cadă? m-a întrebat ea. Nu e o rugăminte.

După o clipă, am spus:

— Desigur.

Am dat perdeaua la o parte. Lacey mi-a zâmbit, apoi şi-a ridicat genunchii la piept. M-am aşezat față în față cu ea, cu spatele lipit de porțelanul rece. Picioarele noastre erau împletite. Ea purta o pereche de pantaloni scurți, un tricou fără mâneci şi nişte şlapi mici şi drăguți. Machiajul îi era puțin întins sub ochi. Părul încă îi era coafat ca pentru bal, iar picioarele îi erau bronzate. Trebuie menționat că Lacey Pemberton era foarte frumoasă. Nu genul de fată care te putea face să uiți de Margo Roth Spiegelman, dar era genul de fată care te putea face să uiți de o mulțime de alte lucruri.

— Cum a fost la bal? am întrebat-o.

— Ben e un om foarte de treabă, mi-a răspuns ea. M-am distrat. Dar apoi, eu şi Becca ne-am certat rău de tot şi mi-a spus că-s o curvă şi apoi s-a suit pe canapeaua de la etaj şi le-a spus tuturor să tacă, după care le-a zis că am o boală cu transmitere sexuală.

M-am înfiorat.

— Dumnezeule, am zis.

— Da. M-a cam nenorocit. Doar că... Doamne! E naşpa, sincer, fiindcă... e atât de umilitor, iar ea ştia că aşa va fi şi... e naşpa. Aşa că am venit aici şi Ben a coborât după mine, dar l-am rugat să mă lase în pace. N-am nimic cu el, dar nu e un foarte bun ascultător. E cam beat. Şi nici măcar nu am aşa ceva. Am *avut*. Dar m-am vindecat. Mă rog. Chestia e că nu sunt o târfă. Era doar un băiat. Un băiat patetic. Doamne, nici nu pot să cred că i-am povestit asta. Ar fi trebuit să-i spun doar lui Margo, când Becca nu era prin preajmă.

— Îmi pare rău, am spus. Cred că Becca e pur şi simplu geloasă.

— De ce ar fi geloasă? E regina balului. S-a combinat cu Jase. Ea e noua Margo.

Fundul îmi amorţise, aşa că am încercat să-mi schimb poziţia. Genunchii mei îi atingeau pe-ai ei.

— Nimeni nu-i va putea lua locul vreodată lui Margo, am spus. Oricum, tu ai ceea ce ea îşi doreşte. Oameni ca tine. Oameni care cred că eşti drăguţă.

Lacey a ridicat din umeri sfioasă.

— Crezi că sunt superficială?

— Păi, da.

M-am gândit la mine, cum stăteam lângă uşa Beccăi, sperând că-şi va da jos tricoul.

— Dar şi eu sunt, am adăugat. Toată lumea e.

Mereu gândeam asta: *Ce n-aş fi dat să am trupul lui Jase Worthington. Să merg ca şi când aş şti cum să merg. Să sărut ca şi când aş şti să sărut.*

— Dar nu în acelaşi fel. Eu şi Ben suntem superficiali în acelaşi fel. Tu nu dai doi bani dacă oamenii te plac sau nu.

Lucru care era atât adevărat, cât şi fals.

— Mie îmi pasă mai mult decât mi-ar plăcea, am spus.

— Fără Margo, toate merg prost, a zis ea.

Şi ea era beată, dar nu mă deranja comportamentul ei.

— Mda, am spus.

— Vreau să mă duci în locul ăla, mi-a zis. La centrul ăla comercial. Ben mi-a povestit despre el.

— Da, putem să mergem oricând doreşti, am spus.

I-am povestit că stătusem acolo toată noaptea şi că găsisem pătura şi oja lui Margo.

Lacey a tăcut câteva minute, respirând cu gura deschisă. Când într-un târziu a spus-o, a vorbit în șoaptă. Formulată ca o întrebare şi rostită ca o afirmație:

— E moartă, nu-i aşa.

— Nu ştiu, Lacey. Şi eu am crezut asta până azi, dar acum nu mai ştiu.

— Ea e moartă şi noi… facem asta.

M-am gândit la nişte versuri din Whitman subliniate: „Dacă nu mă ştie nimeni pe lume stau liniştit, / Şi dacă toată lumea mă ştie, stau liniştit".

— Poate că asta îşi dorea ea, ca viața să continue, am spus.

— Margo n-ar spune asta, a zis ea, iar eu m-am gândit la Margo a mea, şi la Margo a lui Lacey, şi la Margo a doamnei Spiegelman, privindu-i cu toții reflexia în oglinzile diferite de la un parc de distracții.

Eram pe cale să-i spun ceva, dar gura a început să-i atârne, aşa că şi-a sprijinit capul de faianţa rece a peretelui băii şi a adormit.

Abia după ce doi oameni au intrat în baie să facă pipi am hotărât să o trezesc. Era aproape 5 dimineaţa, iar eu trebuia să-l duc pe Ben acasă.

— Lace, trezeşte-te, am spus, atingându-i şlapul cu papucul meu.

Ea a dat din cap.

— Îmi place să mi se spună aşa, mi-a zis. Tu ştii că în prezent eşti cel mai bun prieten al meu?

— Sunt încântat, am spus, cu toate că ea era beată şi obosită şi mincinoasă. Aşa că, ascultă, o să urcăm împreună şi dacă cineva spune ceva despre tine, o să-ţi apăr onoarea.

— Bine, a spus ea.

Aşa că am mers sus împreună. Nebunia se mai potolise puţin, dar lângă butoiul de bere se mai aflau câţiva jucători de baseball, inclusiv Jase. Cei mai mulţi dormeau pe jos în saci de dormit; unii dintre ei se îngrămădiseră pe canapeaua extensibilă. Angela şi Radar stăteau împreună pe o canapea mică, picioarele lui Radar atârnând peste margine. Dormeau duşi.

Tocmai când eram pe cale să-i întreb pe băieţii de lângă butoi dacă îl văzuseră, Ben a apărut alergând în camera de zi. Pe cap avea o boneţică albastră şi în mână ducea o sabie făcută din opt doze de Milwaukee's Best Light[23], care, presupun, fuseseră lipite împreună.

---

[23] Marcă de bere. *(N.t.)*

— TE-AM VĂZUT! a strigat Ben, îndreptând sabia spre mine. L-AM VĂZUT PE QUENTIN JACOBSEN! DAAA! Vino aici! Aşază-te în genunchi! a strigat el.

— Ce? Ben, calmează-te!

— ÎN GENUNCHI!

Am îngenuncheat ascultător, uitându-mă la el. Ben şi-a coborât sabia de bere şi m-a atins cu ea pe fiecare umăr.

— Prin puterea acestei săbii de bere şi superglue, te numesc şoferul meu oficial!

— Mersi, am spus. Să nu borăşti în mașină.

— DA! a strigat el.

Şi când am încercat să mă ridic, m-a împins la loc cu mâna în care nu avea sabia-de-bere-şi-superglue şi m-a atins din nou cu sabia de bere, spunând:

— Prin puterea acestei săbii de bere şi superglue, te anunț că la absolvire o să fii gol-puşcă sub robă.

— Poftim?! am spus, ridicându-mă.

— DA! Eu, tu şi Radar! Goi-puşcă sub robe! La absolvire! Va fi atât de tare!

— Ei bine, am spus, va *fi* foarte sexy.

— DA! a spus el. Jură c-o vei face! Pe Radar l-am pus deja să jure. RADAR, NU-I AŞA C-AI JURAT?

Radar şi-a întors uşor capul, a deschis ochii şi a spus:

— Am jurat, a mormăit el.

— Ei bine, atunci şi eu jur, am spus.

— DA!

Apoi, Ben s-a întors spre Lacey.

— Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, Ben.

— Nu, *te iubesc*. Nu aşa cum o soră iubeşte un frate sau cum un prieten iubeşte o prietenă. Te iubesc aşa cum un tip beat criță iubeşte cea mai tare fată din univers.

Ea a zâmbit.

Am făcut un pas în faţă, încercând să-l împiedic să se mai facă de râs, şi mi-am lăsat mâna pe umărul lui.

— Dacă trebuie să fii acasă până la şase, ar cam trebui să plecăm, am spus.

— Bine, a zis el. Trebuie doar să-i mulţumesc Beccăi pentru petrecerea asta bestială.

Aşa că eu şi Lacey l-am urmat pe Ben la subsol, unde el a deschis uşa camerei ei şi a spus:

— Petrecerea ta a fost beton! Chiar dacă tu eşti nasoală! E ca şi când inima ta pompează nasolie în loc de sânge! Da' mersi pentru bere!

Becca era singură. Zăcea în pat, cu privirea aţintită spre tavan. Nici măcar nu s-a uitat la el. Doar a murmurat:

— O, mai du-te dracului, pămpălăule. Sper ca partenera ta să-ţi dea şi ţie o boală.

Fără vreo urmă de ironie în glas, Ben a răspuns:

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine!

Apoi a închis uşa. Sigur nu-şi dăduse seama că tocmai fusese insultat.

Apoi ne-am dus din nou sus, pregătindu-ne să ieşim din casă.

— Ben, am spus, o să trebuiască să laşi aici sabia de bere.

— Că bine zici, a răspuns el.

Am înşfăcat vârful sabiei şi am tras, dar Ben refuza să-i dea drumul. Tocmai mă pregăteam să urlu la el să-şi mişte fundul ăla mort de beat, când mi-am dat seama că *nu putea* să lase sabia din mână.

Lacey a râs.

— Ben, ţi-ai lipit cumva de mână sabia de bere?

— Nu, a răspuns Ben. Am *super*lipit-o cu superglue. Aşa, nimeni n-o să mi-o poată fura!

— Foarte inteligent, a spus Lacey sec.

Împreună am reuşit să rupem toate dozele de bere, cu excepția celei care era lipită cu superglue de mâna lui Ben. Indiferent de cât de tare trăgeam, mâna lui Ben se mişca fără vlagă în acelaşi ritm, de parcă doza era coarda şi mâna lui era păpuşa. Într-un târziu, Lacey a spus:

— Trebuie să mergem.

Aşa că am plecat. L-am pus pe Ben pe bancheta din spate, prinzându-l în centură. Lacey s-a aşezat lângă el, fiindcă „ar trebui să mă asigur că n-o să vomite şi că n-o să se bată singur cu doza lipită de mână sau ceva de genul".

Dar Ben era prea adormit, aşa că Lacey a simțit că era în regulă să vorbească despre el.

— Faptul că încerci din răsputeri e de apreciat, nu-i aşa? Vreau să zic, ştiu că se străduiește foarte mult, dar de ce trebuia să se întâmple chiar acum? Şi el e drăguț, nu-i aşa?

— Bănuiesc, am zis eu.

Capul lui Ben se bălăngănea dintr-o parte în alta, ca şi când n-ar fi fost legat de restul corpului. Nu arăta prea drăguț, dar, mă rog.

Mai întâi am lăsat-o pe Lacey. Când s-a aplecat şi l-a sărutat pe gură, Ben a ridicat un pic capul, cât să spună:

— Da.

Pe urmă Lacey a venit în dreptul meu.

— Mersi, mi-a spus.

Am dat din cap.

Am traversat cartierul. Nu era dimineață şi nici noapte. Ben sforăia liniştit în spate. Am oprit în fața casei lui, am coborât, am deschis portiera glisantă a mașinii şi am desfăcut centura.

— E timpul să mergi acasă, Benners.

El a pufnit şi a clătinat din cap, după care s-a trezit. A dat să se şteargă la ochi şi a părut surprins să găsească o doză de Milwaukee's Best Light lipită de mâna lui dreaptă. A încercat să strângă pumnul şi a îndoit puțin doza, dar n-a reuşit s-o scoată de tot. A studiat-o o clipă, dând din cap.

— Bestia s-a lipit de mine, a mormăit.

A coborât din mașină şi a mers împleticit pe trotuarul din fața casei lui, iar când a ajuns pe verandă, s-a întors şi mi-a zâmbit. I-am făcut cu mâna. Doza de bere mi-a făcut și ea.

Capitolul 14

Am dormit câteva ore şi mi-am petrecut dimineaţa răsfoind ghidurile de călătorie pe care le descoperisem cu o zi înainte. Am aşteptat până pe la prânz înainte să-i sun pe Ben şi Radar. Mai întâi l-am sunat pe Ben.

— Bună dimineaţa, soare, i-am zis.

— O, Doamne, a făcut Ben, cu o voce din cale-afară de amărâtă. O, Doamne, vino şi alină-l pe frăţiorul tău Ben. O, Dumnezeule! Pogoară mila Ta asupra mea!

— Am câteva noutăţi în legătură cu Margo, am spus eu încântat, aşa că trebuie să vii la mine. O să-l sun şi pe Radar.

Se părea că Ben nu mă auzise.

— Hei, când mama a intrat la mine în cameră la nouă dimineaţă, de ce, când am vrut să casc, am descoperit amândoi că aveam pe mână o doză de bere?

— Ai lipit cu superglue mai multe doze de bere, ca să faci o sabie de bere, iar apoi ţi-ai lipit şi mâna cu superglue.

— Ah, da. Sabia de bere. Îmi amintesc.

— Ben, hai la mine.

— Frate, mă simt ca dracu'.

— Atunci o să vin eu la tine. La ce oră?

— Frate, nu poți veni aici. Trebuie să dorm vreo zece mii de ore. Trebuie să beau zece mii de litri de apă şi să iau zece mii de calmante. Ne vedem mâine la şcoală.

Am inspirat adânc şi am încercat să nu par enervat.

— Am condus prin Central Florida în toiul nopții ca să stau treaz la cea mai dezmățată petrecere din lume şi să-ți duc fundul ăla beat criță acasă, iar asta e…

Aş fi putut continua, dar mi-am dat seama că Ben închisese. Îmi închisese telefonul în nas. Măgarul.

Pe măsură ce trecea timpul, eram tot mai nervos. Una e să nu dai doi bani pe Margo. Dar, sincer, Ben nu dădea doi bani nici pe mine. Poate că prietenia noastră fusese întotdeauna bazată doar pe interes — Ben n-avea pe nimeni mai mişto decât mine cu care să se joace pe computer. Iar acum nici măcar nu trebuia să se poarte bine cu mine, sau să-i pese de lucrurile de care îmi păsa mie, întrucât îl avea pe Jase Worthington. El stabilise un nou record la parada butoiului de bere. El avusese o parteneră de bal sexy. El pusese botul la prima ocazie de a se alătura frăției imbecililor insipizi.

La cinci minute după ce Ben mi-a închis telefonul în nas, l-am sunat din nou. N-a răspuns, aşa că i-am lăsat un mesaj: “Ben Sângerosul, vrei să fii la fel de interesant ca amicul tău, Chuck? Asta e ceea ce ți-ai dorit mereu? Ei bine, felicitări! Ai ajuns acolo! Şi îl meriți pe tipul ăla, fiindcă eşti la fel de măgar ca el. Să nu mă suni înapoi“.

Apoi l-am sunat pe Radar.

— Salut, am spus.

— Salut, a răspuns el. Tocmai am vomat la duş. Pot să te sun eu?

— Sigur, am zis, încercând să nu par furios.

Nu voiam decât să am pe *cineva* care să mă ajute să analizez lumea după Margo. Dar Radar nu era Ben; el m-a sunat după două minute.

— A fost așa de scârbos că am vomat chiar când ștergeam voma și în timp ce o curățam *pe aia*, am vomat din nou. Ca un perpetuum mobile. Continuă să mă hrănești și eu continui să vomit la nesfârşit.

— Poți să vii până la mine? Sau pot să vin eu până la tine?

— Da, normal. Ce s-a întâmplat?

— Margo a rămas acolo cel puțin o noapte după ce a dispărut.

— Vin la tine. În patru minute.

Radar a apărut la fereastra mea exact după patru minute.

— Trebuie să ştii că m-am certat rău de tot cu Ben, am spus când a intrat în cameră.

— Sunt prea mahmur ca să mediez, a răspuns Radar pe un ton obosit.

S-a întins pe pat, cu ochii mijiți, şi şi-a trecut mâna prin părul țepos.

— Parcă m-ar fi trăsnit, a spus, trăgându-şi nasul. OK, pune-mă la curent.

M-am aşezat pe scaunul de birou şi i-am povestit lui Radar despre noaptea petrecută la casa de vacanță a lui Margo, încercând din răsputeri să nu uit vreun detaliu important. Ştiam că Radar se pricepea mai bine decât mine la enigme şi speram că el avea să pună cap la cap acest puzzle.

— Iar apoi m-a sunat Ben şi am plecat la petrecerea aia, am încheiat eu.

— Ai cartea aia cu colțurile îndoite? m-a întrebat.

Am scos-o de sub pat. Radar a ridicat-o deasupra capului, ținând ochii mijiți din pricina mahmurelii, şi a răsfoit-o.

— Scrie ce-ți zic eu, a spus. Omaha, Nebraska. Sac City, Iowa. Alexandria, Indiana. Darwin, Minnesota. Hollywood, California. Alliance, Nebraska. Bine. Acestea sunt locațiile tuturor lucrurilor pe care ea — sau cine o fi citit cartea asta — le-a găsit interesante.

S-a ridicat, mi-a făcut semn să-i fac loc pe scaun şi apoi s-a rotit spre computer. Radar avea un talent impresionant de a purta o coversație în timp ce tasta de zor la computer.

— Există o hartă multiplă care-ți permite să introduci mai multe destinații şi îți dă ca rezultat o varietate de itinerarii. Nu că ea ar fi ştiut de programul ăsta. Dar, totuşi, vreau să văd.

— Cum de ştii toate rahaturile astea? l-am întrebat.

— Ăăă, dă-mi voie să-ți amintesc: Îmi. Petrec. Întreaga. Viață. Pe. Omnicționar. Drumul spre casă a durat o oră, timp în care am rescris complet pagina pentru undițarul cu pete albastre. Sunt dus cu *pluta*. OK, priveşte, a spus el.

M-am aplecat şi am văzut câteva rute în zigzag trasate pe harta Statelor Unite. Totul a început în Orlando şi s-a terminat în Hollywood, California.

— Poate că o să stea în Los Angeles? a sugerat Radar.

— Poate, am spus eu. Totuşi, nu există nicio modalitate de a afla ruta ei.

— Adevărat. Şi nimic nu indică faptul că ar fi la Los Angeles. Ceea ce i-a spus lui Jase indică New York. Chestia aia cu „du-te în oraşele de hârtie şi nu te mai întoarce niciodată“ indică, se pare, un cartier din apropiere. De asemenea, oja indică faptul că poate ea e încă prin zonă? Nu spun decât că acum putem adăuga locația celui mai

mare glob de popcorn din lume pe lista cu posibilele locații ale lui Margo.

— Călătoriile se potrivesc cu unul dintre versurile lui Whitman: „Sunt drumețul unei perpetue călătorii".

Radar a rămas aplecat deasupra tastaturii. Eu m-am dus să mă aşez pe pat.

— Hei, vrei te rog să printezi o hartă a Statelor Unite, ca să pot trasa punctele? i-am spus.

— Poți s-o faci şi pe internet, mi-a răspuns.

— Da, dar vreau să pot s-o văd.

Câteva secunde mai târziu, imprimanta a scos harta Statelor Unite, iar eu am pus-o pe perete, alături de cea cu cartiere-fantomă. Am pus o piuneză pe fiecare dintre cele şase locații pe care ea (sau altcineva) le marcase în carte. Am încercat să le privesc ca pe o constelație, să văd dacă erau dispuse într-o formă sau o literă — dar nu vedeam nimic. Erau distribuite complet aleatoriu, ca şi când se legase la ochi singură şi aruncase cu săgeți în hartă.

Am oftat.

— Ştii ce-ar fi drăguț? a spus Radar. Dacă am putea găsi dovezi care să ne spună dacă şi-a verificat e-mailul sau anumite chestii pe internet. I-am căutat numele în fiecare zi; am setat un program care să mă atenționeze dacă se loghează vreodată pe Omnicționar cu username-ul ei. Urmăresc adresele de IP ale oamenilor care caută „oraşe de hârtie". E incredibil de frustrant.

— Nu ştiam că faci toate astea, am spus.

— Da, ei bine, fac ceea ce cred că mi-aş dori ca alții să facă. Ştiu că n-am fost cei mai buni amici, dar merită să fie găsită, ştii?

— Numai dacă nu cumva nu vrea să fie găsită, am spus.

— Da, bănuiesc că e posibil. Totul e posibil.

Am încuviințat.

— Da, deci — OK, a zis Radar. Putem să facem *brainstorming* în timp ce jucăm ceva?

— Nu prea am chef, ca să fiu sincer.

— Atunci, putem să-l sunăm pe Ben?

— Nu. Ben e un măgar.

Radar s-a uitat la mine cu capul într-o parte.

— Fireşte că e. Quentin, ştii care-i problema ta? Te aştepți mereu ca oamenii să nu fie ei înşişi. Adică, aş putea să te urăsc că eşti extrem de nepunctual sau că nu eşti niciodată interesat de altceva în afară de Margo Roth Spiegelman şi că, de pildă, nu mă întrebi niciodată cum merge relația cu iubita mea — dar, omule, eu nu mă supăr, pentru că eşti tu însuți. Părinții mei au o groază de Moş Crăciuni negri, dar e în regulă. Sunt ei înşişi. Eu sunt atât de obsedat de un website de referințe, încât uneori uit să răspund la telefon când mă sună prietenii sau iubita. Şi asta e în regulă. Sunt eu însumi. Tu oricum mă placi. Şi eu te plac pe tine. Eşti amuzant, şi isteț, şi poate că uneori ajungi târziu, dar la un moment dat tot ajungi.

— Mersi.

— Da, ei bine, nu-ți făceam complimente. Spuneam doar atât: încetează să mai crezi că Ben ar trebui să fie ca tine, iar el trebuie să înceteze să mai creadă că tu ar trebui să fii ca el, aşa că mai calmați-vă naibii.

— Bine, am spus în cele din urmă, după care l-am sunat pe Ben.

Vestea că Radar venise la mine şi voia să jucăm ceva a condus la o miraculoasă vindecare a mahmurelii.

— Aşadar, am spus eu după ce am închis telefonul, cum merg treburile cu Angela?

Radar a râs.

— E de treabă, omule. E chiar super de treabă. Mersi de întrebare.

— Încă eşti virgin? l-am întrebat.

— Nu-mi place să vorbesc despre lucruri intime. Deşi răspunsul e da. Iar azi-dimineață am avut şi prima noastră ceartă. Luam micul dejun la Waffle House, iar ea îmi povestea că Moş Crăciunii negri sunt mişto, şi că părinții mei sunt foarte tari că-i colecționează, fiindcă e important să nu presupunem că toate personalitățile interesante din cultura noastră, cum ar fi Dumnezeu sau Moş Crăciun, sunt albe, şi că Moş Crăciunul negru conferă putere întregii comunități afro-americane.

— Cred că sunt de acord cu ea în privința asta, am spus.

— Da, ei bine, e o idee OK, dar situația e foarte aiurea. Ei nu încearcă să extindă evanghelia Moş Crăciunului negru. Dacă ar face asta, ar *fabrica* Moş Crăciuni negri. În schimb, încearcă să-i cumpere pe toți cei care există în lume. În Pittsburgh există un bătrân care are a doua cea mai mare colecție, iar ei tot încearcă s-o cumpere de la el.

Ben a vorbit din cadrul uşii. Probabil că era de ceva timp acolo.

— Radar, eşecul tău de a o călări pe bunăciunea aia e cea mai mare tragedie umană a vremurilor noastre.

— Ce mai faci, Ben?

— Frate, mersi că m-ai cărat cu maşina azi-noapte.

Capitolul 15

Deşi mai aveam doar o săptămână până la examenele finale, mi-am petrecut după-amiaza zilei de luni citind „Cântec despre mine“. Voisem să vizitez ultimele două cartiere-fantomă, dar Ben avusese nevoie de maşină. Acum nu prea mai căutam indicii în poem, ci mai degrabă o căutam pe Margo. De data asta citisem cam jumătate din „Cântec despre mine“, când am dat din nou peste o secțiune pe care m-am trezit că o citeam şi o reciteam.

„Acum nu voi face decât s-ascult“, scrie Whitman. Iar apoi, preț de vreo două pagini, ascultă pur și simplu: şuieratul aburilor, vocile oamenilor, o operă. Stă pe iarbă şi lasă sunetele să-l învăluie. Şi bănuiesc că asta încercam şi eu să fac: să ascult toate sunetele ei mici, deoarece, înainte să poată avea noimă, trebuiau ascultate. O bună perioadă n-o *ascultasem* cu adevărat pe Margo — o auzisem țipând şi crezusem că râdea —, aşa încât acum consideram că era de datoria mea să o fac. Să încerc, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, să ascult aria ei.

Dacă n-o puteam auzi pe Margo, puteam cel puțin să aud ceea ce ea ascultase cândva, aşa că am descărcat

albumul de coveruri al lui Woody Guthrie. M-am aşezat la computer, cu ochii închişi, cu coatele pe birou, şi am ascultat o voce care cânta într-o gamă minoră. Am încercat să disting, într-un cântec pe care nu-l mai auzisem niciodată, vocea pe care mi-era greu să mi-o amintesc după douăsprezece zile.

Încă ascultam — dar acum un alt preferat al ei, Bob Dylan —, când mama a ajuns acasă.

— Tata o să întârzie, a spus ea prin uşa închisă. Mă gândeam să fac burgeri din carne de curcan.

— Sună bine, i-am răspuns, după care am închis din nou ochii şi am ascultat muzica.

M-am ridicat doar când tata m-a strigat să mă duc la masă. Ascultasem deja încă un album și o jumătate din altul.

La cină, mama şi tata au discutat despre politica din Orientul Mijlociu. Şi deși erau total de acord unul cu celălalt, tot au reuşit să ridice tonul, spunând că nu-ştiu-cine era un mincinos, şi că nu-ştiu-cine era un mincinos *şi* un hoț, şi că ar trebui să-şi dea cu toții demisia. Eu mi-am văzut de burgerul meu din carne de curcan, care era excelent, înotând în ketchup şi sufocat de bucățile de ceapă prăjită.

— Bine, ajunge, a spus mama la un moment dat. Quentin, cum a fost ziua ta?

— OK, am spus. Mă pregătesc de examene.

— Nu pot să cred că e ultima ta săptămână de şcoală, a spus tata. Parcă mai ieri…

— Aşa e, a zis mama.

O voce din capul meu spunea: AVERTISMENT ALERTĂ DE NOSTALGIE AVERTISMENT AVERTISMENT

AVERTISMENT. Părinții mei erau niște oameni tare cumsecade, dar predispuşi la atacuri de sentimentalism sufocant.

— Suntem foarte mândri de tine, a spus mama. Dar, Dumnezeule, o să ne fie dor de tine toamna următoare.

— Da, mă rog, nu vă pripiți. Încă aş putea pica la engleză.

Mama a râs, apoi a zis:

— Ah, apropo, ghici cu cine m-am întâlnit ieri la YMCA[24]? Cu Betty Parson. Mi-a spus că Chuck se va duce toamna următoare la Universitatea din Georgia. Mă bucur pentru el; tot timpul s-a chinuit.

— E un măgar, am zis.

— Ei bine, a spus tata, era un bătăuş. Iar comportamentul lui era deplorabil.

Tipic pentru părinții mei: ei nu ziceau despre nimeni că e măgar. Întotdeauna era ceva în neregulă cu oamenii, pe lângă faptul că erau ticăloşi: aveau probleme de socializare sau tulburări de personalitate, sau ceva de genul.

Mama a continuat pe acelaşi subiect.

— Dar Chuck are probleme de învățare. Are tot soiul de probleme — ca toată lumea. Ştiu că ție îți este imposibil să vezi oamenii aşa, dar, când vei mai creşte, vei începe să-i vezi — pe copiii răi şi pe copiii buni şi pe toți copiii — ca oameni. Sunt oameni cu toții și merită să fie ajutați şi îngrijiți. Există diferite stadii de boli, diferite stadii de nevroză, diferite stadii de autoactualizare. Dar,

[24] The Young Men's Christian Association este o organizație mondială de tineret, fondată pe 6 iunie 1844, al cărei scop este de a pune în practică principiile creştine prin dezvoltarea sănătoasă a trupului, minții şi a spiritului. *(N.t.)*

ştii, mie mi-a plăcut întotdeauna de Betty şi am avut mereu speranțe mari pentru Chuck. Aşa că e bine că vrea să meargă la facultate, nu crezi?

— Sincer, mamă, nu-mi pasă deloc de el.

Însă m-am gândit că dacă toți oamenii sunt aşa, cum se făcea că mama şi tata îi urau pe politicienii din Israel şi Palestina? Despre *ei* nu vorbeau ca şi când ar fi fost oameni.

Tata a terminat de mestecat ceva, apoi şi-a lăsat furculița jos şi s-a uitat la mine.

— Cu cât lucrez mai mult cu oamenii, a spus el, cu atât îmi dau seama că duc cu toții lipsă de oglinzi bune. Pentru oricine e foarte greu să ne arate așa cum suntem, iar pentru noi e extrem de greu să arătăm cuiva cum ne simțim.

— Ce drăguț, a spus mama.

Îmi plăcea că se plăceau.

— Dar nu eşti de părere că la un anumit nivel fundamental ne dăm seama că e greu să înțelegem că alți oameni sunt ființe umane la fel cum suntem şi noi? Îi idealizăm ca pe nişte zei sau îi alungăm ca pe nişte animale.

— Adevărat. Și ferestrele oarbe au conștiință. Nu cred că m-am mai gândit vreodată așa la lucrul ăsta.

Stăteam liniştit. Ascultam. Şi auzeam ceva despre ea şi despre ferestre şi oglinzi. Chuck Parson era o persoană. Ca mine. Şi Margo Roth Spiegelman era o persoană. Şi nu prea mă mai gândisem la ea în felul ăsta; era un eşec al tuturor închipuirilor mele anterioare. În tot acest timp — nu doar de când plecase, ci şi cu vreo zece ani înainte — mi-o imaginasem fără să ascult, fără să ştiu că şi ea era o fereastră la fel de oarbă precum eram şi eu. Şi astfel, nu eram în stare să mi-o imaginez ca pe o persoană care

putea să simtă teamă, care putea să se simtă izolată într-o încăpere plină de oameni, care putea fi stânjenită în legătură cu colecția ei de discuri, întrucât era prea personală pentru a o împărtăşi cu alții. Cineva care poate citea cărți de călătorie pentru a evada dintr-un oraş în care mulți oameni evadau. Cineva care — pentru că nimeni nu o considera o persoană — nu avea pe nimeni cu care să vorbească.

Şi mi-am dat seama deodată cum se simțea Margo Roth Spiegelman când nu era Margo Roth Spiegelman: se simțea pustie. Se simțea înconjurată de un zid de netrecut. Mi-am imaginat-o dormind pe covor, doar cu acea bucată mică de cer care s-o vegheze. Poate că Margo se simțea bine acolo, întrucât Margo, persoana, trăia aşa tot timpul: într-o cameră abandonată, cu ferestre blocate, singura lumină infiltrându-se prin găurile din acoperiş. *Da*. Greşeala fundamentală pe care eu o făcusem mereu — şi pe care ea, ca să fim sinceri, mă îndemnase mereu s-o fac — era următoarea: Margo nu era un miracol. Nu era o aventură. Nu era un obiect frumos şi prețios. Era o fată.

Capitolul 16

Ceasul mă pedepsea întotdeauna, dar simţind că eram foarte aproape să dezleg misterul, parcă se oprise în loc în acea zi de marţi. Ne hotărâserăm cu toţii să mergem la centrul comercial imediat după şcoală, aşa că aşteptarea era insuportabilă. Când în cele din urmă a sunat de ieşire, anunţând sfârşitul orei de engleză, am gonit pe scări şi aproape că ieşisem pe uşă când mi-am dat seama că nu puteam pleca până ce Ben şi Radar nu aveau să-şi termine repetiţiile cu orchestra. M-am aşezat lângă sala de repetiţii şi am scos o mini pizza înfăşurată în şerveţele, care stătuse în ghiozdan de la prânz. Mâncasem cam un sfert din ea când Lacey Pemberton s-a aşezat lângă mine. I-am oferit o bucată, dar m-a refuzat.

Desigur, am vorbit despre Margo. Fisura pe care o aveam în comun.

— Ceea ce trebuie să aflu, am spus eu, ştergându-mă pe pantaloni, este locul. Dar nici măcar nu ştiu dacă sunt pe-aproape cât priveşte cartierele-fantomă. Uneori mi se pare că ne aflăm pe o pistă complet greşită.

— Da, nu ştiu. Sincer, lăsând toate lucrurile la o parte, îmi place să aflu anumite lucruri despre ea. Vreau să zic,

lucruri pe care nu le ştiam înainte. Habar n-aveam cine era ea cu adevărat. Sincer, nu am considerat-o niciodată a fi altcineva în afară de prietena mea nebună şi frumoasă care făcea tot felul de lucruri nebune şi frumoase.

— Da, adevărat, dar ea n-a inventat toate lucrurile astea din *senin*, am spus. Vreau să zic, toate aventurile ei aveau o anumită... Nu ştiu.

— Eleganță a intervenit Lacey. E singura persoană pe care o ştiu, care nu e, gen adult şi care are multă eleganță.

— Da.

— Aşa că e dificil să ți-o imaginezi într-o cameră murdară, neluminată şi prăfuită.

— Da, am spus. Şi cu şobolani.

Lacey s-a ghemuit cu genunchii la piept.

— Îhh! Nu-i deloc stilul ei.

Cumva, Lacey se abonase la locul din față, deşi era cea mai scundă dintre noi. Ben conducea. Eu am oftat destul de tare când Radar, care stătea lângă mine, şi-a scos tableta şi a început să lucreze la Omnicționar.

— Şterg vandalismele de pe pagina lui Chuck Norris, a spus el. De pildă, deși sunt de părere că Chuck Norris este maestru la lovitura sving, nu cred că e frumos să spui că „Lacrimile lui Chuck Norris pot vindeca toate formele de cancer, dar, din nefericire, el n-a plâns niciodată". Oricum, ştergerea vandalismelor ocupă doar patru la sută din creierul meu.

Înțelegeam că Radar încerca să mă facă să râd, însă eu nu voiam să discut decât despre un singur lucru.

— Nu sunt convins că ea se află într-un cartier-fantomă. Poate că nici măcar nu se referea la asta când a spus

„oraşe de hârtie“, nu? Există atâtea indicii în privința locurilor, dar nimic *specific*.

Radar şi-a ridicat privirea doar pentru o secundă, după care s-a uitat din nou la ecran.

— Personal, cred că Margo e departe, făcând vreun tur ridicol de atracții turistice despre care se înşală atunci când crede că a lăsat suficiente indicii pentru a-l explica. Prin urmare, cred că se află într-un oraş gen Omaha, Nebraska, vizitând cel mai mare glob cu timbre din lume, sau în Minnesota, admirând cel mai mare ghem de sfoară din lume.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, Ben a spus:

— Aşadar, tu crezi că Margo se află într-un tur național în căutarea Celor Mai Mari Globuri din Lume?

Radar a dat din cap că da.

— Ei bine, a continuat Ben, cineva ar trebui să-i spună să vină acasă, fiindcă poate să găsească cele mai mari globuri din lume chiar aici, în Orlando, Florida. Sunt localizate într-o vitrină specială numită „scrotul meu“.

Radar a râs, iar Ben a vorbit mai departe.

— Vorbesc serios: boaşele mele sunt atât de mari, încât atunci când comanzi cartofi prăjiți de la McDonald's, poți alege patru măsuri: mici, medii, mari şi boaşele mele.

Lacey s-a uitat urât la Ben.

— E aiurea ce spui, i-a zis ea.

— Scuze, a murmurat Ben. Cred că Margo e în Orlando. Se uită cum o căutăm. Și cum părinții ei n-o caută.

— Eu rămân la varianta New York, a spus Lacey.

— Toate variantele sunt posibile, am zis.

O Margo pentru fiecare dintre noi — şi toate fiind mai mult oglinzi decât ferestre.

Centrul comercial arăta exact ca în urmă cu câteva zile. Ben a parcat, iar eu i-am condus în birou, intrând pe uşa din spate. După ce toată lumea a intrat, am spus aproape şoptit:

— Nu aprindeți încă lanternele. Încercați să vă obișnuiți cu întunericul.

Am simțit cum niște unghii mi se înfig în braț.

— E în regulă, Lace, am şoptit.

— Uuups, a făcut ea. Am greşit mâna.

Mi-am dat seama că-l căutase pe Ben.

Treptat, camera a început să capete o tentă cenuşie. Puteam să văd birourile aliniate, care încă îşi aşteptau angajații. Am aprins lanterna, iar ceilalți au procedat la fel. Ben şi Lacey au rămas împreună, îndreptându-se către Vizuina Trolului pentru a explora celelalte încăperi. Radar și cu mine ne-am apropiat de biroul lui Margo. A îngenuncheat să cerceteze îndeaproape calendarul de hârtie deschis la fila cu luna iunie.

Tocmai mă aplecam și eu spre calendar, când am auzit nişte paşi venind spre noi.

— *Oameni*, a şoptit Ben agitat.

S-a ghemuit în spatele biroului lui Margo, trăgând-o şi pe Lacey după el.

— Ce? Unde?

— În cealaltă încăpere! a spus el. Poartă măşti. Par niște tipi oficiali. Tre' s-o ștergem.

Radar şi-a îndreptat lanterna în direcția Vizuinei Trolului, dar Ben l-a lovit tare peste mână.

— Trebuie. Să. Plecăm. De. Aici.

Lacey se uita la mine cu ochii mari şi probabil puțin enervată că-i promisesem degeaba că voi avea grijă de ea.

— OK, am şoptit. OK, toată lumea afară, pe uşă. Stați calmi și mergeți cât puteți de repede.

Tocmai mă îndreptam spre ieșire, când am auzit o voce bubuitoare strigând:

— CINE-I ACOLO?

Rahat.

— Ăăă, am spus, noi doar vizitam acest loc.

Mai penibil de-atât nici că se putea. O lumină albă mă orbea din Vizuina Trolului. Ar fi putut fi Însuşi Dumnezeu.

— Ce-aveți de gând să faceți?

Vocea avea un accent britanic uşor fals. Ben a apărut lângă mine. Mă simțeam mai bine să nu fiu singur.

— Anchetăm un caz de dispariție, a spus el pe un ton încrezător. N-aveam de gând să distrugem ceva.

Lumina s-a stins și câteva clipe n-am mai văzut nimic. Apoi, am zărit trei tipi, cu toții purtând jeanşi, tricou şi mască. Unul dintre ei şi-a ridicat masca pe frunte şi s-a uitat la noi. Am recunoscut barbişonul şi gura mare.

— Gus? a spus Lacey ridicându-se.

Era paznicul de la SunTrust.

— Lacey Pemberton. Dumnezeule! Ce faci aici? Fără mască? Locul ăsta are o groază de azbest.

— Ce faci *tu* aici?

— Explorez, a răspuns el.

Cumva, Ben prinsese suficient curaj cât să se ducă spre ceilalți tipi şi să dea mâna cu ei. Tipii s-au prezentat ca fiind Asul şi Tâmplarul. Bănuiam că acelea erau pseudonimele lor.

Am scos câteva scaune rotative de sub birouri şi ne-am aşezat în cerc.

— Voi ați spart placa de lemn? a întrebat Gus.

— Eu am făcut-o, le-a explicat Ben.

— Am lipit-o fiindcă nu voiam să intre cineva aici. Dacă oamenii văd de pe drum că există o modalitate de a intra, te trezeşti aici cu o mulţime de indivizi care habar n-au să exploreze. Vagabonzi şi drogaţi şi tot tacâmul.

Am făcut un pas spre ei şi am spus:

— Deci, voi, ăăă, ştiaţi că Margo venea aici?

Înainte ca Gus să poată răspunde, Asul a vorbit prin mască. Vocea lui era vag modulată, dar uşor de înţeles.

— Omule, Margo era aici tot timpul. Noi venim în locul ăsta doar de câteva ori pe an; are azbest şi, oricum, nu e atât de bun. Dar, în ultimii doi ani, am văzut-o, probabil, nu ştiu, cam de multe ori. Era sexy, nu?

— Era? a întrebat Lacey speriată.

— A fugit, nu-i aşa?

— Ce ştiţi despre asta? a întrebat Lacey.

— Nimic, Dumnezeule. Am văzut-o pe Margo cu el, a spus Gus, dând din cap spre mine, acum câteva săptămâni. Şi apoi am auzit c-a fugit. Acum câteva zile m-am gândit că poate e pe-aici, aşa că am venit să-i facem o vizită.

— N-am înţeles niciodată ce-i plăcea aici. Nu e cine ştie ce, a spus Tâmplarul. Nu e un loc bun pentru explorat.

— Cum adică pentru *explorat*? l-a întrebat Lacey pe Gus.

— Explorare urbană. Noi intrăm în clădiri abandonate, le explorăm, le fotografiem. Nu luăm nimic; nu lăsăm nimic. Pur şi simplu le cercetăm.

— E un hobby, a spus Asul. Când încă eram la şcoală, Gus obişnuia s-o lase pe Margo să vină cu noi în călătoriile de explorare.

— Avea o intuiţie ieşită din comun, cu toate că abia împlinise treisprezece ani, a spus Gus. Putea să găsească o

metodă de a intra oriunde. Atunci ieșeam doar din când în când, dar acum ieşim cam de trei ori pe săptămână. Există peste tot locuri din astea. În Clearwater se află un spital de boli mintale abandonat. E fascinant. Poți să vezi unde-i legau pe nebuni şi unde le făceau electroşocuri. Şi la vest de-aici există o închisoare veche. Dar Margo prefera să intre în locațiile respective şi să *rămână* acolo.

— Da. Dumnezeule, ce enervant era, a adăugat Asul.

— Ea nici măcar nu voia, nu știu, să facă poze, a spus Tâmplarul. Sau să dea o raită şi să găsească lucruri. Nu voia decât să intre şi, mă rog, să se aşeze. Vă aduceți aminte de caietul ei negru? Se aşeza într-un colț şi scria, de parcă era la ea acasă și-și făcea temele sau ceva de genul.

— Sincer, a spus Gus, Margo n-a prea înțeles niciodată care-i scopul acestor expediții. Aventura. De fapt, părea cam deprimată.

Aș fi vrut să-i las să vorbească în continuare, fiindcă mi-am dat seama că tot ceea ce spuneau mă ajuta să mi-o imaginez pe Margo. Dar, brusc, Lacey s-a ridicat şi a dărâmat scaunul.

— Şi nu ți-a trecut niciodată prin cap s-o întrebi de ce era cam deprimată? Sau de ce pierdea vremea în locuri din astea de doi bani? Asta nu te-a deranjat niciodată?

Stătea aplecată spre el și țipa, așa că Gus s-a ridicat și el — era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât ea.

— Dumnezeule, cineva s-o calmeze pe târfa asta! a intervenit Tâmplarul.

— Cum îți permiți?! a zbierat Ben.

Şi înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Ben s-a năpustit asupra Tâmplarului, care a căzut într-o poziție

ciudată de pe scaun, aterizând pe umăr. Ben l-a încălecat pe tip şi a început să-l pocnească, trăgându-i şi lovindu-i masca, strigând:

— NU EA E TÂRFA, TU EŞTI!

M-am ridicat şi l-am apucat pe Ben de o mână, iar Radar l-a apucat de cealaltă mână. L-am tras deoparte, dar el continua să strige:

— Sunt foarte furios! Ce mi-ar fi plăcut să-l bat pe tipul ăla! Vreau să mă întorc să-l ciomăgesc!

— Ben, am spus, încercând să par calm, încercând să fiu ca mama. Ben, e OK. Te-ai făcut înțeles.

Gus şi Asul l-au ridicat pe Tâmplar, iar Gus a spus:

— Doamne-Dumnezeule, plecăm, bine? Rămâneți voi aici.

Asul şi-a luat echipamentul foto, după care s-au grăbit să iasă. Lacey a dat să-mi explice cum ajunsese să-l cunoască, spunând:

— Era în ultimul an când noi eram bo…

Dar i-am făcut s-o lase baltă. Oricum nu mai conta.

Radar ştia ce conta. S-a întors imediat cu calendarul, pe care-l ținea foarte aproape de ochi.

— Cred că pe pagina cu luna mai n-a fost scris nimic, a spus. Hârtia e destul de subțire şi nu poți vedea niciun semn. Dar nu pot fi sigur.

A continuat să caute indicii, iar eu am văzut luminile tremurătoare ale lanternelor lui Lacey şi Ben când au străbătut o Vizuină a Trolului, însă am rămas pe loc, gândindu-mă la Margo. Mi-am imaginat cum îi urma în clădiri abandonate pe tipii ăia, care erau mai mari cu patru ani decât ea. Aceea era Margo cea pe care o văzusem eu. Şi totuşi, în locurile acelea părăsite, nu e Margo cea pe care mi-o imaginasem dintotdeauna. În timp ce toată

lumea se duce să exploreze, să facă poze şi să discute despre tot felul de teorii, Margo stă pe jos, scriind ceva.

— Q! Am găsit ceva! a strigat Ben din încăperea alăturată.

Mi-am şters cu mâneca fața transpirată şi m-am ridicat ținându-mă de biroul lui Margo. Am traversat încăperea, am trecut prin Vizuina Trolului şi m-am îndreptat spre cele trei lanterne care cercetau peretele, deasupra covorului rulat.

— Uite, a spus Ben, trasând cu lanterna un pătrat pe perete. Îți amintești că ziceai tu de găurile alea mici?

— Da?

— Probabil că aici au fost niște chestii prinse în piuneze. Vederi sau poze, pe care cred că le-a luat cu ea, a spus Ben.

— Da, poate, am zis. Mi-aş dori să găsim caietul ăla despre care vorbea Gus.

— Da, când l-am auzit pe Gus, mi-am amintit de caietul ăla, a spus Lacey, lanterna mea luminându-i picioarele. Îl avea tot timpul la ea. N-am văzut-o niciodată să scrie în el, dar mi-am dat seama că era un fel de agendă sau ceva de genu'. N-am întrebat-o mai multe. M-am enervat pe Gus, cu care nici măcar nu era prietenă. Dar eu am făcut mai mult pentru ea?

— Oricum nu ți-ar fi spus nimic, i-am zis.

Nu era cinstit să nu recunosc că și Margo sporise misterul care se crease în jurul ei.

Ne-am mai plimbat vreo oră prin clădire şi, tocmai când eram sigur că această călătorie fusese o pierdere de vreme, la lumina lanternei am zărit pliantele pe care le găsiserăm aranjate sub forma unui castel de cărți când veniserăm aici prima oară. Unul dintre ele era cu

Grovepoint Acres. Mi s-a tăiat respirația când le-am răsfi-rat pe celelalte. M-am repezit la rucsac şi m-am întors cu un pix şi un caiet şi mi-am notat numele tuturor cartie-relor din reclame. Am recunoscut imediat unul: Collier Farms — unul dintre cele două cartiere-fantomă de pe lista mea pe care încă nu le vizitasem. Am terminat de copiat numele cartierelor şi mi-am pus caietul la loc în rucsac. Probabil o să spuneți că sunt egoist, dar, dacă era să o găsesc, voiam să o găsesc singur.

Capitolul 17

Vineri după-amiază, când mama s-a întors de la muncă, i-am spus că mă duc la un concert cu Radar și am pornit spre Seminole County, ca să caut Collier Farms. S-a dovedit că toate celelalte cartiere din broşuri existau — cele mai multe erau localizate în partea de nord a oraşului, o zonă în întregime dezvoltată cu mult timp în urmă.

Am recunoscut ieșirea spre Collier Farms doar pentru că devenisem un fel de expert în drumurile de acces greu-de-văzut. Însă Collier Farms nu semăna deloc cu niciunul dintre celelalte cartiere-fantomă pe care le văzusem, întrucât era năpădit tot de buruieni, ca şi când fusese abandonat în urmă cu vreo cincizeci de ani. Nu ştiam dacă era mai vechi decât celelalte cartiere-fantomă sau dacă pământul plin de umezeală făcea ca totul să crească mai repede, însă imediat ce am intrat pe drumul de acces spre Collier Farms, mi-am dat seama că era impracticabil, fiindcă toată suprafața lui era acoperită de tufişuri.

Am ieşit din maşină şi am început să merg pe jos. Iarba înaltă mă zgâria pe picioare, iar tenișii mi se afundau în noroi cu fiecare pas. Nu puteam decât să sper că-şi

instalase un cort pe undeva pe-aici, pe vreo bucățică de pământ cu jumătate de metru mai înaltă decât restul, unde apa nu putea ajunge. Am mers încet, deoarece, spre deosebire de celelalte zone, erau mai multe de văzut, mai multe locuri în care se putea ascunde şi fiindcă ştiam că acest cartier-fantomă era legat direct de micul centru comercial.

Pământul era atât de mocirlos, încât trebuia să merg încet în timp ce studiam atent împrejurimile, verificând fiecare spațiu suficient de mare încât să poată încăpea o persoană. În capătul străzii am văzut o cutie albastră de carton şi o secundă mi s-a părut că semăna cu acea cutie de batoane cu cereale pe care o găsisem în centrul comercial. Dar m-am înșelat. Era o cutie putrezită pentru douăsprezece doze de bere. M-am târât înapoi spre mașină şi am pornit spre un loc numit Logan Pines, aflat mai departe spre nord.

Mi-a luat o oră să ajung acolo. Mă aflam acum aproape de Ocala National Forest; ieșisem din zona metropolitană. Mergeam deja de câțiva kilometri, când m-a sunat Ben.

— Ce faci?

— Tot oraşele alea de hârtie le cauți? m-a întrebat.

— Da, sunt aproape de ultimul pe care-l ştiu. Încă n-am găsit nimic.

— Ascultă, frate, părinții lui Radar au trebuit să plece urgent din oraş.

— E totul OK? am întrebat.

Ştiam că bunicii lui Radar erau foarte bătrâni şi se aflau într-un azil din Miami.

— Da. Dar fii atent: ai auzit de tipul din Pittsburgh care avea a doua cea mai mare colecție de Moş Crăciuni negri din lume?

— Da?
— Tocmai a dat ortu' popii.
— Glumeşti.
— Frate, eu nu glumesc cu chestii de-astea. Tipul a suferit un atac cerebral și babacii lui Radar s-au dus în Pennsylvania ca să încerce să cumpere întreaga colecție. Aşa că noi am invitat câțiva oameni.
— Care noi?
— Eu, tu şi Radar. Noi suntem gazdele.
— Nu ştiu ce să zic, am spus.

A urmat o pauză, după care Ben a început să vorbească.

— Quentin, mi-a spus, folosindu-mi numele întreg, ştiu că vrei s-o găseşti. Ştiu că e cea mai importantă persoană pentru tine. Şi asta e OK. Dar în aproximativ o săptămână terminăm liceul. Nu-ți cer să abandonezi căutările. Îți cer să vii la o petrecere alături de cei doi prieteni ai tăi pe care-i cunoști de o viață. Îți cer să petreci două-trei ore bând vin dulce cu suc, cum îi place fetiței din tine, şi apoi să petreci două-trei ore vomitând băutura mai sus-menționată. Și pe urmă poți să te duci înapoi să cutreieri cât vrei zone de locuințe abandonate.

Mă deranja că Ben voia să vorbească despre Margo doar când se anunța o aventură care-i făcea cu ochiul. Mă deranja că i se părea aiurea ce făceam — că Margo mă preocupa mai mult decât prietenii mei — deși Margo dispăruse, nu ei. Dar, aşa cum spusese Radar, Ben era Ben. Şi, oricum, după Logan Pines, nu mai aveam alt loc în care s-o caut.

— Mă duc să verific ultimul loc şi apoi vin la voi.

Cum Logan Pines era ultimul cartier-fantomă din Central Florida — sau, cel puțin, ultimul de care ştiam

eu —, îmi pusesem mari speranțe în el. Dar când am străbătut, cu lanterna în mână, singura stradă, și aceea înfundată, n-am zărit niciun cort. Niciun foc de tabără. Niciun ambalaj de mâncare. Niciun semn de viață. Nicio Margo. La capătul drumului, am găsit o singură fundație de beton săpată în pământ. Dar deasupra ei nu era construit nimic — era doar gaura aia în pământ, ca o gură moartă căscată, ciulini şi iarbă înaltă crescând peste tot în jur. Dacă Margo voise ca eu să văd aceste locuri, nu-mi puteam închipui de ce. Şi dacă se dusese spre cartierele-fantomă fără intenția de a se mai întoarce, sigur cunoștea un loc pe care eu nu-l descoperisem în cercetările mele.

Mi-a luat o oră şi jumătate să ajung înapoi în Jefferson Park. Am dus mașina acasă, m-am schimbat într-un tricou polo şi în singura mea pereche drăguță de jeanşi, apoi am pornit pe Jefferson Way spre Jefferson Court, după care am luat-o la dreapta pe Jefferson Road. Câteva maşini erau deja aliniate pe ambele părți ale străzii lui Radar. Era de-abia nouă fără un sfert.

Am deschis uşa şi am fost întâmpinat de Radar, care avea un braț plin de Moş Crăciuni negri.

— Trebuie să-i ascund pe cei mai drăguți, mi-a spus. Doamne ferește să se spargă vreunul.

— Ai nevoie de ajutor? l-am întrebat.

Radar a dat din cap spre camera de zi, unde pe mesele de lângă canapea se aflau câte trei seturi desfăcute de Moş Crăciuni negri în genul păpuşilor matrioşka. În timp ce-i puneam la loc unul în celălalt, n-am putut să nu observ că erau foarte frumoşi — pictați manual şi cu extrem de multe detalii. Totuşi, nu i-am spus asta lui

Radar, de teamă să nu mă bată măr cu veioza în formă de Moş Crăciun negru din camera de zi.

Am dus păpuşile matrioşka în dormitorul musafirilor, unde Radar punea cu grijă Moşii într-un dulap.

— Ştii, când îi vezi laolaltă, chiar te fac să-ți pui întrebări legate de felul în care ne imaginăm miturile.

Radar şi-a dat ochii peste cap.

— Da, eu îmi pun mereu întrebări legate de felul în care-mi imaginez miturile atunci când în fiecare dimineață îmi mănânc cerealele cu o afurisită de lingură sub formă de Moş Crăciun negru.

Am simțit o mână pe umăr. Era Ben. Se muta întruna de pe un picior pe altul de parcă avea nevoie urgentă la baie sau ceva de genu'.

— Ne-am sărutat. Adică, ea m-a sărutat pe mine. Acum vreo zece minute. În patul părinților lui Radar.

— E dezgustător, a spus Radar. Nu-ți mai da limbi în patul părinților mei.

— Uau, mă gândeam că ai trecut deja de asta, am zis. Ținând cont că erai mare şmecher şi toate alea.

— Taci, frate. Că mai am puțin şi leşin, a spus el, uitându-se la mine aproape cruciș. Nu cred că sunt foarte bun la asta.

— La ce?

— La sărutat. Şi ea are mai multă experiență decât mine. Nu vreau să fiu atât de prost la capitolul ăsta, încât să-mi dea papucii. Fetele te plac pe tine, mi-a zis, lucru care era adevărat numai dacă prin *fete* voiai să spui „fetele din formația muzicală“. Frate, îți cer un sfat.

Eram tentat să aduc în discuție toate trăncănelile lui nesfârșite despre cum și cu cine o să-și facă de cap, dar am spus doar:

— Din câte mi-am dat seama, există două reguli de bază: 1. Nu muşca nimic fără permisiune şi 2. Limba umană e ca wasabi: e foarte puternică şi trebuie folosită cu măsură.

Brusc, ochii lui Ben s-au mărit de spaimă. Am tresărit.

— E în spatele meu, nu-i aşa? l-am întrebat.

— „Limba umană e ca wasabi", m-a imitat Lacey cu o voce groasă şi caraghioasă care, speram eu, nu semăna deloc cu a mea.

M-am răsucit pe călcâie.

— De fapt, eu cred că limba lui Ben are gust de loțiune pentru plajă, a spus ea. E bună pentru sănătate şi ar trebui să fie aplicată din belşug.

— Tocmai am borât, a făcut Radar.

— Lacey, mi-ai cam tăiat din avântul de a continua, am zis.

— Mi-aş dori să nu-mi pot imagina scena, a spus Radar.

— Ideea în sine e atât de strigătoare la cer, ar trebui să fie ilegal să spui cuvintele „limba lui Ben Starling" la televizor, am zis.

— Amenda pentru încălcarea acestei legi e ori zece ani de închisoare, ori o baie cu limba lui Ben Starling, a comentat Radar.

— Aleg varianta... am început eu.

— Unu, a spus Radar zâmbind.

— Închisoarea, am concluzionat amândoi.

Iar apoi Lacey l-a sărutat pe Ben în fața noastră.

— O, Doamne, a pufnit Radar, dând din mâini. O, Doamne! Am orbit. Am orbit.

— Vă rog, încetați, am zis. Îi supărați pe Moş Crăciunii negri.

Până la urmă, petrecerea s-a ținut în camera de zi de la etajul al doilea, cu vreo douăzeci de oameni. Eu

m-am rezemat de un perete, capul fiindu-mi la vreo câțiva centimetri de portretul din catifea al unui Moş Crăciun negru. Radar avea o canapea imensă, aşa că toată lumea s-a înghesuit pe ea. Lângă televizor era o ladă frigorifică plină cu bere, dar nimeni nu bea. În schimb, spuneau poveşti unii despre alții. Pe cele mai multe dintre ele le auzisem deja — poveşti din tabere, poveşti cu Ben Starling şi poveşti despre primele săruturi —, însă Lacey nu auzise niciuna şi, oricum, tot erau interesante. Eu am stat deoparte în cea mai mare parte a timpului, până ce Ben a spus:

— Q, cum o să absolvim?

Am rânjit.

— Goi-puşcă, doar cu robele, am spus.

— Da! a zis Ben, luând o gură de Dr Pepper.

— Eu nici măcar nu *aduc* haine, așa că nu-mi fac probleme, a spus Radar.

— Nici eu! Q, jură că n-o să aduci haine.

Am zâmbit.

— Jur cu mâna pe inimă, am spus.

— Mă bag şi eu! a zis prietenul nostru Frank.

Şi apoi, din ce în ce mai mulți băieți au acceptat provocarea. Dintr-un anumit motiv, fetele păreau reticente.

— Refuzul tău mă face să mă întreb pe ce se bazează iubirea noastră, a spus Radar, privind-o pe Angela.

— Nu înțelegi, a zis Lacey. Nu e din cauză că ne e *teamă*. Problema e că deja ne-am cumpărat rochiile.

Angela a arătat spre Lacey.

— *Exact*! a spus ea, după care a adăugat: Să sperăm că nu va bate vântul prea tare.

— Eu sper că *va bate*, a spus Ben. Celor mai mari boaşe din lume le prieşte aerul proaspăt.

Stânjenită, Lacey şi-a acoperit ochii cu mâna.

— Eşti un iubit solicitant, a spus ea. Rentabil, dar solicitant.

Am râs cu toții. Asta-mi plăcea la prietenii mei: că pur şi simplu stăteau şi spuneau poveşti. Poveşti cu ferestre şi poveşti cu oglinzi. Eu doar ascultam — poveştile din mintea mea nu erau atât de amuzante.

Nu puteam să nu mă gândesc că şcoala şi toate celelalte lucruri erau pe sfârşite. Îmi plăcea să stau şi să-i privesc — era cam trist că nu-mi păsa, aşa că pur şi simplu ascultam, lăsând toată fericirea şi tristețea acestui sfârşit să se împletească în mine, hrănindu-se una din cealaltă. Era ca și cum mi-ar fi crăpat pieptul, dar nu neapărat într-o manieră neplăcută.

Am plecat înainte de miezul nopții. Unii au mai rămas, dar pentru mine era ora stingerii şi, în plus, n-aveam chef să mai stau. Mama era aproape adormită pe canapea, dar şi-a ridicat capul când m-a văzut.

— Te-ai distrat?

— Da, am spus. A fost destul de mișto.

— Exact ca tine, a spus ea zâmbind.

Mi-a venit să râd auzind-o, dar n-am spus nimic. Ea s-a ridicat şi m-a îmbrățişat, sărutându-mă pe obraz.

— Îmi place tare mult să fiu mama ta, mi-a zis.

— Mersi, i-am răspuns.

M-am băgat în pat și am luat lângă mine cartea lui Whitman. Am dat la partea care-mi plăcea, aceea în care ascultă operă şi ce vorbesc oamenii.

După ce ascultă, scrie: „Sunt demascat, o grindină furioasă îmi taie răsuflarea". E perfect, mi-am zis în sinea

mea: asculți oamenii, astfel încât să ți-i poți imagina, şi auzi toate lucrurile îngrozitoare şi frumoase pe care oamenii şi le fac lor înşişi şi altor oameni, dar, la sfârşit, ascultatul te demască pe *tine* mai mult decât îi demască pe cei pe care încerci să-i asculți.

Faptul că am rătăcit prin cartiere-fantomă şi că am încercat s-o ascult n-a scos nimic la lumină în cazul Margo Roth Spiegelman, ci a dezvăluit ceva despre mine. Câteva pagini mai încolo — după ce a ascultat şi a fost demascat —, Whitman începe să scrie despre călătoriile pe care le poate face cu ajutorul imaginației şi înşiră toate locurile pe care le poate vizita în timp ce lenevește pe iarbă. „Podul palmelor mele acoperă continente", scrie el.

Mă gândeam întruna la hărți, la fel ca atunci când eram mic şi uneori răsfoiam atlase, şi doar simplul fapt că le priveam era ca şi cum m-aș fi aflat în altă parte. Asta trebuia să fac. Trebuia să ascult şi să-mi imaginez o cale spre harta *ei*.

Dar nu încercasem deja să fac asta? Am ridicat privirea spre hărțile de deasupra computerului meu. Încercasem să unesc toate călătoriile ei posibile, dar aşa cum iarba răbdase prea mult, şi Margo răbdase prea mult. Părea imposibil să o găsesc cu ajutorul hărților. Ea era prea mică, iar spațiul acoperit de hărți prea mare. Erau mai mult decât o pierdere de vreme — erau reprezentarea fizică a inutilității acestui demers, incapacitatea mea absolută de a avea palme din acelea care să acopere continente, de a avea o minte care să-şi imagineze lucrurile corect.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre hărțile mele. Le-am smuls de pe perete, iar piunezele şi boldurile s-au risipit pe jos. Am mototolit hărțile şi le-am aruncat la

coşul de gunoi. Ducându-mă înapoi în pat, am călcat ca un prost într-o piuneză şi, cu toate că eram enervat, obosit, fără idei și nu mai știam niciun cartier-fantomă pe care să-l cercetez, a trebuit să adun toate piunezele împrăştiate pe covor, ca să nu calc pe ele mai târziu. Pur şi simplu voiam să trag un pumn în perete, dar a trebuit să adun toate piunezele alea afurisite. Când am terminat, m-am întors în pat şi am udat perna, cu dinții strânși.

Am început să-l citesc din nou pe Whitman, dar cartea lui și gândul la Margo m-au făcut să mă simt suficient de demascat pentru noaptea aceea. Aşa că în cele din urmă am lăsat cartea jos. Nu m-am deranjat să cobor şi să sting lumina. Am privit lung peretele, clipind din ce în ce mai rar. Şi de fiecare dată când deschideam ochii, vedeam locul în care fusese fiecare hartă — patru găuri ce formau un dreptunghi şi găurile piunezelor părând a fi împrăştiate aleatoriu în interiorul dreptunghiului. Mai văzusem acest model şi înainte. În camera goală, deasupra covorului rulat.

O hartă. Cu puncte unite.

Capitolul 18

Sâmbătă dimineaţă, chiar înainte de ora şapte, m-a trezit lumina soarelui. Nu-mi venea să cred: Radar era online.

QTHERESURRECTION: Credeam că dormi dus.
OMULCUOMNICŢIONARUL96: Nu, omule. Sunt treaz de la şase. Îmbunătăţesc un articol despre un cântăreţ pop malaiezian. Totuşi, Angela e încă în pat.
QTHERESURRECTION: Ooo... a dormit la tine?
OMULCUOMNICŢIONARUL96: Da, dar puritatea mea e încă intactă. Totuşi, în noaptea absolvirii… Poate…
QTHERESURRECTION: Hei, mă gândeam aseară la ceva. Găurile mici din peretele ăla de la centrul comercial — poate că era o hartă pe care s-au unit cu piuneze nişte locuri?
OMULCUOMNICŢIONARUL96: Ca o rută.
QTHERESURRECTION: Exact.
OMULCUOMNICŢIONARUL96: Vrei să mergem? Totuşi, trebuie să aştept până ce se trezeşte Ange.
QTHERESURRECTION: Sună bine.

A sunat la zece. L-am luat cu mașina şi ne-am dus acasă la Ben, bănuind că un atac surpriză ar fi fost singurul fel în care l-am fi putut trezi. Dar chiar şi după ce i-am cântat „You Are My Sunshine“ la fereastră, n-am reuşit mare lucru — a deschis geamul şi ne-a aruncat-o autoritar:

— Nu fac nimic până după-amiază.

Aşa că am pornit la drum doar eu şi Radar. Mi-a vorbit puțin despre Angela şi despre cât de mult o plăcea şi despre cât de ciudat era că se îndrăgostise de ea cu doar câteva luni înainte să plece la facultăți diferite, dar mi-am dat seama că mi-era greu să ascult. Eu voiam harta aia. Voiam să văd locurile pe care le marcase. Voiam să pun la loc pe perete piunezele alea.

Am intrat prin birou, ne-am grăbit spre bibliotecă, ne-am oprit să examinăm găurile din peretele dormitorului, iar apoi am intrat în magazinul de suvenire. Locul nu mă mai înspăimânta deloc. După ce am verificat prin toate camerele şi am ajuns la concluzia că eram singuri, mi-am dat seama că mă simțeam la fel de sigur ca acasă. Sub o vitrină am găsit cutia cu hărțile şi broşurile pe care le răsfoisem în seara balului. Am ridicat-o şi am pus-o pe colțul unei tejghele. Mai întâi, Radar a cotrobăit printre ele, căutând orice hârtie care avea o hartă, apoi eu le-am despăturit, căutând urme de piuneze.

Mai aveam puțin şi ajungeam la fundul cutiei când Radar a scos o broşură alb-negru intitulată CINCI MII DE ORAŞE AMERICANE. Fusese tipărită în 1972 de către compania Esso. În timp ce despătuream harta cu grijă, încercând să-i netezesc cutele, am văzut o gaură mică într-un colț.

— Asta e, am spus un pic cam tare.

Părea să fi fost smulsă de pe perete. Era o hartă mare a Statelor Unite, cum sunt cele de la şcoală, îngălbenită şi fragilă, plină de destinații posibile. Locurile în care fusese ruptă îmi arătau că Margo nu intenționase să o lase drept indiciu — era destul de precisă şi de sigură pe indiciile ei pentru a tulbura apele. Într-un fel sau altul, dădusem peste ceva ce ea *nu* plănuise şi, văzând ceea ce nu plănuise, m-am gândit din nou la cât de multe *plănuise*. Şi poate, m-am gândit eu, asta a făcut în bezna liniştită de-aici. Călătorea în timp ce lenevea, aşa cum făcuse Whitman, în timp ce se pregătea pentru adevărata aventură.

M-am repezit în birou şi am găsit o mulțime de piuneze într-un sertar de lângă cel al lui Margo, după care, împreună cu Radar, am dus cu grijă harta despăturită în camera lui Margo. Am ținut-o lipită de perete în timp ce Radar încerca să introducă piunezele în colțuri, dar trei dintre cele patru colțuri fuseseră rupte, aşa cum se întâmplase şi cu trei din cele cinci locații, probabil când harta fusese dată jos de pe perete.

— Mai sus şi mai la stânga, i-am spus. Nu, jos. Da. Nu te mişca.

În cele din urmă, am reuşit să punem harta pe perete, iar apoi am început să aliniem găurile din hartă cu găurile din perete. Am introdus destul de uşor cele cinci piuneze. Dar câteva dintre acele găuri fuseseră de asemenea rupte, aşa că era imposibil să-ți dai seama care era locația lor EXACTĂ. Iar locațiile exacte erau importante pe o hartă înnegrită de numele celor cinci mii de oraşe. Scrisul era atât de mic şi de exact, încât a trebuit să mă ridic pe covor şi aproape să-mi lipesc ochii de hartă pentru a ghici fiecare loc. În timp ce sugeram nume de oraşe, Radar şi-a scos tableta şi le căuta pe Omnicționar.

Existau două puncte care nu fuseseră rupte: unul care părea a fi Los Angeles, cu toate că în California de Sud erau atât de multe oraşe adunate laolaltă, încât denumirile se suprapuneau. Cealaltă gaură care nu fusese ruptă era deasupra oraşului Chicago. Exista una ruptă în dreptul lui New York City care, judecând după poziția găurii din perete, era unul dintre cele cinci oraşe principale din statul New York.

— Ținând cont de ceea ce ştim deja, asta are noimă.

— Da, am spus. Dar, Dumnezeule, *unde* anume în New York? Asta-i întrebarea.

— Ne scapă ceva, a spus el. Vreun indiciu cu o locație. Care sunt celelalte puncte?

— Mai e unul în statul New York, dar nu în apropierea oraşului. Vreau să zic, uite, toate oraşele sunt mici. Ar putea fi Poughkeepsie sau Woodstock sau Catskill Park.

— Woodstock, a spus Radar. Ar fi interesant. Nu e ea prea hippie, dar are acea aură de spirit rebel.

— Nu ştiu, am zis. Ultimul e ori Washington, D.C., ori poate Annapolis sau Chesapeake Bay. De fapt, asta din urmă ar putea fi în mai multe locuri.

— Ne-ar ajuta mai mult dacă pe hartă ar exista doar un punct, a spus Radar posac.

— Dar probabil ea merge din loc în loc, am zis.

E drumețul unei perpetue călătorii.

M-am aşezat pe covor în timp ce Radar îmi citea mai multe despre New York, despre munții Catskill, despre capitala țării, despre concertul de la Woodstock din 1969. Nimic nu părea a fi de ajutor. Mă simțeam de parcă atinseserăm coarda lăuntrică şi nu găsiserăm nimic.

După ce l-am lăsat pe Radar acasă în acea după-amiază, m-am dus și eu acasă și am citit iar din „Cântec despre

mine“. Apoi am învățat fără prea mare tragere de inimă pentru examenele finale. Luni aveam algebră şi latină, probabil două dintre cele mai grele materii, şi nu-mi puteam permite să le ignor cu desăvârşire. Am învățat sâmbătă seară şi toată duminica, dar apoi, imediat după cină, mi-a venit o idee în legătură cu Margo, aşa că am luat o pauză de la tradus Ovidiu şi m-am logat pe messenger. Am văzut că Lacey era online. Îi cerusem de curând ID-ul lui Ben, însă mi-am dat seama că o cunoşteam suficient de bine cât să-mi permit să intru în vorbă cu ea.

QTHERESURRECTION: Salut, sunt Q.
HAINEDINSACŞIȚĂRÂNĂ:[25] Salut!
QTHERESURRECTION: Te-ai gândit vreodată cât de mult timp a petrecut Margo plănuind toate astea?
HAINEDINSACŞIȚĂRÂNĂ: Ca atunci când a lăsat paste în formă de litere în castronul cu supă înainte de Mississippi şi indiciile care te-au condus la micul centru comercial, la asta te referi?
QTHERESURRECTION: Da, astea nu sunt nişte lucruri pe care le născoceşti în zece minute.
HAINEDINSACŞIȚĂRÂNĂ: Poate în caietul ei…
QTHERESURRECTION: *Exact*!
HAINEDINSACŞIȚĂRÂNĂ: Da. Mă gândeam azi la el, fiindcă mi-am amintit că, odată, când am fost la cumpărături, băga întruna caietul în diferite poşete, ca să se asigure că intra.
QTHERESURRECTION: Mi-aş dori să am acel caiet.
HAINEDINSACŞIȚĂRÂNĂ: Da, dar probabil că l-a luat cu ea.

---

25 Aluzie la Vechiul Testament. *(N.t.)*

QTHERESURRECTION: Probabil. Nu era în dulapul ei?
HAINEDINSACŞIȚĂRÂNĂ: Nu, acolo erau doar manualele, aranjate frumos, ca întotdeauna.

M-am așezat la birou şi am aşteptat să apară şi alții online. Ben a intrat la un moment dat şi l-am invitat într-o cameră de chat cu mine şi cu Lacey. Cel mai mult au vorbit doar ei doi — eu cică traduceam din Ovidiu —, până ce Radar s-a logat şi a intrat şi el pe chat. Apoi am pus creionul jos, terminând cu studiul pentru acea aseară.

OMULCUOMNICȚIONARUL96: Cineva din New York City a căutat astăzi pe Omnicționar cuvintele Margo Roth Spiegelman.
ERAOINFECȚIELARINICHI: Poți să afli *unde* anume în New York City?
OMULCUOMNICȚIONARUL96: Din nefericire, nu.
HAINEDINSACŞIȚĂRÂNĂ: Mai sunt nişte postere în magazinele de muzică de-acolo. Poate că era cineva care încerca să afle mai multe despre ea.
OMULCUOMNICȚIONARUL96: A, da, corect. Uitasem de alea. Naşpa.
QTHERESURRECTION: Hei, eu am intrat, dar ies, fiindcă folosesc site-ul ăla pe care mi l-a arătat Radar, pentru a întocmi o hartă cu rutele pe care ea le-a ales.
ERAOINFECȚIELARINICHI: Ai vreun link?
QTHERESURRECTION: thelongwayround.com
OMULCUOMNICȚIONARUL96: Eu am o nouă teorie. O să apară la ceremonia de absolvire, stând în public.

ERAOINFECȚIELARINICHI: Eu am o veche teorie, că se află pe undeva prin Orlando, bătându-şi joc de noi şi asigurându-se că e centrul universului nostru.
HAINEDINSACŞIȚĂRÂNĂ: Ben!
ERAOINFECȚIELARINICHI: Scuze, dar am dreptate.

Au continuat aşa, vorbind fiecare despre propria lui Margo, în timp ce eu încercam să stabilesc ruta ei. Dacă nu intenționase ca harta să fie un indiciu — şi marginile rupte îmi spuneau că nu intenționase —, mi-am dat seama că găsisem toate indiciile pe care le născocise pentru noi şi altele în plus. În mod clar aveam tot ceea ce-mi trebuia. Dar încă mă simțeam foarte departe de ea.

Capitolul 19

Luni dimineață, după trei ore lungi petrecute singur cu opt sute de cuvinte din Ovidiu, am ieşit pe culoarele şcolii, simțindu-mă ca şi când creierul avea să mi se scurgă pe urechi. Dar mă descurcasem acceptabil. Aveam o oră şi jumătate pentru a lua masa de prânz şi pentru a ne odihni mintea înainte de cel de-al doilea examen din acea zi. Radar mă aştepta lângă dulapul meu.

— Am rasolit-o la spaniolă, mi-a zis.

— Sunt sigur că te-ai descurcat bine.

Avea să se ducă la Dartmouth cu o bursă imensă. Era destul de isteț.

— Frate, nu ştiu. Adormeam întruna în timpul părții orale. Dar, ascultă, am stat treaz jumătate din noapte ca să inventez un program. E atât de tare! Programul ăsta îți permite să introduci o categorie — poate fi o zonă geografică sau mă rog, o familie din regnul animal — şi apoi, pe o singură pagină, poți citi primele propoziții din maximum o sută de articole de pe Omnicționar legate de subiectul tău. Să zicem, de exemplu, că încerci să găseşti o anumită rasă de iepuri, dar nu-ți aminteşti numele. Poți citi pe aceeaşi pagină o prezentare a tuturor celor

douăzeci şi una de specii de iepuri în aproximativ trei minute.

— Ai făcut asta cu o seară înainte de examenele finale? l-am întrebat.

— Da, nici mie nu-mi vine să cred! Oricum, o să ți-l trimit pe e-mail. E tocilătastic.

Atunci a apărut şi Ben.

— Doamne, Q, am stat cu Lacey pe messenger până la două dimineața și ne-am jucat pe site-ul ăla, thelongwayround? Şi după ce am încercat să stabilim toate rutele posibile pe care Margo ar fi putut să le urmeze între Orlando şi acele cinci puncte, mi-am dat seama că tot timpul m-am înşelat. Margo nu e în Orlando. Radar are dreptate. O să se întoarcă în ziua absolvirii.

— De ce?

— Sincronizarea e *perfectă*. Să mergi din Orlando la New York în munți la Chicago la Los Angeles şi înapoi în Orlando e o călătorie de *fix* douăzeci şi trei de zile. În plus, e o glumă complet tâmpită, dar e o glumă în stilul ei. Îi faci pe toți să creadă că ți-ai pus capăt zilelor. Te înconjuri de mister, astfel încât să atragi atenția tuturor. Şi fix când toată atenția asta începe să scadă, tu apari la ceremonia de absolvire.

— Nu, am spus. În niciun caz.

De-acum o ştiam mai bine pe Margo. Îi plăcea să fie băgată în seamă. Eram de acord cu asta. Dar Margo nu era genul care să se joace cu viața pentru a se amuza. Nu şi-ar fi pus capăt zilelor doar ca să facă o șmecherie.

— Îți spun, frate: caut-o la absolvire. O să fie acolo.

Am clătinat din cap. De vreme ce aveam cu toții aceeaşi oră la dispoziție pentru a lua masa de prânz, cantina era supraaglomerată, aşa că ne-am folosit de drepturile

noastre de elevi în ultimul an şi ne-am dus cu mașina până la Wendy's. Am încercat să-mi concentrez atenția asupra examenului de algebră, dar începusem să cred că această poveste era mai complicată decât credeam. Dacă Ben avea dreptate în legătură cu călătoria de douăzeci-şi-trei-de-zile, acesta era un lucru într-adevăr interesant. Poate că asta plănuise ea în caietul ei negru, o călătorie lungă, de una singură. Nu explica nimic, dar se potrivea cu talentul lui Margo de a face proiecte. Nu că asta m-a adus mai aproape de ea. Pe cât e de greu să localizezi cu precizie un punct dintr-un segment rupt al hărții, e și mai greu când punctul se află în continuă mişcare.

***

După o zi interminabilă de examene finale, să mă întorc la impenetrabilitatea confortabilă a „Cântecului despre mine“ era aproape o uşurare. Ajunsesem la o secțiune ciudată a poemului — după ce tot ascultă oamenii, iar apoi călătorește alături de ei, Whitman se oprește şi începe să se *transforme* în alții. Ca şi cum ar locui în ei. Spune povestea unui căpitan de vas care i-a salvat pe toți de pe corabie, mai puțin pe el însuşi. Poetul poate spune povestea, argumentează el, întrucât a devenit el însuși căpitanul. „Eu sunt toți aceşti oameni laolaltă; am suferit cu ei, am fost şi eu acolo de față“, scrie el. Câteva versuri mai încolo, devine şi mai evident că Whitman nu mai trebuie să asculte pentru a se transforma în altcineva: „Eu nu-l întreb pe rănit cum se simte, eu însumi devin rănitul acela“.

Am lăsat cartea jos şi m-am întors pe o parte, privind pe fereastra care a fost mereu între noi. Nu e suficient

doar să o aud sau să o văd. Ca s-o găsești pe Margo Roth Spiegelman, trebuie să te transformi în Margo Roth Spiegelman.

Iar eu făcusem multe dintre lucrurile pe care era posibil să le fi făcut și ea: cuplasem doi oameni cu puține şanse de reuşită. Îi calmasem pe dulăii războiului dintre caste. Începusem să mă simt bine în acea casă bântuită şi infestată de şoareci unde ea îşi petrecuse mult timp meditând. Văzusem. Ascultasem. Dar încă nu puteam deveni *rănitul acela*.

A doua zi am dat fără chef examenele de fizică şi educație civică, apoi am stat treaz până la două dimineața ca să termin eseul final despre *Moby Dick* pentru ora de engleză. Ahab era un erou, am hotărât eu. N-aveam niciun motiv special pentru care luasem această decizie — mai ales ținând cont că nu citisem cartea —, dar mă hotărâsem că aşa era şi am reacționat în consecință.

Săptămâna de examene însemna că miercuri avea să fie ultima zi de şcoală pentru noi. De-a lungul zilei mi-a fost greu să stau locului, gândindu-mă cum toate se sfârșesc: era ultima oară când stăteam într-un cerc lângă sala de repetiții, la umbra acelui stejar care adăpostise generații întregi de cântăreți tocilari. Ultima oară când mâncam pizza la cantină alături de Ben. Ultima oară când stăteam în această şcoală, scriind de zor la un eseu, ținând în mână o carte albastră. Ultima oară când mă uitam la ceas. Ultima oară când îl vedeam pe Chuck Parson în căutare de pradă pe acele culoare, zâmbetul lui fiind pe jumătate batjocoritor. Dumnezeule. Începea să-mi fie dor de Chuck Parson. În mine se petrecea ceva ciudat.

Probabil şi pentru Margo fusese la fel. Cu toate planurile pe care le făcuse, probabil că ştiuse că va pleca şi nici măcar ea nu putea fi complet imună la sentimentul ăsta. Avusese parte de zile bune aici. Şi, în ultima zi, i-a fost foarte greu să-și aducă aminte de zilele rele, deoarece, într-un fel sau altul, ea îşi clădise o viață aici, la fel ca mine. Oraşul era de hârtie, dar amintirile nu erau. Toate lucrurile pe care le făcusem aici, toată dragostea şi mila şi compasiunea şi violența şi răutatea continuau să crească înlăuntrul meu. Aceşti pereți văruiți din blocuri de beton. Pereții mei albi. Pereții albi ai lui Margo. Stătuserăm captivi aici atâta amar de vreme, prinşi în stomacul lor, exact ca Iona.

Toată ziua m-am gândit că poate sentimentul ăsta era motivul pentru care ea plănuise totul atât de minuțios şi de exact: chiar şi dacă voiai să pleci, era extrem de dificil. Era nevoie de pregătire, şi poate că timpul petrecut în centrul comercial construind planuri fusese un exercițiu intelectual şi emoțional — felul lui Margo de a-şi imagina propria soartă.

Ben şi Radar au avut parte la orchestră de o repetiție-maraton pentru a fi siguri că aveau să dea tot ce era mai bun la absolvire în ceea ce privea „Pomp and Circumstance". Lacey s-a oferit să mă ducă acasă, dar m-am hotărât să-mi golesc dulapul, pentru că nu prea mai voiam să mă întorc aici şi să trebuiască să mă simt din nou de parcă plămânii îmi erau inundați de nostalgia asta enervantă.

Dulapul meu era o cocină — jumătate coş de gunoi, jumătate raft de cărți. Mi-am amintit că dulapul lui Margo era frumos aranjat când Lacey l-a deschis, ca şi când intenționa să vină la şcoală a doua zi. Am tras un

tomberon lângă şirurile de dulapuri şi l-am deschis pe al meu. Am început prin a desprinde o poză cu mine, Radar şi Ben prostindu-ne. Am pus-o în ghiozdan şi apoi am început dezgustătorul proces de a selecta gunoiul acumulat într-un an — gume de mestecat puse în bucățele de hârtie, pixuri fără pastă, şervețele pline de grăsime — aruncându-l apoi la tomberon. În tot acest timp mă gândeam: *N-am să mai fac asta niciodată, n-am să mai fiu aici niciodată, ăsta nu va mai fi niciodată dulapul meu, eu şi Radar nu ne vom mai scrie niciodată bilețele la ora de algebră, n-am s-o mai văd niciodată pe Margo pe aceste culoare*. Era pentru prima dată în viața mea când atât de multe lucruri nu aveau să se mai întâmple.

Şi, la un moment dat, a fost prea mult. Nu puteam scăpa de acel sentiment, iar sentimentul devenise insuportabil. Am băgat mâna adânc în dulapul meu. Am tras totul — fotografii şi bilețele şi cărți — în tomberon. Am lăsat dulapul deschis şi am plecat. În timp ce treceam pe lângă sala de repetiții, puteam auzi prin pereți sunetele înăbuşite ale cântecului „Pomp and Circumstance". Am continuat să merg. Afară era cald, dar nu la fel de cald ca de obicei. Era suportabil. *Cele mai multe străzi care duc spre casă au trotuare*, mi-am zis. Aşa că am continuat să merg.

Şi oricât de paralizante şi de supărătoare erau toate acele lucruri care n-aveau să se repete, ultimul drum a fost perfect. Pur. Cea mai simplă formă de eliberare. Toate lucrurile care contau, cu excepția unei poze penibile, se aflau în coşul de gunoi, dar mă simțeam minunat. Am început să alerg. Voiam să pun cât mai multă distanță între mine şi şcoală.

E atât de greu să pleci — până ce pleci. Şi apoi devine cel mai uşor lucru din lume.

În timp ce alergam, am simțit pentru prima oară că deveneam Margo. Ştiam: *ea nu e în Orlando. Ea nu e în Florida*. Să pleci te face să te simți foarte bine, atunci când pleci. Dacă aş fi fost într-o maşină, nu pe jos, probabil c-aş fi mers în continuare. Ea plecase şi n-avea să se mai întoarcă pentru absolvire sau pentru orice altceva. Acum eram sigur de asta.

Plec, iar faptul că plec e atât de palpitant, încât ştiu că nu mă mai pot întoarce. Dar apoi ce voi face? Voi continua să plec din anumite locuri şi voi tot pleca, voi tot pleca, devenind drumețul unei perpetue călătorii?

Ben şi Radar au trecut pe lângă mine când mai aveam vreo jumătate de kilometru până în Jefferson Park, iar Ben a frânat brusc pe Lakemont, în pofida traficului aglomerat, iar eu am alergat spre maşină şi m-am urcat. Voiau să joace Resurrection acasă la mine, dar a trebuit să-i refuz, întrucât mă simțeam mult mai aproape de ea decât fusesem vreodată.

Capitolul 20

Toată seara de miercuri şi toată ziua de joi am încercat să folosesc această nouă modalitate în care o percepeam pe Margo pentru a-mi da seama ce anume însemnau o parte dintre indiciile pe care le aveam — vreo legătură între harta şi cărțile ei de călătorie, sau vreuna între cartea lui Whitman şi hartă care m-ar fi ajutat să-i descifrez caietul de călătorii. Dar aveam o senzație tot mai acută că o încântase poate prea mult gândul plecării ca să lase în urmă nişte firimituri de pâine. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, harta pe care n-ar fi vrut ca noi să o vedem era probabil singura noastră şansă de a o găsi. Dar nicio aşezare de pe hartă nu era suficient de specifică. Până şi punctul Catskill Park, care mă interesa fiindcă era singura locație care nu se afla într-un oraș mare sau în apropierea lui, era mult prea întins şi mult prea populat pentru a găsi o singură persoană. „Cântec despre mine“ făcea câteva referiri la anumite locuri din New York City, dar erau prea multe pentru a le putea urmări pe toate. Cum poți stabili cu precizie un anumit loc de pe hartă, când acel loc se pare că se mută din metropolă în metropolă?

Vineri dimineața, tocmai mă trezisem şi răsfoiam ghidurile de călătorie, când părinții mei au intrat la mine în cameră. Foarte rar intrau amândoi în acelaşi timp, şi am simțit un mic val de greață — poate că îmi aduceau veşti proaste în legătură cu Margo — înainte să-mi amintesc că era ziua absolvirii.

— Eşti pregătit, amice?

— Da. Vreau să zic, nu-i mare chestie, dar va fi amuzant.

— Nu termini liceul decât o singură dată, a spus mama.

— Da, am aprobat eu.

S-au aşezat pe pat. I-am văzut făcând schimb de priviri şi chicotind.

— Ce e? am întrebat.

— Ei bine, voiam să-ți dăm un cadou de absolvire, a spus mama. Quentin, suntem foarte mândri de tine. Eşti cea mai mare realizare a noastră şi asta e o zi atât de importantă pentru tine, iar noi… Eşti un tânăr minunat.

Am zâmbit și mi-am lăsat privirea în pământ. Iar apoi tata a scos un cadou foarte mic, împachetat în hârtie albastră.

— Nu, am spus, smulgându-i-l din mână.

— Hai, deschide-l!

— Nu se poate, am spus, privindu-l lung.

Avea dimensiunea unei chei. Avea greutatea unei chei. Când am scuturat cutia, a sunat ca o cheie.

— Hai, scumpule, deschide-l! m-a îndemnat mama.

Am rupt ambalajul. O CHEIE! Am examinat-o îndeaproape. O cheie Ford! Niciuna dintre maşinile noastre nu era Ford.

— Mi-ați luat o maşină?!

— Da, a spus tata. Nu e nouă-nouță — însă are doar doi ani şi cam treizeci de mii de kilometri la bord.

Am sărit şi i-am îmbrățişat pe amândoi.

— E a mea?

— Da! a strigat mama.

Aveam o maşină! O maşină! A mea! M-am tras din brațele lor şi am strigat:

— Mulțumesc mulțumesc mulțumesc mulțumesc mulțumesc mulțumesc!

Am gonit prin camera de zi şi am deschis uşa de la casă, purtând doar un tricou vechi şi o pereche de boxeri. Acolo, parcat pe alee şi având o fundă imensă albastră, se afla un Ford.

Îmi cumpăraseră un minivan. Ar fi putut alege oricare altă maşină, iar ei aleseseră un minivan. Un minivan. O, Dumnezeu al Justiției Vehiculelor, de ce îți bați joc de mine? Minivan, tu, albatros la gâtul meu![26] Tu, însemnul lui Cain! Tu, bestie afurisită cu plafon înalt şi puțini cai-putere!

Mi-am luat o expresie veselă când m-am întors cu fața spre ei.

— Mulțumesc mulțumesc mulțumesc! am spus, deşi eram sigur că acum nu mai păream la fel de încântat, de vreme ce zâmbetul îmi era fals.

— Ei bine, ştiam cât de mult îți place să-l conduci pe-al meu, a spus mama.

Ea şi tata radiau de fericire — convinşi fiind că-mi cumpăraseră maşina visurilor mele.

— E perfectă să te plimbi cu prietenii tăi! a adăugat tata.

---

[26] Expresie inspirată de *Balada bătrânului marinar* de Samuel Taylor Coleridge şi care înseamnă că un lucru pe care l-ai făcut sau de care eşti legat îți cauzează probleme sau te împiedică să izbuteşti în ceea ce ți-ai propus. *(N.t.)*

Şi când te gândeşti că oamenii ăştia erau specializaţi în analiza şi înţelegerea minţii umane.

— Ascultă, a spus tata, ar cam trebui să plecăm dacă vrem să găsim nişte locuri bune.

Nu mă spălasem, nici nu mă îmbrăcasem. Mă rog, n-aveam să mă *îmbrac* propriu-zis, dar totuşi.

— Trebuie să fiu acolo de-abia la douăsprezece şi jumătate, am spus. Trebuie să, ăăă, mă pregătesc.

Tata s-a încruntat.

— Păi, eu aş prefera să am un loc bun, ca să pot face nişte po…

L-am întrerupt.

— Pot să vin cu MAŞINA MEA, am spus, zâmbind larg. Pot să vin SINGUR cu MAŞINA MEA.

— Ştiu! a spus mama încântată.

Şi ce naiba — la urma urmei, o maşină e o maşină. Să-mi conduc propriul minivan era clar mai bine decât să-l conduc pe al altuia.

M-am întors la computer şi le-am povestit lui Radar şi lui Lacey (Ben nu era online) despre minivan.

OMULCUOMNICŢIONARUL96: Ca să fiu sincer, e o veste foarte bună! Pot să trec pe la tine să pun o ladă frigorifică în portbagajul tău? Trebuie să-i conduc pe ai mei la ceremonia de absolvire şi nu vreau să o vadă.

QTHERESURRECTION: Sigur, n-am încuiat-o. Pentru ce e lada?

OMULCUOMNICŢIONARUL96: Ei bine, de vreme ce nimeni n-a băut la petrecerea mea, au rămas 212 beri, aşa că le luăm acasă la Lacey pentru petrecerea ei de diseară.

QTHERESURRECTION: 212 beri?
OMULCUOMNICȚIONARUL96: E o ladă frigorifică mare.

Apoi a intrat şi Ben, ZBIERÂND că el era deja spălat şi dezbrăcat şi că mai trebuia doar să-şi pună toca şi roba. Vorbeam întruna despre absolvirea noastră dezgolită. Ne-am deconectat cu toții ca să ne pregătim. M-am dus la duş, am lăsat apa să-mi curgă direct pe față şi am început să mă gândesc în timp ce apa mă lovea din plin. New York sau California? Chicago sau D.C.? Aș putea să mă duc acum, mi-am zis. Aveam o maşină, la fel ca ea. Puteam vizita toate cele cinci locuri de pe hartă şi, chiar dacă nu o găseam, avea să fie mai amuzant decât o altă vară arzătoare în Orlando. Dar nu. E ca și cum ai intra prin efracție la SeaWorld. E nevoie de un plan fără cusur, pe care îl execuți magnific, iar apoi — nimic. Apoi e doar SeaWorld, doar că mai întunecat. Margo îmi spusese: plăcearea nu constă în a face acel lucru; plăcerea constă în a-l plănui.

Şi ăsta a fost lucrul la care m-am gândit în timp ce stăteam sub duş: cum să plănuiești ceva. Margo cu caietul pe genunchi, făcându-și planuri. Poate că pune la cale o călătorie și se folosește de hartă ca să schițeze rutele. Citeşte Whitman şi subliniază „Sunt drumețul unei perpetue călătorii", pentru că acestea sunt lucrurile pe care se imaginează că le face, lucrurile pe care adoră să le pună la cale.

Dar oare sunt lucruri pe care adoră să le *facă*? Nu. Pentru că Margo cunoaşte secretul plecării, secretul pe care eu tocmai l-am învățat: să pleci e frumos şi pur doar atunci când părăseşti un lucru important, un lucru care

conta pentru tine. Să-ți smulgi din rădăcini propria viață. Dar nu poți face asta până ce vieții tale nu i-au crescut rădăcini.

Aşa că, atunci când a plecat, a plecat pentru totdeauna. Dar nu puteam să cred că plecase într-o călătorie perpetuă. Plecase, eram sigur, spre un loc anume — un loc unde putea rămâne suficient cât să merite, suficient cât următoarea plecare să fie la fel de bună precum cea de dinainte. *Undeva, departe de acest loc, există un colț de lume unde nimeni nu ştie ce înseamnă „Margo Roth Spiegelman". Iar Margo se află în acel colț, scriind de zor în caietul ei negru.*

Apa a început să se răcească. Nu mă atinsesem de săpun, dar am ieşit, m-am înfăşurat într-un prosop şi m-am aşezat în fața computerului.

Am căutat e-mailul de la Radar cu programul lui pentru Omnicționar şi am descărcat extensia. Chiar era interesantă. Mai întâi am introdus un cod poştal din centrul oraşului Chicago, am apăsat pe „locație" şi am cerut o rază de treizeci de kilometri. Mi-a dat o sută de răspunsuri, de la Navy Pier la Deerfield. Pe ecran a apărut prima propoziție a fiecărui articol şi le-am citit pe toate în aproximativ cinci minute. Nimic nu ieşea în evidență. Apoi am încercat cu un cod poştal din apropiere de Catskill Park în New York. De data asta mai puține răspunsuri, optzeci şi două, organizate în funcție de data în care fuseseră create paginile Omnicționarului. Am început să citesc.

Woodstock, New York, e un oraş din Districtul Ulster, New York, cel mai probabil cunoscut pentru concertul cu acelaşi nume [vezi *Concertul Woodstock*] din 1969, un eveniment de trei zile care a beneficiat de prezența unor

vedete precum Jimi Hendrix sau Janis Joplin şi care, de fapt, s-a desfăşurat într-un oraş din apropiere.

Lacul Katrine e un mic lac din Districtul Ulster, New York, care era adesea vizitat de Henry David Thoreau.

Parcul Catskill se întinde pe 700 000 de acri de pământ în Munții Catskill. Constituie o proprietate comună a administrațiilor statale şi locale, incluzând şi câteva acțiuni în valoare de 5 la sută deținute de New York City, care primeşte o bună parte din apă de la rezervoarele aflate parțial în interiorul parcului.

Roscoe, New York, e un cătun din statul New York, care, potrivit ultimului recensământ, conține 261 de case.

Agloe, New York, e un oraş fictiv creat de către compania Esso în anii 1930 şi inclus în hărțile turistice sub forma unei așa-zise „amprente a autorului" sau a unui oraş fictiv.

Am apăsat pe link şi m-a dus la pagina cu tot articolul, care continua:

Localizat la intersecția a două drumuri neasfaltate care se află la nord de Roscoe, NY, Agloe a fost creația cartografilor Otto G. Lindberg şi Ernest Alpers, care au inventat numele anagramând inițialele lor. Capcanele drepturilor de autor sunt inserate în hărți de secole întregi. Cartografii creează puncte topografice, străzi şi municipalități fictive şi le plasează în secret pe hărțile lor. Dacă acel loc fictiv se regăseşte pe harta altui

cartograf, devine limpede că harta a fost plagiată. De asemenea, „amprentele autorului" sunt uneori cunoscute, străzi de hârtie sau oraşe de hârtie [vezi şi *listări fictive*]. Cu toate că foarte puține corporații cartografice au recunoscut existența lor, „amprentele autorului" continuă să fie o caracteristică comună chiar şi a hărților din ziua de azi.

În anii 1940, Agloe, New York, a început să apară pe hărțile create de către alte companii. Esso bănuia că se încălcaseră drepturile de autor şi a pregătit câteva procese, dar, de fapt, un cetățean necunoscut construise „Magazinul Universal Agloe" la intersecția care apărea pe harta Esso.

Clădirea, care încă se află acolo [*necesită citare*], este singura structură din Agloe care continuă să apară pe multe hărți şi care este înregistrată în mod tradițional ca având o populație de zero locuitori.

Fiecare articol de pe Omnicționar conținea subpagini unde puteai vedea toate intervențiile făcute vreodată asupra paginii şi orice discuție pe care o purtaseră membrii Omnicționarului în legătură cu ea. Pagina Agloe nu fusese editată de nimeni de mai bine de un an, dar se găsea un comentariu recent pe pagina de discuții, postat de un user anonim:

ca să ştie şi cel care Editează asta, Populația oraşului agloe Va fi de O persoană până pe 29 mai După-amiază.

Am recunoscut imediat majusculele. *Regulile folosirii lor sunt extrem de nedrepte față de cuvintele din mijloc.* Am simțit un nod în gât, dar m-am forțat să mă calmez.

Comentariul fusese făcut în urmă cu cincisprezece zile. Stătuse acolo în tot acest timp, aşteptându-mă. M-am uitat la ceasul de la computer. Mai aveam la dispoziție sub douăzeci şi patru de ore.

Pentru prima oară în ultimele săptămâni, mi se părea că Margo era total şi incontestabil în viață. Era în viață. Cel puțin pentru încă o zi, era în viață. În încercarea de a renunța să mă mai gândesc în mod obsesiv dacă era sau nu vie, mă concentrasem atât de mult asupra locurilor în care se putea afla, încât până acum nu-mi dădusem seama cât de înspăimântat eram, dar, Doamne! Era în viață!

Am sărit de pe scaun, lăsând prosopul să cadă, şi l-am sunat pe Radar. Am ținut telefonul între umăr şi gât în timp ce mi-am tras o pereche de boxeri şi nişte pantaloni scurți.

— Ştiu ce înseamnă oraşele de hârtie! Ai tableta?

— Da. Omule, ar trebui să fii deja aici. Sunt pe cale să ne alinieze.

L-am auzit pe Ben strigând în telefon:

— Spune-i că e spre binele lui să vină dezbrăcat!

— Radar, am zis, încercând să transmit prin tonul vocii cât de important era ce aveam de spus. Uită-te la pagina pentru Algoe, New York. Ai intrat?

— Da. Citesc. Stai puțin. Uau! Uau! Ăsta ar putea fi punctul Catskills pe hartă?

— Da, aşa cred. E destul de-aproape. Ai intrat pe pagina de discuții?

— …

— Radar?

— Dumnezeule!

— Ştiu, ştiu! am strigat.

Nu i-am auzit răspunsul, fiindcă îmi trăgeam un tricou pe cap, dar când am pus din nou telefonul la ureche, l-am auzit vorbind cu Ben. Aşa că am închis.

Am intrat pe internet şi am căutat rute din Orlando în Agloe, dar sistemul de hărţi nu auzise niciodată de Agloe, aşa că am căutat în schimb spre Roscoe. Computerul spunea că, dacă mergeai cu aproximativ o sută pe oră, avea să fi o călătorie de nouăsprezece ore şi patru minute. Era două şi un sfert. Aveam douăzeci şi una de ore şi patruzeci şi cinci de minute pentru a ajunge acolo. Am scos rutele la imprimantă, am înşfăcat cheile maşinii şi am încuiat uşa în urma mea.

— Se află la o distanţă de nouăsprezece ore şi patru minute, am spus în telefon.

Era telefonul lui Radar, însă Ben fusese cel care a răspuns.

— Şi ce-ai de gând să faci? a întrebat el. Să zbori până acolo?

— Nu, n-am suficienţi bani, şi oricum e la vreo opt ore distanţă de New York City. Aşa că am să conduc.

Radar şi-a luat telefonul înapoi.

— Cât de lungă e călătoria?

— Nouăsprezece ore şi patru minute.

— Cine spune?

— Google Maps.

— Rahat, a spus Radar. Programele alea nu calculează şi traficul. Te sun imediat. Şi grăbeşte-te. Trebuie să ne aliniem în acest moment!

— Nu vin. Nu pot să risc.

Vorbeam singur. Radar m-a sunat un minut mai târziu.

— Dacă mergi cu o sută la oră, nu te opri, şi ținând cont de trafic, îți va lua cam douăzeci şi trei de ore şi nouăsprezece minute. Ceea ce înseamnă că vei ajunge după ora unu, aşa că va trebui să calci pedala când poți.

— Poftim? Dar…

— Nu vreau să te critic, m-a întrerupt Radar, dar poate că atunci când vine vorba de acest subiect, persoana care întârzie mereu trebuie să asculte de persoana care e mereu punctuală. Trebuie să te opreşti pe-aici un pic, altfel ai tăi or s-o ia razna când n-o să urci pe scenă şi, în plus, nu că ar fi cea mai importantă chestie sau ceva de genu', dar zic şi eu — berea noastră e la tine.

— Îmi pare rău, dar chiar n-am timp, am răspuns.

L-am auzit pe Ben:

— Nu fi măgar! Îți ia cinci minute.

— OK, bine!

Am făcut dreapta pe roşu şi am călcat pedala — avea o aderență puțin mai bună decât maşina mamei — spre şcoală. Am ajuns în fața sălii de sport în trei minute. N-am parcat, ci am oprit în mijlocul parcării şi am sărit afară ca împuşcat. În timp ce sprintam spre sala de sport, am văzut trei indivizi cu robă alergând spre mine. Puteam să văd picioarele negre şi fusiforme ale lui Radar în timp ce roba zbura în jurul lui, iar lângă el era Ben, care purta o pereche de bascheți fără şosete. Lacey venea în urma lor.

— Luați berea, le-am spus, trecând în goană pe lângă ei. Trebuie să vorbesc cu ai mei.

Familiile absolvenților ocupau toate băncile, aşa că am străbătut terenul de baschet de câteva ori înainte să-mi zăresc părinții pe la jumătatea tribunei. Îmi făceau cu mâna. Am urcat treptele două câte două, așa că gâfâiam când am ajuns la ei şi m-am lăsat în genunchi.

— OK, deci, eu n-o să [respirație] urc, fiindcă [respirație] cred că am găsit-o pe Margo şi [respirație] trebuie să plec, şi-o să am telefonul deschis [respirație], şi vă rog să nu vă supărați şi vă mulțumesc din nou pentru maşină.

Mama m-a apucat de mână şi a spus:

— Poftim? Quentin, despre ce vorbeşti? Linişteşte-te!

— Mă duc în Agloe, New York, le-am zis, şi trebuie să plec *chiar acum*. Asta-i toată faza. Bine, trebuie să plec. Nu mai am timp deloc. Am mobilul la mine. OK, vă iubesc.

A trebuit să mă extrag din strânsoarea ei. Înainte să poată să spună ceva, am coborât treptele şi am ieşit de pe teren, luând-o la fugă spre mașină. Băgasem în marşarier şi tocmai începusem s-o iau din loc, când m-am uitat în dreapta şi l-am văzut pe Ben pe locul de lângă şofer.

— Ia berea şi ieşi din maşină! am strigat.

— Venim cu tine, a spus el. Oricum o să adormi dacă încerci să conduci atât de mult.

M-am întors, iar Lacey şi Radar erau amândoi cu telefoanele în mână.

— Trebuie să le spun părinților mei, mi-a explicat Lacey, butonând telefonul. Haide, Q! Dă-i dă-i dă-i dă-i dă-i!

PARTEA A TREIA

Corabia

Prima oră

Durează ceva până când fiecare le explică părinților că: 1) Vom lipsi cu toții de la absolvire, şi 2) Că mergem cu maşina la New York, pentru 3) A vedea un oraş care, practic, s-ar putea să nu existe şi, sperăm noi, 4) Pentru a-l găsi pe cel care a postat pe Omnicționar, care, potrivit Dovezilor scrise cu majuscule Aleatorii este 5) Margo Roth Spiegelman.

Radar este ultimul care vorbeşte la telefon şi, când în cele din urmă încheie conversația, ne comunică:

— Aş dori să fac un anunț. Părinții mei sunt foarte iritați că lipsesc de la absolvire. Iubita mea e şi ea iritată, deoarece programaserăm să facem ceva *foarte* special în circa opt ore. Nu vreau să intru în amănunte despre asta, dar sper să fie o excursie amuzantă.

— Abilitatea ta de a nu-ți pierde virginitatea este o adevărată inspirație pentru noi, îi spune Ben, care stă lângă mine.

Îi arunc o privire lui Radar prin oglinda retrovizoare.

— IUHUU EXCURSIE CU MAŞINA! îi strig.

Fără să se poată abține, schițează un zâmbet. Plăcerea plecării.

Deja suntem pe I-4 şi traficul este destul de lejer, ceea ce în şi de la sine este la limita miraculosului. Conduc

pe banda din mijloc cu vreo treisprezece kilometri peste limita de viteză de nouăzeci de kilometri pe oră, fiindcă am auzit odată că nu te trage pe dreapta dacă nu mergi cu mai mult de cincisprezece kilometri peste limita de viteză admisă.

Foarte repede, ne intrăm cu toții în roluri.

În spate, Lacey este furnizorul. Citeşte cu voce tare lista tuturor lucrurilor pe care le avem pentru călătorie: jumătatea de baton Snickers pe care o mânca Ben atunci când l-am sunat în legătură cu Margo; 212 beri în spate; instrucțiunile pe care le-am scos la imprimantă; opt lame de gumă de mestecat, un creion, nişte şervețele, trei tampoane, o pereche de ochelari de soare, un strugurel, cheile de la casa ei, un card de membru YMCA, un card de acces la bibliotecă, nişte chitanțe, treizeci şi cinci de dolari şi un card BP[27].

De pe locul din spate, Lacey strigă:

— Ce palpitant e! Suntem precum colonizatorii fără provizii! Totuşi, mi-aş fi dorit să avem mai mulți bani.

— Măcar avem cardul BP, îi zic. Putem să ne luăm benzină şi mâncare.

Mă uit în oglinda retrovizoare şi-l văd pe Radar, îmbrăcat cu roba de absolvent, căutând în poşeta lui Lacey. Roba e puțin decoltată, aşa încât i se vede o parte din părul creț de pe piept.

— Ai vreo pereche de boxeri pe-aici? o întreabă el.

— Vorbesc serios, mai bine ne-am opri la Gap, propune Ben.

Sarcina lui Radar, la care purcede cu ajutorul calculatorului de pe tabletă, este Cercetare şi Calcule. E singur

27 Card de alimentare de la benzinăriile British Petroleum. *(N.t.)*

pe şirul de scaune din spatele meu, cu indicațiile şi cu manualul proprietarului mașinii înşirate lângă el. Încearcă să-şi dea seama cât de repede trebuie să mergem ca să reuşim să ajungem până mâine la prânz, de câte ori va trebui să oprim ca să nu rămânem fără benzină, locațiile stațiilor BP de pe traseul nostru, cât de lungă va fi fiecare oprire şi cât timp vom pierde în procesul de decelerare la ieşiri.

— Trebuie să ne oprim de patru ori pentru benzină. Opririle vor trebui să fie foarte, foarte scurte. Şase minute la majoritatea ieşirilor de pe autostradă. Ne aşteaptă trei zone lungi care se află în reparații, plus traficul din Jacksonville, Washington D.C. şi Philadelphia, deşi ne va ajuta faptul că vom călători prin D.C. în jur de trei dimineața. După calculele mele, viteza noastră de croazieră ar trebui să fie în medie o sută cincisprezece kilometri la oră. Cu ce viteză mergi?

— O sută, îi răspund. Limita de viteză este de nouăzeci.

— Mergi cu o sută cincisprezece, îmi cere.

— Nu pot; e periculos şi o să iau amendă.

— Mergi cu o sută cincisprezece, repetă el.

Apăs cu putere pedala de accelerație. Dificultatea constă în aceea că, pe de-o parte, ezit să merg cu o sută cincisprezece, şi, pe de altă parte, mașina ezită să meargă cu o sută cincisprezece. Începe să se zguduie într-un fel care sugerează că s-ar putea desface în bucăți. Rămân pe banda din extremitatea stângă, deși nu mergem cel mai repede şi mă simt prost pentru că oamenii sunt nevoiți să ne depăşească pe dreapta, însă am nevoie de drum liber în față. Spre deosebire de toți ceilalți de pe drumul ăsta, eu nu pot să încetinesc. Îmi trece prin minte că am mai jucat rolul ăsta până acum.

Iar Ben? Rolul lui Ben e să-i vină să se pișe. La început, se pare că rolul lui principal este să se plângă că nu avem niciun CD şi că toate posturile de radio din Orlando sunt nasoale, cu excepția celui de la liceu, pe care deja nu-l mai prindem. Dar, la scurt timp, abandonează rolul acesta în favoarea adevăratei lui chemări: cea de a avea nevoie să se pișe.

— Trebuie să mă piș, ne spune la 3:06.

Am pornit la drum de patruzeci şi trei de minute. Mai avem aproximativ o zi de mers.

— Ei bine, îi spune Radar, vestea bună e că ne vom opri. Vestea proastă e că asta nu se va întâmpla mai devreme de patru ore şi treizeci de minute.

— Cred că pot să mă țin, zice Ben.

La 3:10 ne anunță:

— De fapt, chiar am nevoie să mă piș. Zău.

Îi răspundem toți în cor:

— Ține-te!

El dă să spună:

— Dar eu…

Şi corul îi răspunde din nou:

— Ține-te!

Deocamdată e amuzant că Ben are nevoie să facă pipi şi că noi avem nevoie ca el să se țină. El râde şi se plânge că râsul îl face să aibă şi mai mare nevoie să se uşureze. Lacey sare în față şi se apleacă în spatele lui, gâdilându-l. El râde şi se vaită, şi râd şi eu, păstrând acul vitezometrului la o sută cincisprezece. Mă întreb dacă ea a gândit dinadins sau din întâmplare această călătorie pentru noi — indiferent care e răspunsul, este cea mai tare distracție de care am parte de când am condus ultima dată câteva ore bune.

A doua oră

Încă sunt la volan. Am cotit spre nord, pe I-95, strecurându-ne spre Florida, aproape de coastă, dar nu chiar pe acolo. Pe aici sunt numai pini, prea scheletici pentru înălțimea lor, clădiți aşa, ca mine. Însă în cea mai mare parte e numai asfalt, maşini care trec şi, ocazional, sunt depăşit de ele, fiind mereu nevoit să țin minte cine e în față şi cine e în spate, cine se apropie şi cine se îndepărtează.

Acum, Lacey şi Ben stau împreună pe bancheta din spatele meu, iar Radar e în partea cea mai din spate şi joacă cu toții o versiune tâmpită a jocului I Spy, în care li se permite să vadă numai lucruri care nu pot fi văzute efectiv.

— Eu văd cu micul meu ochi ceva care e tragic de frumos, spune Radar.

— Să fie oare felul în care zâmbeşte Ben, mai ales cu partea dreaptă a gurii? întreabă Lacey.

— Nu, spune Radar. Și nu te mai lua de Ben. E nașpa.

— Să fie din cauză că n-ai nimic pe sub robă și trebuie să conduci spre New York în timp ce toți oamenii din maşinile care trec pe lângă noi presupun că eşti îmbrăcat cu o rochie?

— Nu, răspunde Radar. Asta e numai tragic.

Lacey zâmbeşte.

— O să te-nveți să-ți placă rochiile. Vei ajunge să te bucuri de briză.

— A, ştiu! strig eu din față. Vezi un drum de douăzeci şi patru de ore într-o mașină. E frumos, călătoriile cu

maşina sunt mereu aşa; tragic, fiindcă benzina pe care o cheltuim va distruge planeta.

Radar zice că nu, iar ei continuă să-și dea cu presupusul. Eu conduc şi merg cu o sută cincisprezece şi mă rog să nu iau amendă şi joc I Spy Metafizic. Lucrul tragic de frumos se dovedeşte a fi faptul că vom rata predarea la timp a robelor de absolvire închiriate. Trec în viteză pe lângă o mașină de poliție staționând pe margine. Strâng tare volanul cu ambele mâini și sunt convins c-o să se ia după noi și-o să ne tragă pe dreapta. Însă n-o face. Poate că ştie că merg cu viteză numai fiindcă sunt nevoit să o fac.

A treia oră

Ben stă din nou pe scaunul din dreapta. Eu continui să conduc. Tuturor ne e foame. Lacey distribuie câte o bucată de gumă fiecăruia dintre noi, dar e o slabă alinare. Întocmeşte o listă uriaşă cu tot ce avem nevoie să cumpărăm de la BP atunci când vom opri pentru prima dată. Ar fi bine să fie o benzinărie aprovizionată ca lumea că avem de gând să radem tot.

Ben îşi leagănă încontinuu picioarele în sus şi-n jos.

— Vrei să-ncetezi?

— Trebuia să mă piș acum trei ore.

— Ai mai spus asta.

— Simt urina până-n piept, îmi spune. Pe bune, sunt plin de urină. Frățioare, în momentul de față, şaptezeci la sută din greutatea corpului meu e urină.

— Îhâm, fac eu, de-abia schițând un zâmbet.

E amuzant şi toate alea, însă sunt obosit.

— Am senzația că-mi vine să plâng şi că o să plâng urină.

Asta mă face să râd puțin.

Câteva minute mai târziu, când mă uit din nou la el, Ben îşi ține strâns mâna între picioare, materialul robei formând o umflătură.

— Ce naiba? îl întreb.

— Amice, trebuie *să-mi dau drumul*. Strangulez jetul.

Se întoarce:

— Radar, cât mai e până ne oprim?

— Trebuie să mai parcurgem cel puțin încă două sute cincizeci de kilometri pentru a ne limita la doar patru opriri, ceea ce înseamnă cam o oră şi cincizeci şi opt virgulă cinci minute, dacă Q ține ritmul.

— Țin ritmul! țip eu.

Suntem la nord de Jacksonville, apropiindu-ne de Georgia.

— N-o să reuşesc, Radar. Dă-mi ceva în care să mă piș.

Corul izbucneşte: NU! Absolut deloc. Ține-te ca un bărbat. Ține-te cum o doamnă din epoca victoriană se ținea de fecioria ei. Ține-te cu demnitate şi grație, aşa cum preşedintele Statelor Unite se presupune că trebuie să țină în mâinile lui soarta lumii libere.

— DAȚI-MI CEVA SAU O SĂ MĂ PIȘ PE SCAUN. REPEDE!

— O, Doamne! exclamă Radar în timp ce-şi desface centura de siguranță.

Se cațără în spate, apoi întinde mâna şi deschide lada frigorifică. Revine la locul lui, se apleacă în față şi îi dă lui Ben o bere.

— Slavă Domnului că e una cu capac ce se scoate prin răsucire, zice Ben, înfășurându-și mâna în robă şi deschizând apoi sticla.

Ben coboară geamul, iar eu privesc în oglinda laterală cum berea zboară înspre partea din spate a maşinii şi se varsă pe autostradă. Ben reuşeşte să vâre sticla sub robă fără să ne arate aşa-zisele cele mai mari boaşe din lume, apoi stăm şi aşteptăm, prea dezgustați pentru a privi.

Atunci când auzim cu toții sunetul, Lacey întreabă doar:

— Chiar nu poți să te ții?

N-am mai auzit niciodată până acum sunetul ăsta, dar oricum îl recunosc: urina lovind fundul sticlei de bere. Sună aproape muzical. O muzică revoltătoare cu un ritm foarte rapid. Arunc o privire şi citesc uşurarea din ochii lui Ben. Zâmbeşte, privind relaxat în depărtare.

— Cu cât aştepți mai mult, cu atât te simți mai bine, spune.

Curând, sunetul se preschimbă din clinchetul urinei-pe-fundul-sticlei în pic-picul urinei-pe-urină. Şi apoi, încet, zâmbetul lui Ben păleşte.

— Frate, cred că-mi mai trebuie o sticlă, zice brusc.

— Încă o sticlă, STAT[28]! strig eu.

— Încă o sticlă, vine!

Într-o fracțiune de secundă îl văd pe Radar aplecat peste bancheta din spate, cu capul în lada frigorifică, scoțând o sticlă din gheață. O deschide cu mâna goală, coboară unul dintre geamurile din spate şi varsă berea prin deschizătură. Apoi se năpusteşte în față, cu capul între Ben şi mine, şi îi întinde sticla lui Ben, care aruncă priviri panicate în jur.

— Schimbul, ăăă, o să fie, ăăă, complicat, zice Ben.

Pe sub robă se înregistrează multă foială, iar eu încerc să nu-mi imaginez ce se întâmplă atunci când de

---

28 Prescurtare de la *statim*, termen medical latin folosit în unitățile de primiri urgențe, după o solicitare imperioasă, având sensul de „imediat".

sub robă apare o sticlă Miller Lite plină cu urină (care seamănă uimitor de mult cu berea Miller Lite). Ben pune sticla plină în suportul pentru pahare, o înşfacă pe cealaltă din mâna lui Radar, iar apoi oftează de uşurare.

Între timp, noi ceilalalți suntem lăsați să contemplăm urina din suportul pentru pahare. Şoseaua nu este deosebit de accidentată, dar suspensiile lasă de dorit, aşa că urina pleoscăie ajungând în gâtul sticlei.

— Ben, dacă se varsă în maşina mea nouă-nouță, îți tai boaşele.

Continuând să se pișe, Ben se uită la mine, zâmbind superior.

— Frățioare, vei avea nevoie de un cuțit al naibii de mare.

Şi, într-un final, aud şuvoiul reducându-se. Curând termină şi, într-o mişcare iute, aruncă sticla pe geam. Cea plină o urmează.

Lacey se preface că-i vine să vomite — sau poate că-i vine cu adevărat să vomite. Radar spune:

— Dumnezeule, te-ai trezit dimineață şi ai băut şapte litri de apă?

Însă Ben radiază. Ține pumnii ridicați în sus, triumfător, şi strigă:

— Nicio picătură pe scaun! Sunt Ben Starling. Clarinetul întâi, WPHS Marching Band. Deținătorul recordului la parada butoiului de bere. Campionul la pișat-în-maşină. Am zguduit lumea din temelii! Trebuie să fiu cel mai tare!

Treizeci şi cinci de minute mai târziu, când cea de-a treia oră se apropie de sfârşit, ne întreabă cu glas pierit:

— Când ziceai că ne oprim?

— Într-o oră şi trei minute, dacă Q ține ritmul, îi răspunde Radar.

— În regulă, cade Ben de acord. În regulă. Bun. Căci trebuie să mă piș.

A patra oră

Pentru prima dată, Lacey ne întreabă:

— N-am ajuns încă?

Râdem cu toții. Totuşi, *am ajuns* în Georgia, un stat pe care-l iubesc şi-l ador din acest motiv şi numai pentru acest motiv: aici, limita de viteză e de o sută zece, ceea ce înseamnă că pot accelera la o sută douăzeci. În afară de asta, Georgia îmi aminteşte de Florida.

Petrecem ora pregătindu-ne pentru prima oprire. Este o oprire foarte importantă, deoarece îmi este tare, tare, tare, tare foame şi sunt extrem de deshidratat. Ciudat e că nu mă mai roade stomacul dacă vorbim despre mâncarea pe care o vom cumpăra de la BP. Lacey pregăteşte o listă de cumpărături pentru fiecare, scrise cu litere mici pe dosul chitanțelor pe care le-a găsit în poşetă. Îl obligă pe Ben să se aplece peste geamul portierei de lângă el pentru a vedea pe ce parte este buşonul de benzină. Ne obligă să memorăm listele, apoi ne testează. Recapitulăm cum va fi oprirea noastră la benzinărie; e nevoie să fie bine executată, ca şi când ar fi o oprire la standul de schimbat cauciucurile de la cursele de formula unu.

— Încă o dată, ne cere Lacey.

— Eu sunt omul cu benzina, spune Radar. După ce încep să fac plinul, alerg înăuntru în timp ce pompa

alimentează, cu toate că ar trebui să stau lângă pompă tot timpul, şi îți dau cardul. Apoi mă întorc la benzină.

— Eu îi duc cardul tipului de la casă, spune Lacey.

— Sau fetei, adaug eu.

— Nu e relevant, comentează Lacey.

— Ziceam şi eu — nu fi aşa sexistă.

— O, cum zici tu, Q. Îi duc cardul persoanei de la casă. Îi spun lui sau ei să scaneze tot ce-i aducem noi. Apoi fac pipi.

Eu completez:

— Între timp, eu iau toate lucrurile de pe lista mea şi le aduc în față.

Ben zice:

— Şi eu fac pipi. Apoi, când termin de făcut pipi, iau chestiile de pe lista mea.

— Cele mai importante sunt tricourile, spune Radar. Oamenii se tot uită amuzați la mine.

Lacey spune:

— Eu semnez chitanța atunci când ies din baie.

— Iar când rezervorul e plin, urc în mașină și plec, aşa că ați face bine să nu pierdeți vremea. Vorbesc serios, plec şi aici vă las. Aveți şase minute, spune Radar.

— Şase minute, spun, dând din cap.

Iar Lacey şi Ben repetă şi ei:

— Şase minute. Şase minute.

La 5:35 PM, când mai avem cincisprezece kilometri de mers, Radar ne informează că, potrivit dispozitivului său, la următoarea ieşire va fi o benzinărie BP.

În timp ce mă îndrept spre pompă, Lacey şi Radar sunt ghemuiți îndărătul portierei din spate. Ben, cu centura de siguranță desfăcută, ține o mână pe mânerul

uşii din dreapta şi cealaltă pe bord. Mențin viteza cât mai mult timp posibil, apoi calc pedala de frână drept în fața pompei. Mașina se opreşte cu o smucitură şi sărim din maşină. Radar şi cu mine alergăm în fața maşinii; îi arunc cheile şi apoi o iau la goană spre magazinul alimentar. Lacey şi Ben m-au întrecut, ajungând la uşă cu puțin înaintea mea. În timp ce Ben se năpusteşte spre toaletă, Lacey îi explică doamnei cu părul cărunt (*e* o femeie!) că avem de gând să cumpărăm o groază de lucruri şi că suntem foarte zoriți şi că ea ar trebui să bată în casa de marcat pe măsură ce îi aducem articolele şi că le vom plăti pe toate cu cardul BP al lui Lacey, iar femeia pare puțin încurcată, dar e de acord. Radar intră în fugă, cu roba fluturând în urma lui, şi îi înmânează lui Lacey cardul.

Între timp, eu trec în goană printre rafturi, luând tot ce apare pe lista mea. Lacey are lichidele; Ben articolele neperisabile; eu sunt responsabil cu alimentele. Mă năpustesc de parcă eu aş fi un cimpanzeu şi chipsurile tortilla ar fi gazelele rănite. Alerg la casa de marcat cu un braț de chipsuri şi de conserve de carne de vită şi alune, apoi sprintez spre raftul cu dulciuri. O mână de Mentos, o mână de Snickers şi… o, nu-i pe listă, dar, la naiba, ador Nerds, aşa că adaug trei pachete de Nerds. Alerg înapoi şi mă îndrept spre raionul cu delicatese, adică nişte sendvişuri antice cu carne de curcan, unde curcanul seamănă foarte tare cu şunca. Înşfac două. În drumul meu înapoi spre casa de marcat, mă opresc pentru vreo două Starbucks, un pachet de Twinkies şi câteva batoane nutritive GoFast. Fug înapoi. Ben stă acolo îmbrăcat cu roba de absolvent, dându-i femeii tricourile şi ochelarii de soare la patru dolari. Lacey vine în fugă cu câteva sticle de apă,

sucuri și energizante. Sticle mari, pe care nici măcar urina lui Ben nu le poate umple.

— UN MINUT! strigă Lacey, iar eu intru în panică.

Fac piruete şi îmi rotesc privirea prin magazin, încercând să-mi amintesc ce am uitat. Arunc o privire pe listă. Se pare că am luat de toate, însă am senzația că am uitat ceva important. Ceva. *Haide, Jacobsen!* Chipsuri, bomboane, curcan-care-arată-ca-şunca, sendvişuri cu unt de arahide şi jeleu şi… mai ce? Care sunt celelalte grupe de alimente? Carne, chipsuri, bomboane şi, şi, şi, şi brânză!

— SĂRĂȚELE! spun, mult prea tare.

Țâşnesc spre sărățele, înşfăcând sărățele cu brânză, sărățele cu unt de arahide şi nişte prăjiturele Grandma's cu unt de arahide ca măsură de precauție, iar apoi fug înapoi şi le arunc pe tejghea. Femeia a umplut deja patru sacoşe de plastic cu toate cumpărăturile noastre. Aproape o sută de dolari în total, fără să socotim şi benzina; o să trag toată vara ca să returnez banii părinților lui Lacey.

Există un singur moment de pauză, când femeia de după tejghea trece prin fantă cardul BP. Arunc pe furiş o privire la ceasul meu de mână. Ar trebui să plecăm în douăzeci de secunde. În cele din urmă, aud cum se tipăreşte chitanța. Femeia rupe bonul, Lacey îşi mâzgăleşte numele, iar eu cu Ben înşfăcăm sacoşele şi o tulim în goană spre maşină. Radar turează motorul de parcă ar spune *grăbiți-vă*, iar noi alergăm prin parcare, roba lui Ben fluturând în vânt, astfel încât arată vag a vrăjitor întunecat, exceptând faptul că i se zăresc picioarele albe, iar brațele strâng la piept sacoşele de plastic. Nu ştiu cum arăt, dar ştiu cum mă simt: tânăr. Fraier. Infinit. Privesc cum Lacey şi Ben se îngrămădesc prin portiera glisantă deschisă. Îi urmez, aterizând pe pungile din plastic şi

peste Ben. Radar face motorul să bubuie, în timp ce eu trântesc portiera, închizând-o, apoi demarează în trombă din parcare, marcând prima ocazie din lunga şi renumita istorie a mașinii de familie când cineva undeva a folosit una pentru a arde cauciucurile. Radar virează la stânga pe autostradă cu o viteză oarecum periculoasă, apoi reintră pe interstatală. Suntem în avans cu patru secunde față de program. Şi ca la standurile NASCAR[29], batem palma şi ne batem amical pe spate. Suntem bine aprovizionați. Ben are o mulțime de recipiente în care poate să se pișe. Eu am destule porții de carne de vită conservată. Lacey îşi are Mentosurile ei. Radar şi Ben au tricouri pe care să le îmbrace peste robe. Mașina noastră a devenit o biosferă — alimentați-ne și putem merge la nesfârşit.

A cincea oră

Bine, poate că, la urma urmelor, nu suntem chiar aşa de bine aprovizionați. În graba momentului, se dovedeşte că Ben şi cu mine am comis nişte greşeli moderate (deci nu fatale). Cu Radar singur în față, Ben şi cu mine stăm pe prima banchetă, desfăcând fiecare sacoşă şi pasându-i cumpărăturile lui Lacey, care stă în spate. Lacey, la rândul ei, le sortează pe baza unei scheme organizaționale pe care numai ea o înțelege.

[29] The National Association for Stock Car Auto Racing este o companie de familie care organizează multiple curse de maşini.

— De ce nu este NyQuil în aceeaşi grămadă cu NoDoz? o întreb eu. N-ar trebui ca toate medicamentele să stea la un loc?

— Q, scumpule. Tu eşti băiat. Nu ştii cum să faci lucrurile astea. NoDoz-ul este cu ciocolata şi cu Mountain Dew, pentru că astea conțin cofeină şi te ajută să rămâi *treaz*. NyQuil-ul trebuie să stea la conservele de vită. După cum știi, consumul de carne te face să te simți obosit.

— Fascinant, îi spun eu.

După ce golesc sacoşele mele cu mâncare, Lacey mă întreabă:

— Q, unde e mâncarea aia, ştii tu, sănătoasă?

— Ha?

Lacey scoate o copie a listei de cumpărături pe care mi-a scris-o şi citeşte de pe ea:

— Banane. Mere. Merişoare uscate. Stafide.

— Oh! fac eu. Of, bine! Cel de-al patrulea grup *nu* erau sărățelele.

— Q! exclamă ea furioasă. Nu pot să mănânc nimic din toate astea!

Ben pune o mână pe cotul ei.

— Păi, poți să mănânci prăjiturelele Grandma's. Nu sunt rele pentru tine. Sunt făcute de *Grandma*[30]. Grandma nu ți-ar face rău.

Lacey îşi suflă o şuviță de păr de pe față. Pare într-adevăr iritată.

— În plus, îi spun eu, mai sunt batoanele GoFast. Sunt îmbogățite cu vitamine.

— Mda, vitamine şi cam vreo treizeci de grame de grăsimi, spune ea.

---

30 „Bunica."

Din față, Radar anunță:

— Să nu vorbiți de rău batoanele GoFast. Vreți să opresc mașina asta?

— De fiecare dată când mănânc un baton GoFast, zice Ben, mereu gândesc în sinea mea: „Carevasăzică, așa simt țânțarii când beau sânge".

Desfac pe jumătate ambalajul unui baton GoFast cu gust de ciocolată de casă și îl țin în fața gurii lui Lacey.

— Numai miroase-l, îi propun eu. Simte gustul ăsta delicios, plin de vitamine.

— O să mă faceți grasă.

— Și plină de coșuri, îi zice Ben. Nu uita de coșuri.

Lacey ia batonul de la mine și, fără chef, mușcă din el. Trebuie să închidă ochii pentru a masca plăcerea orgasmică inerentă la degustarea de GoFast.

— Oh, Doamne-Dumnezeule! Are gust de speranță.

În cele din urmă, despachetăm ultima sacoșă. Aceasta conține două tricouri de mărime mare, de care Radar și Ben sunt foarte entuziasmați, asta înseamnă că pot fi tipii-care-poartă-tricouri-imense-peste-robe-caraghioase în loc de tipii-care-poartă-robe-caraghioase.

Dar, când Ben despăturește tricourile, avem două mici probleme. Prima, se dovedește că un tricou mărime mare dintr-o benzinărie din Georgia nu e de aceeași mărime mare cu un tricou de la, să zicem, Old Navy. Tricoul de la benzinărie e imens — mai mult sac de gunoi decât tricou. E mai mic decât roba de absolvent, dar nu cu mult. Dar această problemă pălește prin comparație cu cealaltă problemă, și anume că ambele tricouri sunt imprimate cu un steag uriaș al Confederației. Peste drapel sunt tipărite cuvintele TRADIȚIE, NU URĂ.

— O, nu se poate! exclamă Radar atunci când noi îi arătăm de ce râdem. Ben Starling, sper c-ai făcut bine şi nu i-ai cumpărat prietenului tău negru un tricou rasist.

— Am înşfăcat primele tricouri pe care le-am văzut, frățioare.

— Nu mă lua pe mine acum cu frățioare! exclamă Radar, dar clatină din cap şi râde.

Îi întind tricoul, iar el îl îmbracă în timp ce conduce, ținând volanul cu genunchii.

— Sper că voi fi tras pe dreapta, spune el. Mi-ar plăcea să văd cum reacționează polițiştii la vederea unui negru îmbrăcat cu un tricou al Confederației peste o robă neagră.

A şasea oră

Din cine ştie ce motiv, porțiunea de pe I-95 la sud de Florence, Carolina de Sud, este locul *perfect* în care să conduci o maşină vineri seara.

Am fost blocați în trafic pe o distanță de mai mulți kilometri şi, cu toate că Radar este disperat să încalce limita de viteză, se poate considera norocos atunci când reușește să meargă cu patruzeci şi opt de kilometri la oră. Eu şi Radar stăm în față şi încercăm să nu ne îngrijorăm, jucând un joc pe care abia l-am inventat, numit Tipul Ăla E un Gigolo. Jocul presupune să-ți imaginezi viețile oamenilor din maşinile care te înconjoară.

Rulăm alături de o latino-americancă într-o Toyota Corolla rablagită. O privesc prin întunericul care se lasă peste oraş.

— Şi-a părăsit familia ca să se mute aici, spun eu. Ilegal. Trimite bani acasă în fiecare a treia marți din lună. Are doi copii mici — soțul ei este emigrant. Acum el e în Ohio — petrece acasă numai trei sau patru luni pe an, însă se înțeleg foarte bine.

Radar se apleacă prin fața mea şi îi aruncă priviri pe furiş la fiecare jumătate de secundă.

— Dumnezeule, Q, nu e chiar atât de melodramatragic. E secretară la o firmă de avocatură — uită-te cum e îmbrăcată. I-au trebuit cinci ani, însă acum mai are puțin să-şi ia şi ea licența în drept. Şi nu are copii, şi nici soț. Are însă un iubit. El e cam nestatornic. Se teme să-şi ia angajamente. Un tip alb, puțin emoționat din pricina aspectului de Febra Junglei[31] al întregii tărăşenii.

— Are verighetă, îi arăt eu.

Spre deosebire de Radar, recunosc că am putut să mă holbez în voie la ea. Pot să văd prin geamurile fumurii ale maşinii ei şi o urmăresc din priviri în timp ce cântă odată cu radioul din maşină, privind, fără să clipească, la drum. Sunt foarte mulți oameni. E uşor să uiți cât e de populată lumea, plină până la refuz, gata să explodeze, iar noi ni-i imaginăm complet greşit pe fiecare dintre ei. Am impresia că e o idee importantă, una dintre acele idei în jurul căreia creierul tău trebuie să se înfăşoare lent, ca pitonii sufocându-și prada, dar, înainte de a merge mai departe, Radar zice:

— Poartă verighetă numai pentru a-i împiedica pe perverşii ca tine să se dea la ea, îmi explică Radar.

— Poate.

---

31 Sintagmă utilizată atunci când o persoană albă este atrasă din punct de vedere sexual de persoanele de culoare.

Surâd, culeg din poala mea batonul GoFast pe jumătate mâncat şi muşc din el. O vreme, e din nou linişte şi mă gândesc la felul în care poți şi nu poți să vezi oamenii, la geamurile fumurii dintre mine şi această femeie, care conduce în continuare, chiar alături de mine, amândoi în maşini cu toate geamurile astea şi cu oglinzi peste tot, în timp ce ea se târăşte odată cu noi pe autostrada asta aglomerată.

— Chestia cu Tipul Ăsta E un Gigolo, spune Radar, adică, vreau să spun, chestia referitoare la el ca joc este că, la final, dezvăluie mult mai multe despre persoana care-şi imaginează decât despre persoana despre care se imaginează.

— Mda, sunt eu de acord. La asta mă gândeam şi eu.

Şi nu mă pot abține să nu mă gândesc că Whitman, cu toată frumusețea lui impetuoasă, a fost, probabil, puțin prea optimist. Îi auzim pe alții şi putem călători spre ei fără să ne mişcăm, şi ni-i putem imagina, şi suntem cu toții legați unul de celălat printr-un sistem nebunesc de rădăcini ca nişte *fire de iarbă* — dar jocul mă face să mă întreb dacă noi chiar am putea vreodată să devenim cu totul *altcineva*.

A şaptea oră

Depăşim, în cele din urmă, un camion cu remorcă şi revenim la mersul în viteză, însă Radar calculează în minte că va trebui o viteză medie de o sută douăzeci şi cinci de kilometri pe oră de aici şi până la Agloe. A trecut o oră întreagă de când Ben ne-a anunțat că trebuie să

facă pipi, iar motivul e simplu: doarme. La şase fix a luat NyQuil. E culcat în spate, iar Lacey l-a prins cu ambele centuri de siguranţă. Asta l-a făcut să se simtă şi mai puţin confortabil, dar 1) Era pentru binele lui şi 2) Cu toţii ştiam că peste cel mult douăzeci de kilometri niciun disconfort n-avea să mai conteze pentru el, pentru că avea să doarmă tun. Şi aşa doarme şi acum. O să-l trezim la miezul nopţii. Tocmai am pus-o pe Lacey să doarmă, la ora 9 seara, în aceeaşi poziţie, pe bancheta din spate. O vom trezi la 2 dimineaţa. Ideea e ca fiecare să doarmă o tură, astfel încât, atunci când vom ajunge mâine-dimineaţă în Agloe, să nu ne ţinem ochii deschişi proptindu-i cu scobitori.

Maşina a ajuns un soi de casă extrem de mică: eu stau aşezat pe locul din dreapta, care reprezintă camera de relaxare. Asta e, mă gândesc, cea mai bună cameră din casă: este loc suficient şi fotoliul e destul de confortabil.

Împrăştiat pe covoraşul de sub scaunul din dreapta e biroul, care conţine o hartă a Statelor Unite pe care Ben a luat-o de la BP, instrucţiunile pe care le-am tipărit şi bucăţile de hârtie pe care Radar şi-a mâzgălit calculele lui cu privire la viteză şi la distanţă.

Radar stă la volan. Camera de zi. Seamănă mult cu camera de relaxare, numai că nu poţi fi la fel de relaxat atunci când eşti acolo. De asemenea, e mai curată.

Între camera de zi şi camera de relaxare, avem consola din mijloc sau bucătăria. Aici ţinem un stoc îmbelşugat de conserve din carne de vită şi batoane GoFast şi această magică băutură energizantă numită Bluefin, pe care Lacey a pus-o pe lista de cumpărături. Bluefin se comercializează în recipiente mici, din sticlă, elegante, şi

are gust de vată de zahăr albastră. De asemenea, te ține treaz mai bine decât orice altceva din întreaga istorie a omenirii, cu toate că te face puțin cam agitat. Radar şi cu mine am căzut de acord să încetăm să o mai bem înainte cu două ore de perioada noastră de odihnă. A mea începe la miezul nopții, atunci când se trezeşte Ben.

Prima banchetă e primul dormitor. E cel mai puțin preferat dormitor, fiindcă e aproape de bucătărie şi de camera de zi, unde oamenii sunt treji şi vorbesc, iar uneori la radio se aude muzică.

În spatele acesteia este cel de-al doilea dormitor, care e mai întunecos şi mai liniştit şi e superior din toate punctele de vedere primului dormitor.

Iar în spatele acestuia e lada frigorifică sau frigiderul, care actualmente conține 210 beri în care Ben încă nu a urinat, sendvişurile de curcan-care-arată-ca-şunca şi nişte Cola.

Sunt multe aspecte care recomandă această casă. Este mochetată de la un capăt la celălalt. Are încălzire centrală şi aer condiționat. Are boxe în toate colțurile. Ce e drept, nu are decât şaisprezece metri pătrați locuibili. Însă nu poți trece cu vederea spațiul deschis.

A opta oră

Imediat după ce intrăm în Carolina de Sud, îl surprind pe Radar căscând şi insist să trec în locul lui. Oricum, mie îmi place să şofez — poate că vehiculul ăsta e un minivan, dar e minivanul *meu*. Radar se extrage din scaunul şoferului şi se mută în primul dormitor, în timp

ce eu apuc volanul şi îl țin nemişcat, păşind iute peste bucătărie şi aşezându-mă pe locul șoferului.

Călătoritul, descopăr eu, te învață o mulțime de lucruri despre tine însuți. De exemplu, niciodată nu m-am gândit la mine ca fiind genul de om care să se ușureze într-o sticlă aproape goală de băutură energizantă Bluefin în timp ce conduce prin Carolina de Sud cu o sută douăzeci şi cinci de kilometri pe oră — dar, de fapt, sunt genul acela de om. De asemenea, niciodată n-am ştiut până acum că, dacă amesteci multă urină cu puțină băutură energizantă Bluefin, rezultatul va fi o culoare turcoaz incandescentă. Arată aşa de drăguț, încât vreau să-i pun capacul şi s-o las în suportul pentru pahare, ca să o poată vedea Lacey şi Ben atunci când se trezesc.

Însă Radar e de altă părere:

— Dacă nu arunci rahatul ăla pe geam chiar acum, pun capăt prieteniei noastre de unsprezece ani, îmi spune el.

— Nu e *rahat*, îi zic eu. E *urină*.

— Afară, îmi cere el.

Aşa că o arunc. Văd în oglinda retrovizoare cum sticla loveşte asfaltul şi explodează ca un balon cu apă. Radar vede şi el.

— O, Doamne, spune. Sper că este ca unul dintre acele evenimente traumatizante atât de dăunătoare psihicului meu, încât uit că s-a petrecut vreodată.

A noua oră

N-am ştiut până acum că e posibil să oboseşti mâncând batoane nutritive GoFast. Însă *este* posibil. N-am apucat să muşc decât de două ori din cel de-al patrulea pe ziua de azi, când stomacul mi se revoltă. Deschid consola şi îl vâr la loc. Ne referim la această parte de bucătărie ca fiind cămara.

— Mi-aş dori să fi avut nişte mere, spune Radar. Doamne, ce gust bun ar avea acum un măr!

Oftez. Tâmpita de grupă de alimente de care uitasem. În plus, deşi m-am oprit din băut Bluefin cu câteva ore în urmă, continui să mă simt agitat.

— Încă mă simt cam agitat, îi spun eu.

— Mda, zice Radar. Nu-mi pot ține degetele în loc.

Privesc în jos. Bate darabana cu degetele pe genunchi.

— Vreau să spun, continuă el, că eu chiar nu mă pot opri.

— În regulă, mda, nu sunt obosit, aşa că vom sta treji până la patru, şi apoi îi trezim pe ei şi dormim până la opt.

— Bine, este el de acord.

Urmează o pauză. Acum traficul s-a rărit; nu suntem decât eu şi semi-remorcile şi am senzația că creierul meu procesează informațiile într-un ritm de unsprezece mii de ori mai mare ca de obicei şi mă gândesc că ceea ce fac e foarte uşor, că şofatul pe interstatală e cel mai uşor şi cel mai plăcut lucru din lume: tot ce trebuie să fac este să mă mențin între liniile continue şi să mă asigur că nu e nimeni

prea aproape de mine şi că nici eu nu sunt prea aproape de nimeni şi că mergem în continuare. Poate că asta a simțit şi ea, dar n-aş fi putut niciodată să simt asta singur.

Radar rupe tăcerea.

— Ei bine, dacă nu ne culcăm până la patru…

— Mda, atunci probabil c-ar trebui să mai deschidem o sticlă de Bluefin, concluzionez eu.

Şi aşa şi facem.

A zecea oră

E timpul pentru cea de-a doua oprire. E 12:13 noaptea. Am senzația că degetele mele nu sunt făcute din carne; am senzația că sunt făcute din mişcare. Gâdil volanul în timp ce conduc.

După ce Radar găseşte cel mai apropiat BP pe dispozitivul lui, ne hotărâm să-i trezim pe Lacey şi pe Ben.

Le spun:

— Hei, suntem pe punctul de a opri.

Nicio reacție. Radar se întoarce şi pune o mână pe umărul lui Lacey.

— Lace, e timpul să te scoli.

Nimic.

Deschid radioul. Găsesc un post cu melodii vechi. E Beatles. Cântecul e „Good Morning". Dau mai tare. Nicio reacție. Radar îl dă şi mai tare. Apoi și mai tare. Şi atunci urmează refrenul, iar el începe să cânte cu voce tare. Şi eu încep să cânt cu voce tare. Cred că scârțâitul meu afon e ceea ce-i trezeşte în cele din urmă.

— FĂ-L SĂ TACĂ! țipă Ben.

Dăm muzica mai încet.

— Ben, ne oprim. Nu trebuie să te pișị?

Nu zice nimic şi, în spate, în întuneric, deslușesc ceva agitație și mă întreb dacă are vreo strategie practică pentru a verifica dacă vezica lui e plină.

— Cred că, de fapt, sunt în regulă.

— Bine, atunci tu eşti la pompă.

— Fiind singurul băiat care încă nu s-a pișat în maşină, mă duc primul la baie, zice Radar.

— Ssst! murmură Lacey. Sst! Tăceți cu toții!

— Lacey, trebuie să te scoli să faci pipi, zice Radar. Ne oprim.

— Poți să cumperi mere, îi spun eu.

— Mere, murmură ea fericită, pe un ton copilăros. Îmi plac merele.

— Şi apoi, după asta, treci la *condus*, îi spune Radar. Aşa că trebuie să te scoli de-a binelea.

Ea se ridică în capul oaselor şi, cu vocea ei obişnuită, spune:

— Nu prea-mi place asta.

Părăsim autostrada şi mai avem cam un kilometru până la BP, ceea ce nu pare să fie mare lucru, însă Radar spune că probabil vom pierde patru minute şi că traficul din Carolina de Sud ne chinuie, aşa că ar putea fi o mare problemă cu drumurile în reparații despre care Radar spune că se află la o oră distanță. Dar n-am voie să mă agit. Lacey şi Ben s-au dezmeticit suficient cât să se alinieze amândoi lângă portiera glisantă, exact ca ultima dată, şi, când oprim în fața pompei, toată lumea se năpusteşte afară, iar eu îi arunc cheile lui Ben, care le prinde din aer.

Trec repede cu Radar pe lângă bărbatul alb din spatele tejghelei, însă Radar se opreşte când observă că bărbatul se zgâieşte la noi.

— Da, spune Radar fără entuziasm. Port un tricou tradiție, nu ură peste roba de absolvent, zice el. Apropo, vindeți pantaloni aici?

Tipul pare a fi în impas.

— Avem nişte pantaloni de camuflaj deasupra raftului cu ulei de motor.

— Excelent, se bucură Radar.

Apoi, se întoarce spre mine şi zice:

— Fii drăguț şi ia-mi o pereche de pantaloni. Şi poate şi un tricou mai bun?

— S-a făcut, îi răspund.

Caut, dar nu găsesc o pereche mărimea obişnuită. E numai mărimea medie şi mare. Înşfac o pereche mărime medie şi un tricou larg, roz, pe care scrie CEA MAI BUNĂ BUNICĂ DIN LUME. Mai înşfac şi trei sticle de Bluefin.

Îi întind totul lui Lacey când iese din baie, apoi intru în toaleta femeilor, Radar fiind încă în cea a bărbaților. Nu cred c-am mai fost vreodată până acum în toaleta femeilor dintr-o benzinărie.

Diferențe:
Nu există automat de prezervative
Sunt mai puțin graffiti
Nu sunt pisoare

Mirosul e mai mult sau mai puțin acelaşi, ceea ce e cam dezamăgitor.

Când ies, Lacey plăteşte, iar Ben claxonează şi, după un moment de confuzie, o iau la fugă spre maşină.

— Am pierdut un minut, zice Ben de pe locul din dreapta.

Lacey întoarce pe drumul care ne va duce înapoi pe interstatală.

— Îmi cer scuze, răspunde Radar din spate în timp ce-și trage pantalonii de camuflaj pe sub robă. Dar, privind partea plină a paharului, am pantaloni. Şi un tricou nou. Unde e tricoul, Q?

Lacey îi dă tricoul.

— Foarte amuzant.

Îşi scoate roba şi o înlocuieşte cu tricoul cu bunica, în timp ce Ben se plânge că *lui* nu i-a luat nimeni pantaloni. Îl mănâncă fundul, zice. Şi dacă se gândeşte mai bine, ar cam vrea să facă pipi.

A unsprezecea oră

Ajungem la drumul în reparație. Autostrada se îngustează. Rămâne numai o bandă şi suntem blocați în spatele unui camion care merge cu o viteză de *fix* cincizeci de kilometri pe oră. Lacey e cel mai potrivit șofer pentru această situație; eu aş izbi cu pumnii în volan, însă ea pur şi simplu discută amical cu Ben, apoi se întoarce spre noi şi spune:

— Q, trebuie neapărat să merg la toaletă şi oricum pierdem mult timp în spatele acestui camion.

Dau din cap. N-o pot învinui. Şi eu aş fi insistat să ne oprim dacă mi-ar fi fost imposibil să fac pipi în sticlă. A fost eroic pentru ea să reziste atât de mult.

Oprește într-o benzinărie non-stop, iar eu cobor ca să-mi dezmorțesc picioarele. Când Lacey vine alergând

spre mașină, mă urc la volan. Nici măcar nu ştiu cum de am ajuns să stau la volan sau de ce stau eu aici şi nu Lacey. Vine în dreptul portierei şi mă vede acolo. Geamul e coborât, aşa că-i spun:

— Pot să conduc.

La urma urmei, e maşina mea şi misiunea mea.

— Eşti sigur? mă întreabă.

— Da, da, putem pleca, îi spun, iar ea deschide portiera glisantă şi se întinde pe primul şir de scaune.

A douăsprezecea oră

E 2:40 dimineața. Lacey doarme. Radar doarme. Eu conduc. Drumul e pustiu. Până şi şoferii de camion s-au dus la culcare. Trec minute bune până să vedem nişte faruri venind din direcția opusă. Ben mă ține treaz, pălăvrăgind lângă mine. Vorbim despre Margo.

— Te-ai gândit măcar puțin cum anume vom *găsi* Agloe? mă întreabă el.

— Ăăă, bănuiesc cât de cât cam pe unde se află intersecția, spun. Şi nu e altceva decât o intersecție.

— Iar ea o să stea pur şi simplu ghemuită în portbagaj, cu bărbia sprijinită în mâini, aşteptându-te?

— Cu siguranță m-ar ajuta mult dacă s-ar întâmpla așa, am răspuns.

— Frățioare, trebuie să-ți spun că sunt puțin îngrijorat că, mă rog, dacă lucrurile nu merg conform planului, ai putea să fii destul de... dezamăgit.

— Vreau doar s-o găsesc, îi spun eu, fiindcă exact asta şi vreau.

Vreau s-o găsesc teafără și nevătămată. Coarda a cântat. Restul nu mai contează.

— Da, dar… Nu ştiu, spune Ben.

Îl simt cum se uită la mine, adoptând mina de Ben cel Serios.

— Faza e că… Adu-ți aminte că uneori îți imaginezi despre cineva că e într-un anumit fel și în realitate nu e așa. De exemplu, eu mereu am considerat-o pe Lacey extrem de sexy şi de extraordinară şi de mişto, dar acum, când sunt cu ea… nu e acelaşi lucru. Ştii, oamenii sunt diferiți când îi miroşi şi îi vezi de-aproape.

— Ştiu asta, îi zic.

Ştiu ce imagine greșită am avut despre ea, atâta timp.

— Spun doar că înainte mi-era mai uşor s-o plac pe Lacey. E uşor să placi pe cineva de la distanță. Dar când a încetat să mai fie ceva inaccesibil sau, mă rog, şi a început să fie, gen, o fată simplă, cu o relație ciudată cu mâncarea, supărăcioasă și care vrea să facă pe șefa — atunci am început, de fapt, să plac o cu totul altă persoană.

Simt cum mă înroşesc.

— Spui că mie nu-mi place cu adevărat de Margo? După toate astea… Sunt deja de douăsprezece ore în maşina asta şi tu crezi că mie nu-mi place de ea fiincă eu nu…

Mă opresc brusc, după care continui.

— Crezi că dacă ai o prietenă poți să-mi ții predica de pe munte? Eşti aşa un…

Mă opresc din vorbit, fiindcă în depărtare văd chestia care mă va omorî cât de curând.

Două vaci stau liniştite pe şosea. Le zăresc pe amândouă în acelaşi timp, o vacă bălțată pe sensul opus şi, pe banda noastră, o creatură imensă, cât maşina noastră, stând complet nemişcată, cu capul întors, uitându-se la noi cu o privire plictisită. Vaca e în întregime albă, un imens munte alb pe care nu-l putem escalada, pe sub care nu putem trece şi pe care nu-l putem ocoli. Nu poate fi decât lovit. Ştiu că şi Ben a văzut-o, fiindcă nu mai respiră.

Se spune că viața îți trece prin fața ochilor, dar nu e cazul la mine. Nimic nu-mi trece prin fața ochilor, cu excepția acestei întinderi de piele albă ca zăpada, ce se află la o secundă distanță de noi. Nu ştiu ce să fac. Nu, nu asta-i problema. Problema e că nu putem face nimic, ci doar să ne izbim de acest munte alb și să murim cu toții, și noi, și ea. Calc frâna, însă e doar din obişnuință, nu că mă aştept să se întâmple ceva: nu există nicio cale s-o evit. Îmi ridic mâinile de pe volan. Nu ştiu de ce-o fac, dar îmi ridic mâinile, ca şi când m-aş preda. Mă gândesc la cel mai banal lucru din lume: mă gândesc că nu vreau să se întâmple asta. Nu vreau să mor. Nu vreau ca prietenii mei să moară. Şi, ca să fiu sincer, în vreme ce timpul încetineşte şi mâinile mele sunt în aer, mi se oferă şansa de a mă mai gândi la un lucru, aşa că mă gândesc la ea. O învinuiesc pentru această urmărire ridicolă şi fatală — pentru că ne-a pus în pericol viețile, pentru că m-a transformat în genul ăla de dobitoc care stă treaz toată noaptea şi care conduce cu viteză. Dacă nu era ea, nu muream. Aş fi rămas acasă, aşa cum am făcut mereu, şi aş fi fost în siguranță, şi aş fi făcut singurul lucru pe care am vrut dintotdeauna să-l fac — să cresc.

Renunț să mai controlez corabia și sunt surprins să văd o mână pe volan. Cotim înainte să-mi dau seama că facem asta, apoi realizez că Ben trage de volan spre el, într-o încercare lipsită de speranță de a evita vaca, iar apoi suntem pe acostament, după care ajungem pe iarbă. Aud anvelopele rotindu-se în timp ce Ben trage repede de volan în direcția opusă. Renunț să mai privesc. Nu ştiu dacă ochii mei sunt închişi sau dacă au încetat să mai vadă. Stomacul şi plămânii se întâlnesc la mijloc şi se izbesc. Ceva ascuțit mă loveşte în obraz. Ne oprim.

Nu ştiu de ce, dar îmi ating fața. Îmi privesc mâna şi descopăr sânge. Îmi pipăi brațele, însă nu vreau decât să verific că sunt acolo, şi sunt. Îmi privesc picioarele. Sunt acolo. Văd și nişte cioburi de sticlă. Mă uit în jurul meu. Sticlele s-au spart. Ben se uită la mine. Ben îşi atinge fața. Pare a fi în regulă. Își pipăie brațele, aşa cum am făcut şi eu. Corpul lui încă funcționează. Se uită la mine. În oglinda retrovizoare văd vaca. Iar acum, cu întârziere, Ben țipă. Se uită la mine şi țipă, cu gura larg deschisă, țipătul lui fiind gros, gutural şi înspăimântat. Se opreşte din țipat. Ceva e în neregulă cu mine. Simt că mă ia cu leşin. Pieptul îmi arde. Şi apoi mă lupt să iau o gură de aer. Uitasem să respir. Îmi ținusem respirația în tot acest timp. Mă simt mult mai bine după ce încep din nou să respir. *Inspiră pe nas, expiră pe gură.*

— E cineva rănit? strigă Lacey.

Şi-a scos centura şi se apleacă spre partea din spate. Când mă întorc, văd că portbagajul s-a deschis şi pentru o clipă mă gândesc că Radar a fost aruncat din maşină, dar apoi îl văd ridicându-se. Îşi trece mâinile peste față şi spune:

— Sunt bine. Sunt bine. Voi sunteți bine?

Lacey nici măcar nu răspunde; sare în față, între mine şi Ben. Stă aplecată peste bucătăria apartamentului şi se uită la Ben.

— Scumpule, unde te-ai lovit? întreabă ea.

Ochii îi sunt plini de apă, precum o piscină într-o zi ploioasă.

— SuntbinesuntbineQsângerează, spune el.

Lacey se întoarce spre mine, şi n-ar trebui să plâng, dar o fac, nu din cauză că mă doare, ci din cauză că sunt speriat, şi mi-am ridicat mâinile, şi Ben ne-a salvat, iar acum există fata asta care se uită la mine, şi se uită la mine aşa cum face o mamă, şi asta n-ar trebui să mă termine, dar o face. Ştiu că tăietura de pe obrazul meu nu e gravă, şi încerc să-i spun asta, dar continui să plâng. Lacey îmi apasă pe obraz cu degetele ei subțiri şi fine, şi strigă la Ben să-i dea ceva pe care să-l poată folosi pe post de bandaj, iar apoi îmi apasă pe obraz o bucățică din steagul Confederației, chiar lângă nas, în partea dreaptă.

— Ține-o apăsată, eşti bine. Te mai doare ceva? mă întreabă.

Eu îi spun că nu. Abia atunci îmi dau seama că maşina e încă pornită şi că stă în loc doar pentru că țin piciorul apăsat pe frână. Opresc motorul şi bag maşina în viteză. Imediat după aceea aud un lichid care se scurge — nu picură, ci curge de-a binelea.

— Probabil ar trebui să ne dăm jos, spune Radar.

Eu îmi țin lipit de față steagul Confederației. Sunetul lichidului care curge din maşină se aude în continuare.

— E benzină! O să explozede! strigă Ben.

Deschide portiera şi coboară, cuprins de panică. Sare peste un gard de lemn şi o întinde de-a lungul unui câmp

de fân. Cobor şi eu din maşină, dar nu la fel de grăbit. Radar a ieşit şi el şi râde cu poftă urmărindu-l pe Ben, care fuge mâncând pământul.

— E berea, spune el.

— Poftim?

— Sticlele de bere s-au spart, repetă el, dând din cap spre lada frigorifică din care curg litri întregi de lichid spumos.

Încercăm să-l strigăm pe Ben, dar el nu ne poate auzi, fiindcă e prea ocupat să strige „O SĂ EXPLODEZE!“ în timp ce aleargă de-a lungul câmpului. Roba lui zboară în lumina cenuşie a amurgului, scoțându-i la iveală fundul costeliv.

Mă întorc şi arunc o privire spre şosea când aud o maşină apropiindu-se. Bestia albă şi prietena ei pestriță au reuşit cu succes să ajungă pe celălalt acostament, fiind la fel de indiferente. Întorcându-mă, observ că mașina e lipită de gard.

Eu încerc să evaluez daunele când Ben se întoarce în cele din urmă la maşină. Când ne-am rotit, probabil că am agățat gardul, întrucât pe portiera glisantă se vede o scobitură adâncă, suficient de adâncă cât să poți privi în interiorul maşinii dacă te apropii tare de ea. Dar, în afară de asta, pare a fi întreagă. Fără geamuri sparte. Fără cauciucuri dezumflate. Mă întorc la portbagaj şi mă uit la cele 210 sticle de bere sparte, care încă fac bulbuci. Lacey mă găseşte şi mă cuprinde cu o mână. Privim amândoi micul râu de bere spumoasă care curge în şanțul de sub noi.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea.

Îi spun: eram morți, iar apoi Ben a reuşit să rotească maşina exact la țanc, ca un soi de balerină automatizată genială.

Ben şi Radar s-au strecurat sub mașină. Niciunul n-are habar despre maşini, dar bănuiesc că-i face să se simtă mai bine. Din Ben se mai vede doar tivul robei şi gleznele lui dezgolite.

— Omule! strigă Radar. Arată bine, bine, *bine*.

— Radar, spun eu, maşina s-a rotit de vreo opt ori. În mod sigur nu e *bine*.

— Păi, *pare* a fi bine, spune el.

— Hei, zic, apucându-l pe Ben de papucii lui New Balances. Hei, ieşi de acolo.

Iese de sub maşină, iar eu întind mâna şi-l ajut să se ridice. Mâinile lui sunt negre. Îl trag spre mine şi-l îmbrățişez. Dacă n-aş fi renunțat la controlul volanului şi dacă el n-ar fi preluat controlul navei cu atâta dexteritate, sunt sigur că aş fi murit.

— Îți mulțumesc, îi spun și îl bat pe spate, probabil prea tare. N-am mai văzut pe nimeni să conducă atât de bine de pe locul din dreapta.

Îmi atinge obrazul nevătămat cu mâna murdară de vaselină..

— Am făcut-o ca să mă salvez pe mine, nu pe tine, îmi zice. Crede-mă când îți spun că în acel moment nu m-am gândit deloc la tine.

— Nici eu, îi spun râzând.

Ben se uită la mine, aproape zâmbind, şi spune:

— Vreau să zic, era o vacă al naibii de mare. Nici măcar nu cred că era o vacă, ci mai degrabă o balenă de uscat.

Râd. Radar iese de sub maşină.

— Omule, cred că e în regulă. Vreau să zic, probabil am pierdut doar vreo cinci minute. Nici măcar nu trebuie să forțăm viteza de croazieră.

Lacey cercetează gaura din portieră, strângând din buze.

— Ce crezi? o întreb.

— Să mergem, zice ea.

— Să mergem, aprobă Radar.

Ben îşi umflă obrajii, după care suflă aerul afară cu putere.

— În mare parte pentru că mă las influențat de presiune: să mergem.

— Să mergem, zic şi eu. Dar în mod clar n-am de gând să mai conduc.

Ben îmi ia cheile. Ne urcăm în maşină. Radar ne ghidează spre un dig uşor abrupt şi intrăm din nou pe interstatală. Mai avem 872 de kilometri până în Agloe.

A treisprezecea oră

O dată la câteva minute, Radar spune:

— Vă mai aduceți aminte când era să murim şi Ben a pus mâna pe volan şi a evitat o vacă imensă şi afurisită şi a învârtit maşina precum ceştile de la Disney World şi n-am mai murit?

Lacey se apleacă peste bucătărie, cu mâna pe genunchiul lui Ben, şi zice:

— Vreau să zic, chiar eşti un *erou*, ştii asta, nu? Se oferă *medalii* pentru astfel de fapte vitejeşti.

— Am spus-o şi o repet: nu m-am gândit la niciunul dintre voi. Eu. Voiam. Să. Îmi. Salvez. Fundul.

— Mincinos mic ce eşti! Eşti un mincinos curajos şi adorabil! spune ea și-l sărută pe obraz.

— Hei, copii, zice Radar, vă mai amintiți când eram prins cu două centuri în partea din spate şi portbagajul s-a deschis şi berea a căzut, dar eu am fost complet nevătămat? Cum de a fost *posibil* aşa ceva?

— Haideți să jucăm I Spy Metafizic, spune Lacey. Eu văd cu micul meu ochi o inimă de erou, o inimă care nu bate doar pentru ea însăşi, ci pentru întreaga omenire.

— NU SUNT MODEST! PUR ŞI SIMPLU NU VOIAM SĂ MOR! exclamă Ben.

— Vă mai amintiți când ne aflam în maşină acum douăzeci de minute şi, cumva, n-am murit?

A paisprezecea oră

Imediat după ce trece şocul inițial, facem curat. Încercăm să adunăm pe şervețele cât mai multe cioburi din sticlele Bluefin, punându-le într-o singură sacoşă pe care o vom arunca la următoarea oprire. Carpeta e lipicioasă de la Mountain Dew şi Bluefin şi Cola Light și încercăm să o curățăm cât de cât. Însă necesită o spălare adevărată de care nu avem timp înainte de Agloe. Radar a verificat pe internet cât costă înlocuirea panoului lateral: 300 de dolari, plus vopseaua. Costul acestei călătorii continuă să urce, dar am să-l recuperez vara asta, lucrând la biroul tatei şi, oricum, Margo merită mult mai mult.

Soarele răsare în dreapta noastră. Obrazul încă îmi sângerează. Steagul Confederației s-a lipit acum de rană, aşa că nu mai trebuie să-l țin cu mâna.

A cincisprezecea oră

Un şir de stejari ascund lanurile de porumb care se întind la orizont. Peisajul e singurul care se schimbă. Marile autostrăzi, precum cea pe care mergem noi, transformă țara într-un singur loc: McDonald's, BP, Wendy's. Ştiu că probabil ar trebui să urăsc acest lucru legat de interstatale şi să tânjesc după zilele fericite de odinioară, când te puteai scufunda în culorile locale la fiecare cotitură — dar, în fine. Îmi place continuitatea. Îmi place că poți conduce timp de cincisprezece ore fără ca lumea să se schimbe prea mult. Lacey mă prinde cu centura de siguranță în partea din spate a maşinii.

— Trebuie să te odihneşti, spune ea. Ai trecut prin multe.

E uimitor că nimeni nu mă învinovățeşte fiindcă n-am fost mai activ în bătălia împotriva vacilor.

În timp ce mă învăluie somnul, îi aud cum se distrează — nu cuvintele, ci cadența, felul cum vocile lor urcă și coboară. Îmi place să stau şi să ascult, lenevind pe iarbă. Şi mă hotărăsc că, dacă nu ajungem la timp ca s-o găsim, asta vom face: vom conduce prin Castskills şi vom găsi un loc unde să ne aşezăm şi să stăm împreună, lenevind pe iarbă, vorbind, spunând bancuri. Poate că certitudinea că ea e în viață face ca toate astea să fie din nou posibile — chiar dacă eu nu găsesc niciodată dovezi. Aproape că-mi pot imagina o fericire fără ea, mă pot vedea renunțând, simțind că rădăcinile noastre sunt legate, chiar dacă eu nu voi mai vedea niciodată firul de iarbă.

A şaisprezecea oră

Dorm.

A şaptesprezecea oră

Dorm.

A optsprezecea oră

Dorm

A nouăsprezecea oră

Când mă trezesc, Radar şi Ben se ceartă în legătură cu numele maşinii. Ben ar vrea s-o numească Muhammad Ali, deoarece, la fel ca Muhammad Ali, primeşte un pumn şi continuă să meargă. Radar spune că nu poți numi o maşină după o personalitate istorică. El e de părere că ar trebui să-i spunem Lurlene, întrucât pare un nume potrivit.

— Vrei s-o numeşti *Lurlene*? întreabă Ben, îngrozit. N-a trecut mașina asta prin atâtea?!

Desfac o centură de siguranță şi mă ridic în capul oaselor. Lacey se întoarce spre mine.

— Bună dimineața, spune ea. Bun venit în marele stat New York.

— Cât e ceasul?

— Nouă şi patruzeci şi două de minute.

Şi-a prins părul într-o coadă de cal, dar câteva şuvițe mai scurte i s-au desprins.

— Ce mai faci? mă întreabă.

— Mi-e teamă, recunosc eu.

Lacey îmi zâmbeşte şi dă din cap.

— Da, şi mie. E ca şi când există prea multe lucruri care s-ar putea întâmpla şi nu ești pregătit să le înfrunți pe toate.

— Exact, spun eu.

— Sper ca noi doi să rămânem prieteni în vara asta, îmi zice.

Şi, nu știu de ce, asta mă ajută. Nu-ți poți da niciodată seama ce anume te va ajuta.

Radar spune acum că maşina ar trebui să se numească Gâsca Cenuşie. Mă aplec puțin în față, astfel încât să mă poată auzi cu toții, şi spun:

— Dreidel[32]. Cu cât îl învârți mai tare, cu atât funcționează mai bine.

Ben dă din cap în semn că da. Radar se întoarce spre mine şi spune:

— Cred c-ar trebui să fii botezătorul oficial.

---

32 *Dreidel* (*drydl* în idiş) — titirez cu patru laturi cu care copiii se joacă în timpul sărbătorii evreieşti hanuca. *(N.t.)*

A douăzecea oră

Mă aflu în primul dormitor, alături de Lacey. Ben conduce. Radar navighează. Eu dormeam când s-au oprit ultima oară, dar au cumpărat o hartă a New York-ului. Agloe nu apare, dar există numai vreo cinci sau şase intersecții la nord de Roscoe. Întotdeauna am considerat New York-ul ca fiind o metropolă întinsă şi nesfârşită, dar aici există numai coline şerpuitoare şi luxuriante pe care mașina le urcă stoic. Când toată lumea tace şi Ben întinde mâna spre butonul radioului, eu spun:

— I Spy Metafizic!

Ben începe.

— Văd cu micul meu ochi un lucru care îmi place cu adevărat.

— A, ştiu! spune Radar. Gustul boaşelor.

— Nu.

— Gustul penisurilor? încerc eu.

— Nu, prostule, spune Ben.

— Hmm, face Radar. Să fie *mirosul* boaşelor?

— *Textura* boaşelor? mă aventurez eu.

— Haideți, măgarilor, nu are nimic de-a face cu organele genitale. Lace?

— Ăăă, e cumva sentimentul acela când ştii că ai salvat trei vieți?

— Nu. Şi cred că ați rămas fără încercări.

— OK, ce era?

— Lacey, spune el, şi îl văd cum o priveşte prin oglinda retrovizoare.

— Boule, îi zic, se presupune că e I Spy *meta*fizic. Trebuie să fie lucruri pe care nu le putem vedea.

— Aşa şi e, spune el. Asta e ceea ce îmi place cu adevărat — Lacey, dar nu Lacey cea vizibilă.

— O, îmi vine să vomit! exclamă Radar, însă Lacey îşi desface centura şi se apleacă peste bucătărie pentru a-i şopti ceva la ureche.

Ben roşeşte.

— Bine, promit să nu fiu atât de sentimental, zice Radar. Văd cu micul meu ochi ceva ce simțim cu toții.

— O oboseală cumplită? propun eu.

— Nu, deşi e o încercare excelentă.

— E senzația aceea ciudată pe care ți-o dă prea multă cofeină, încât inima nu-ți bate la fel de tare pe cât îți zvâcnește corpul? sugerează Lacey.

— Nu. Ben?

— Ăăă, simțim cu toții că trebuie să facem pipi, sau ăla-s doar eu?

— Ca de obicei, eşti doar tu. Mai vrea careva să ghicească?

Tăcere.

— Răspunsul corect e că ne simțim cu toții de parcă vom fi fericiți după o interpretare a capella a cântecului „Blister in the Sun".

Şi are dreptate. Așa afon cum sunt, cânt la fel de tare ca toți ceilalți. Şi, când termin, spun:

— Văd cu micul meu ochi o poveste minunată.

O vreme, toată lumea tace. Nu se aude decât sunetul Dreidelului devorând asfaltul în timp ce coboară în viteză dealul. Şi apoi, Ben spune:

— Asta e, nu-i aşa?

Dau din cap.

— Da, spune Radar. Atâta timp cât nu murim, va fi o poveste al naibii de frumoasă.

Ne va ajuta dacă o putem găsi, gândesc în sinea mea, dar nu spun nimic cu voce tare. Ben porneşte într-un târziu radioul şi găseşte un post cu balade rock pe care le cântăm şi noi.

A douăzeci şi una oră

După mai mult de 1 700 de kilometri petrecuți pe interstatale, în sfârșit e timpul să ieşim. E complet imposibil să conduci cu o sută douăzeci de kilometri la oră pe şoseaua cu două benzi care ne duce departe în nord, spre Catskills. Dar vom fi în regulă. Radar, fiind ca întotdeauna un tactician genial, a rezervat o jumătate de oră fără să ne spună. E frumos aici sus, soarele dimineții târzii scăldând pădurea plină de copaci bătrâni. Până şi clădirile de cărămidă din micile centre dărăpănate pe lângă care trecem par curate în această lumină.

Eu şi Lacey le spunem lui Ben şi Radar tot ce ne trece prin minte în speranța de a ne ajuta să o găsim pe Margo. Le reamintesc de ea. Ne reamintim de ea. De maşina ei, o Honda Civic argintie. De părul ei castaniu şi drept. De fascinația ei pentru clădirile abandonate.

— Are un caiet negru la ea, spun.

Ben se răsuceşte spre mine.

— Bine, Q. Dacă văd în Agloe o fată care arată exact ca Margo, n-am să fac nimic dacă nu are un *caiet* — ăla o va da de gol.

Ridic din umeri. Pur şi simplu vreau să-mi amintesc de ea. Pentru ultima oară, vreau să-mi amintesc de ea în timp ce încă sper că o voi revedea.

Agloe

Limita de viteză scade de la 90 la 70, iar apoi la 50. Traversăm câteva linii de cale ferată, apoi intrăm în Roscoe. Conducem încet printr-un centru adormit care are o cafenea, un magazin de haine, un magazine de produse la un dolar şi câteva magazine închise de mult, care au geamurile acoperite cu scânduri.

Mă aplec în faţă şi spun:

— Mi-o imaginez acolo.

— Da, spune Ben. Frate, n-aş vrea să dau o spargere în clădirile astea. Nu cred că m-aş descurca în închisorile newyorkeze.

Totuşi, pe mine nu mă înspăimântă gândul de a explora acele clădiri, de vreme ce tot oraşul pare a fi părăsit. Nimic nu e deschis aici. După centrul oraşului, un singur drum se intersectează cu şoseaua, iar pe acel drum se află şcoala generală şi singurul cartier din Roscoe. Casele modeste din lemn sunt mici în comparaţie cu copacii, care aici sunt deşi şi înalţi.

Intrăm pe o altă şosea, iar limita de viteză creşte treptat, însă Radar oricum conduce încet. După mai puţin de un kilometru, vedem un drum neasfaltat în stânga, care nu are niciun indicator.

— Ăsta ar putea fi, spun eu.

— E o *alee*, zice Ben, dar Radar oricum cotește pe ea.

Dar chiar pare a *fi* o alee. În stânga noastră, iarba necosită e la fel de înaltă precum roțile maşinii; nu văd nimic, deși mă gândesc că ar putea fi uşor pentru cineva să se ascundă în acel câmp. O vreme continuăm să mergem şi drumul sfârşeşte în fața unei ferme victoriene. Întoarcem şi ne îndreptăm spre şoseaua cu două benzi, pornind mai departe, spre nord. Şoseaua se transformă în Cat Hollow Road şi mergem până ce vedem un drum neasfaltat identic cu cel anterior, de data asta pe partea dreaptă, dând spre ceva ce seamănă cu un hambar dărăpănat. Baloți uriaşi de fân mărginesc câmpurile din stânga şi din dreapta noastră, dar iarba a început să crească la loc. Radar conduce foarte încet. Căutăm ceva neobişnuit. O fisură în acest peisaj idilic.

— Credeți că ăla e posibil să fi fost Magazinul Universal Agloe? întreb eu.

— Hambarul ăla?

— Da.

— Nu ştiu, zice Radar. Magazinele universale arată ca nişte hambare?

Oftez adânc.

— Nu ştiu.

— Aia e — drace, aia-i maşina ei! strigă Lacey lângă mine. Da da da da da maşina ei maşina ei!

Radar opreşte, în timp ce eu urmăresc direcția în care e îndreptat degetul lui Lacey, de-a lungul câmpului, spre partea din spate a clădirii. O strălucire argintie. Aplecându-mă, văd cupola maşinii. Dumnezeu ştie cum a putut să ajungă acolo, de vreme ce niciun drum nu duce în acea direcție.

Radar trage pe dreapta, iar eu sar şi alerg spre maşina ei. E goală. Neîncuiată. Deschid portbagajul. Şi el e gol, cu excepția unei valize deschise şi goale. Mă uit prin jur

şi pornesc spre ceea ce acum cred că e fostul Magazin Universal Agloe. Ben şi Radar trec pe lângă mine în timp ce eu străbat câmpul. Intrăm în hambar, dar nu pe uşă, ci prin una dintre cele câteva găuri unde peretele de lemn pur şi simplu s-a prăbușit.

Înăuntru, soarele luminează din loc în loc podeaua din lemn putrezit, infiltrându-se prin găurile din acoperiş. În timp ce o caut, îmi sar în ochi câteva lucruri: podelele umede. Mirosul de migdale, exact ca al ei. O cadă veche, cu picioare ca niște gheare, care se află într-un colț. Atât de multe fisuri, încât locul ăsta pare să fie în același timp înăuntru și afară.

Simt că mă trage cineva de tricou. Mă întorc şi-l văd pe Ben, care se uită repede de la mine spre un colț al încăperii și înapoi. Trebuie să privesc peste o rază mare de lumină albă care intră prin tavan, dar văd ce se află în colț. Două panouri lungi de plexiglas, murdare și înalte până la piept se sprijină unul de celălalt într-un unghi ascuțit, rezemându-se în partea cealaltă de un perete de lemn. E un cubicul triunghiular, dacă există aşa ceva.

Lumina pătrunde prin geamurile fumurii. Aşa că pot vedea scena, chiar dacă într-o variantă cenuşie: Margo Roth Spiegelman stă pe un scaun din piele neagră, aplecată peste o bancă de şcoală, scriind. Părul ei e mult mai scurt — bretonul e ciuntit deasupra sprâncenelor şi stă zburlit, pentru a sublinia asimetria — dar e al ei. E în viață. Şi-a mutat biroul dintr-un centru comercial abandonat din Florida într-un hambar abandonat din New York, iar eu am găsit-o.

Ne îndreptăm spre Margo, toți patru, dar se pare că ea nu ne-a văzut. Scrie de zor. Într-un târziu, cineva — cred că Radar — spune:

— Margo! Margo?

Se ridică pe vârfuri, sprijinindu-se de pereții cubiculului improvizat. Dacă e surprinsă să ne vadă, privirea n-o dă de gol. Aici se află Margo Roth Spiegelman, la nici doi metri de mine, cu buzele crăpate, fără machiaj, cu pământ sub unghii, cu ochii tăcuți. N-am mai văzut-o niciodată cu ochii atât de lipsiți de viață, şi totuşi, poate că nu i-am văzut niciodată cu adevărat. Se uită lung la mine. Sunt sigur că se uită la mine şi nu la Lacey sau la Ben sau la Radar. Nu m-am mai simțit privit cu atâta intensitate de când ochii morți ai lui Robert Joyner s-au holbat la mine în Jefferson Park acum mulți ani.

Ea rămâne tăcută vreme îndelungată, iar mie îmi este prea teamă de ochii ei pentru a continua să înaintez. „Eu şi acest mister suntem aici", scrie Whitman.

Într-un târziu, spune:

— Lăsați-mă vreo cinci minute.

Se aşază la loc şi îşi vede în continuare de scris.

O urmăresc cum scrie. Lăsând la o parte că e puțin murdară, arată aşa cum arăta întotdeauna. Nu ştiu de ce, dar mereu am crezut că avea să fie diferită. Mai matură. Că de-abia aveam s-o mai recunosc când urma să o revăd. Dar iat-o aici, şi o privesc prin plexiglas, iar ea arată ca Margo Roth Spiegelman, această fată pe care o cunosc de când aveam doi ani — această fată care era o idee pe care o iubeam.

Şi abia acum — când îşi închide caietul şi îl bagă într-un rucsac de lângă ea şi apoi se ridică şi se îndreaptă spre noi — îmi dau seama că acea idee nu numai că e greşită, ci şi periculoasă. Ce lucru înşelător să crezi că o persoană e mai mult decât o persoană.

— Salut, îi spune ea lui Lacey, zâmbind.

Mai întâi o îmbrățişează pe Lacey, după care dă mâna cu Ben şi Radar. Ridică din sprâncene şi spune:

— Salut, Q!

Iar apoi mă îmbrătişează repede. Vreau să rămânem aşa. Vreau să se întâmple ceva. Vreau să-i simt suspinele pe pieptul meu, lacrimile să-i curgă şiroaie pe obraji, să-mi ude tricoul. Însă mă îmbrățişează repede şi se aşază pe jos. Eu mă aşez în fața ei, iar Ben, Radar şi Lacey fac la fel, astfel că acum stăm cu toții față-n față cu Margo.

— Mă bucur să te văd, spun eu la un moment dat, simțindu-mă de parcă aş întrerupe o rugăciune tăcută.

Ea îşi dă bretonul la o parte. Se pare că se gândeşte ce să ne spună.

— Eu, ăăă... Ăăă... Foarte rar rămân fără cuvinte, nu-i aşa? N-am prea vorbit cu oamenii în ultima vreme. Ăăă. Bănuiesc c-ar trebui să încep cu... ce dracu' căutați aici?

— Margo, spune Lacey. Dumnezeule, eram atât de îngrijorați!

— Nu era nevoie să vă faceți griji, răspunde Margo pe un ton vesel. Sunt bine.

Face semn cu degetul mare ridicat în sus.

— Sunt BI-NE!

— Ai fi putut să ne suni şi să ne spui asta, spune Ben pe un ton uşor frustrat. Ne-ai fi scutit de un drum al naibii de greu.

— Din câte ştiu eu, Ben Sângerosule, când pleci dintr-un loc, e cel mai bine să *pleci*. Apropo, de ce porți rochie?

Ben se îmbujorează.

— Nu-i vorbi aşa, se răstește Lacey.

Margo îşi întoarce brusc capul spre ea.

— O, Doamne-Dumnezeule, te-ai *combinat* cu el?

Lacey nu spune nimic.

— *De fapt*, nu te-ai combinat cu el, zice Margo.

— De fapt, ba da, spune Lacey. Şi, de fapt, e un tip super. Şi, de fapt, tu eşti o căţea. Şi, de fapt, eu plec. Mă bucur că ne-am revăzut, Margo. Mulţumesc că m-ai băgat în sperieţi şi că m-ai făcut să mă simt ca un rahat în ultima lună de şcoală, după care te comporţi ca o nemernică în timp ce noi te căutăm peste tot ca să ne asigurăm că eşti bine. Mi-a făcut o deosebită plăcere să te cunosc.

— Şi mie. Vreau să zic, fără tine, cum aş mai fi ştiut cât de grasă sunt?

Nervoasă, Lacey se ridică şi pleacă, paşii ei făcând podeaua şubredă să vibreze. Ben o urmează. Mă uit şi văd că şi Radar s-a ridicat.

— Am ajuns să te cunosc doar prin indiciile pe care le-ai lăsat. Sunt mai mişto decât tine.

— Despre ce naiba vorbeşte? mă întreabă Margo.

Radar nu-i răspunde. Pur şi simplu pleacă. Desigur, şi eu ar trebui să plec. Ei sunt prietenii mei — în mod clar, mai mult decât e Margo. Dar am câteva întrebări. În timp ce Margo se ridică şi porneşte înapoi spre cubiculul ei, eu încep cu cea mai evidentă.

— De ce te comporţi ca un copil răzgâiat?

Se răsuceşte pe călcâie, mă apucă de tricou şi îmi strigă în faţă:

— Ce sperai să obţii venind aici fără niciun fel de avertisment?!

— Cum te-aş fi putut avertiza, când tu ai dispărut complet de pe faţa pământului?!

Clipeşte de câteva ori şi ştiu că nu are niciun răspuns pentru asta, aşa că-mi permit să continui. Sunt

atât de nervos pe ea. Pentru că... nu ştiu. Pentru că nu e acea Margo care speram să fie. Pentru că nu e acea Margo pe care credeam că în sfârşit mi-o imaginasem corect.

— M-am gândit că sigur aveai un motiv îndreptățit să nu iei legătura cu nimeni după noaptea aia. Şi... ăsta e motivul? Ca să poți trăi ca o vagaboandă?

Îmi dă drumul la tricou şi se îndepărtează de mine.

— Acum cine se comportă ca un copil răzgâiat? Am plecat în singurul fel în care poți pleca. Îți dai la o parte viața brusc — cum ai smulge un plasture. Şi apoi poți să devii tu însuți şi Lace poate deveni Lace şi toată lumea poate deveni toată lumea şi eu pot deveni eu.

— Doar că eu n-am putut să devin eu, Margo, fiindcă am crezut că ești *moartă*. O bună perioadă de timp. Aşa c-a trebuit să fac tot felul de rahaturi pe care în mod normal nu le-aş fi făcut în veci.

Acum țipă la mine. S-a ridicat pe vârfuri ca să ne putem privi în ochi.

— O, ce prostii îndrugi! N-ai venit aici ca să vezi dacă sunt bine. Ai venit aici fiindcă voiai s-o salvezi pe micuța şi biata Margo de eul ei mic şi tulburat, astfel încât să fiu deosebit de recunoscătoare cavalerului în armură strălucitoare şi să mă dezbrac pentru a te implora să-mi răvăşeşti trupul.

— Prostii! strig eu, lucru care e foarte aproape de adevăr. Pur şi simplu te jucai cu noi, nu-i aşa? Voiai doar să fii sigură că după ce aveai să pleci şi să te distrezi urma să rămâi în continuare axa în jurul căreia noi ne învârteam.

Îmi răspunde țipând mai tare decât credeam că e posibil.

— Tu nici măcar nu eşti nervos pe mine, Q! Tu eşti nervos pe acea Margo pe care o ai în capul tău încă de când eram mici!

Încearcă să se îndepărteze de mine, dar o apuc de umeri şi o țin pe loc.

— Te-ai gândit vreodată ce-a însemnat plecarea ta? Te-ai gândit la Ruthie? Sau la mine sau la Lacey sau la toți ceilalți oameni care țin la tine? Nu. Bineînțeles că nu. Fiindcă, dacă nu ți se întâmplă ție, nu se întâmplă deloc. Nu-i aşa, Margo? Nu-i aşa?

Nu se mai ceartă cu mine acum. Cu umerii căzuți, se întoarce şi se îndreaptă spre biroul ei. Dărâmă ambii pereți de plexiglas, care se izbesc de birou şi de scaun înainte să aterizeze pe jos.

— TACI, TACI, MĂGARULE!

— Bine, îi zic.

Cumva faptul că se pierde de tot cu firea mă face să mă calmez. Încerc să vorbesc ca mama.

— O să tac. Suntem amândoi supărați. În cazul meu există, ăăă, câteva probleme nerezolvate.

Margo se aşază pe scaunul de la birou, ridicându-şi picioarele pe ceea ce a fost cândva peretele biroului ei. Priveşte în gol. Între noi sunt cel puțin patru metri.

— Cum naiba m-ai găsit?

— Am crezut că vrei să te găsim, îi răspund.

Vocea mea e atât de firavă, încât sunt surprins că mă poate auzi, dar îşi roteşte scaunul şi se încruntă la mine.

— Te asigur că nu am vrut asta.

— „Cântec despre mine“, spun eu. Guthrie m-a dus la Whitman. Whitman m-a dus la uşă. Uşa m-a dus la centrul comercial. Ne-am dat seama cum trebuia să citim mesajul acoperit de vopsea. N-am înțeles „oraşele de hârtie“;

pot însemna şi cartiere care n-au fost niciodată construite, prin urmare am crezut că te-ai dus în vreunul din ele şi că n-o să te mai întorci niciodată. Credeam că ai murit într-unul dintre acele locuri, că te-ai sinucis şi că voiai să te găsesc din cine ştie ce motiv. Aşa că am vizitat o mulțime de cartiere, căutându-ne. Dar apoi am potrivit harta din magazinul de suvenire peste găurile făcute de piuneze. Am început să citesc poemul mai atent, gândindu-mă că probabil nu fugeai, ci că te-ai baricadat pe undeva, plănuind. Scriind în caietul acela. Am găsit Agloe pe hartă, am văzut comentariul tău pe pagina de discuții a Omnicționarului, am tras chiulul de la absolvire şi am condus până aici.

Îşi aranjează părul, dar nu mai e suficient de lung cât să-i acopere chipul.

— Urăsc tunsoarea asta, spune ea. Voiam să arăt diferit, dar — arată ridicol.

— Mie îmi place, îi zic. Îți încadrează frumos chipul.

— Îmi cer scuze c-am fost atât de nemernică, spune ea. Trebuie să înțelegi — vreau să zic, apăreți aici din senin şi mă băgați în sperieți...

— Ai fi putut spune ceva de genul „Băieți, mă băgați în sperieți“, zic eu.

Ea se încruntă.

— Da, corect, fiindcă aia e Margo Roth Spiegelman pe care toți oamenii o ştiu şi o iubesc.

Tace câteva secunde, după care spune:

— Ştiam că n-ar fi trebuit să comentez pe Omnicționar. Am crezut că avea să fie amuzant să descopere chestia aia mai târziu. Mă gândeam că polițiştii o vor depista cumva, dar nu foarte curând. Există cam un miliard de pagini pe Omnicționar. Nu m-am gândit niciodată...

— Ce?

— Ca să-ți răspund la întrebare, m-am gândit mult la tine. Şi la Ruthie. Şi la părinții mei. Fireşte că m-am gândit. Poate că sunt cea mai îngrozitoare persoană egocentrică din istoria omenirii. Dar, Dumnezeule, crezi că aş mai fi făcut-o dacă n-aş fi fost *nevoită* s-o fac?

Clatină din cap. Se apleacă spre mine, cu coatele pe genunchi, şi vorbim. La distanță, dar vorbim.

— Nu exista nicio posibilitate să pot pleca fără să fiu trasă înapoi.

— Sunt fericit că n-ai murit, îi spun.

— Da. Şi eu, zice ea.

Zâmbeşte şi, pentru prima dată, văd zâmbetul după care am tânjit atât de mult timp.

— De asta a trebuit să plec. Indiferent de cât de naşpa e viața, întotdeauna bate alternativa.

Telefonul meu sună. E Ben. Răspund.

— Lacey vrea să vorbească cu Margo, îmi spune el.

Mă îndrept spre Margo, îi întind telefonul şi aştept acolo în timp ce ea stă cu umerii aplecați, ascultând. Aud zgomotele care vin din telefon, iar apoi o aud pe Margo întrerupând-o pe Lacey şi spunându-i:

— Ascultă, îmi cer scuze, sincer. Eram atât de speriată.

Şi apoi nu mai spune nimeni nimic. Lacey e cea care sparge tăcerea câteva clipe mai târziu, iar Margo râde şi îi spune ceva. Simt că ar trebui să aibă parte de puțină intimitate, aşa că mă duc să explorez locul. Rezemat de acelaşi perete ca biroul, dar în colțul opus al hambarului, Margo a instalat un fel de pat — patru paleți sub o saltea gonflabilă portocalie. Micul ei teanc de haine frumos împăturite stă lângă pat, pe un palet separat. Mai are o periuță, un tub de pastă de dinți și un pahar mare de plastic de la Subway. Acele obiecte stau pe două cărți: *The*

Bell Jar de Sylvia Plath şi *Abatorul cinci* de Kurt Vonnegut. Nu-mi vine să cred că a trăit în halul ăsta, cu acest amestec incompatibil de suburban auster şi decădere înfiorătoare. Şi totuşi, nu pot să cred cât de mult timp am irosit crezând că trăiește în cu totul alt fel.

— S-au cazat la un motel din parc. Lace m-a rugat să-ți transmit că pleacă mâine-dimineață, cu sau fără tine, spune Margo în spatele meu.

Abia când spune *fără tine*, nu *fără noi*, mă gândesc pentru prima oară la ce se va întâmpla după asta.

— Sunt în mare parte autonomă, spune ea, stând lângă mine acum. Există o toaletă aici, dar nu se află într-o condiție prea bună, aşa că de obicei mă duc la baia unui popas pentru camioane, care se află la est de Roscoe. Au şi duşuri acolo, iar duşul pentru femei e destul de curat, fiindcă nu sunt prea multe femei care conduc camioane. În plus, au şi internet acolo. E ca şi cum asta ar fi casa mea, iar popasul ar fi casa de vacanță.

Râd.

Margo trece pe lângă mine şi îngenunchează, uitându-se sub pat. Scoate o lanternă şi o bucată de plastic mică şi pătrată.

— Astea sunt singurele lucruri pe care le-am cumpărat în tot acest timp, pe lângă benzină şi mâncare. Am cheltuit aproximativ trei sute de dolari.

Iau obiectul din mâna ei şi îmi dau seama că e un CD-player cu baterii.

— Am cumpărat câteva albume, spune ea. Totuşi, o să cumpăr mai multe în City.

— City?

— Da. Astăzi mă duc în New York City. De asta am postat comentariul ăla pe Omnicționar. O să încep să

călătoresc cu adevărat. De fapt, asta era ziua în care trebuia să plec din Orlando — aveam să vin la absolvire şi apoi, în noaptea absolvirii, alături de tine, urma să pun în aplicare toate farsele alea complicate, iar apoi, a doua zi dimineaţă, aveam să plec. Dar n-am mai rezistat. Vorbesc serios, nu mai puteam suporta nici măcar o oră acolo. Şi când am auzit de faza cu Jase — eram ceva de genul: „Am plănuit totul; pur şi simplu schimb ziua". Totuşi, îmi cer scuze că te-am speriat. *Nu* încercam să te sperii, dar ultima parte a fost făcută cam de mântuială. N-o pot considera una dintre cele mai bune opere ale mele.

Ţinând cont de cum se desfăşoară de obicei planurile de evadare făcute pe fugă şi pline de indicii, eu eram de părere că fusese destul de impresionant. Însă cel mai tare am fost surprins de faptul că voise să mă implice şi în planul original.

— Poate că mă ajuţi şi pe mine să ajung la zi, îi spun, schiţând un zâmbet. Ştii tu, mi-am tot pus întrebări. Ce anume a fost plănuit şi ce nu a fost? Ce anume însemna cutare lucru? De ce indiciile au ajuns la mine, de ce ai plecat, chestii de genul ăsta.

— Ăăă, OK. Bine. Pentru această poveste trebuie să începem cu o poveste diferită.

Se ridică, iar eu o urmez, în timp ce ea evită cu uşurinţă părţile putrezite ale podelei. Se întoarce la birou, cotrobăie prin rucsac şi scoate un caiet negru. Se aşază pe jos, cu picioarele încrucişate şi îmi face semn să mă aşez lângă ea. Loveşte cu degetul cartea închisă.

— Aşadar, povestea asta a început acum mult timp, spune. Când eram în clasa a patra, am început să scriu o poveste în caietul ăsta. Era un soi de poveste poliţistă.

Mă gândesc că, dacă îi fur caietul, îl pot folosi ca s-o şantajez. Pot să mă folosesc de el ca să o aduc înapoi în Orlando, iar ea îşi va găsi un loc de muncă pe durata verii şi va locui într-un apartament până la începerea facultăţii, şi cel puţin vom avea toată vara la dispoziţie. Dar pur şi simplu o ascult.

— Vreau să zic, nu-mi place să mă laud, dar asta e o operă literară pur şi simplu genială. Glumesc! Sunt doar incoerenţele pline de dorinţe şi de gândiri magice ale versiunii mele de zece ani. Începe cu o fată, numită Margo Spiegelman, care seamănă leit cu versiunea mea de zece ani, doar că părinţii ei sunt de treabă şi bogaţi şi îi cumpără tot ce-şi doreşte. Margo are o pasiune pentru un tip numit Quentin, care seamănă leit cu tine în toate aspectele, doar că e foarte curajos şi gata să-şi dea viaţa pentru a mă proteja şi tot tacâmul. De asemenea, mai există şi un personaj numit Myrna Mountweazel, care seamănă leit cu Myrna Mountweazel, doar că are puteri magice. De pildă, în poveste, toţi cei care o mângâie pe Myrna Mountweazel îşi vor da seama că timp de zece minute le va fi imposibil să spună o minciună. De asemenea, ea poate să vorbească. Fireşte că poate să vorbească. Oare există vreun copil de zece ani care ar scrie vreodată o carte cu un câine care *nu* poate să vorbească?

Râd, dar încă mă gândesc la copilul Margo care avea o pasiune pentru copilul Quentin.

— Aşadar, în poveste, continuă ea, Quentin şi Margo şi Myrna Mountweazel investighează cazul lui Robert Joyner, a cărui moarte seamănă leit cu cea din viaţa reală, doar că, în loc să se fi împuşcat el singur în cap, *altcineva* l-a împuşcat în cap. Iar povestea ne are în centru pe noi, care încercăm să descoperim cine a comis crima.

— Cine a comis-o?

Ea râde.

— Vrei să-ți distrug plăcerea lecturii?

— Mda, spun eu, aş prefera s-o citesc.

Margo deschide caietul şi îmi arată o pagină. Scrisul este indescifrabil, dar nu din cauza caligrafiei lui Margo, ci din cauză că, deasupra liniilor de text orizontale, scrisul coboară şi urcă vertical pe pagină.

— Scriu haşurat, spune ea. Imposibil să fie descifrat de cititorii non-Margo. Aşa, OK, am să-ți spun totuşi ce se întâmplă, dar mai întâi trebuie să-mi promiți că n-ai să te superi.

— Promit, îi spun.

— Se dovedeşte că cel care a comis crima a fost fratele surorii fostei soții bețive a lui Robert Joyner, care era nebun din cauză că fusese posedat de spiritul unei pisici diabolice din Egiptul antic. Aşa cum am spus, e o poveste de înaltă clasă. Dar, oricum, în poveste, eu, tu şi Myrna Mountweazel ne ducem şi îl înfruntăm pe ucigaş, iar el încearcă să mă împuşte, dar tu sari în fața glonțului şi mori ca un erou în brațele mele.

Râd.

— Minunat. Povestea era foarte promițătoare cu misterul şi intriga şi fata aia frumoasă care are o pasiune pentru mine, iar apoi sunt căsăpit.

— Ei bine, da, spune ea zâmbind. Dar a trebuit să te omor, fiindcă singurul sfârşit alternativ care ar fi mers ar fi fost ca noi doi s-o facem, lucru pe care, la zece ani, nu mă simțeam suficient de pregătită din punct de vedere emoțional ca să-l scriu.

— Ai dreptate, îi spun. Dar când o să revizuieşti cartea, vreau să am parte de mai multă acțiune.

— Poate după ce eşti împuşcat de tipul cel rău. Un sărut înainte de ultima suflare.

— Ce drăguț din partea ta!

Aş putea să mă ridic şi să o sărut. Dar încă există multe lucruri care trebuie distruse.

— Aşa, în fine, am terminat povestea prin clasa a cincea. Câțiva ani mai târziu, m-am hotărât să fug departe, în Mississippi. Şi apoi scriu toate planurile pentru acest eveniment epic în caietul ăsta, deasupra vechii poveşti, iar apoi, în cele din urmă, îl pun în aplicare — iau maşina mamei mele şi merg mii de kilometri şi apoi las indiciile alea în supă. Nici măcar nu mi-a *plăcut* călătoria, sincer — m-am simțit foarte singură —, dar mă încântă c-am făcut-o, nu? Aşa că încep să haşurez şi mai mult scheme — farse şi idei de a combina anumite fete cu anumiți băieți şi campanii uriaşe cu hârtie igienică şi mai multe călătorii secrete şi tot felul de chestii. La începutul clasei a unsprezecea, caietul e pe jumătate plin, iar acela e momentul când mă hotărăsc că voi mai face un lucru, unul de proporții, după care voi pleca.

E pe cale să înceapă să vorbească din nou, dar trebuie să o opresc.

— Mă întreb dacă a fost din cauza locului sau din cauza oamenilor. Vreau să spun, cum ar fi stat lucrurile dacă oamenii din jurul tău ar fi fost diferiți?

— Totuşi, cum poți să le separi? Oamenii sunt tot una cu locul. Şi, oricum, m-am gândit că nu prea mai am pe nimeni cu care să mă pot împrieteni. Mă gândeam că oamenii ori erau speriați, ca tine, ori erau orbi, ca Lacey. Şi…

— Nu sunt aşa de speriat cum mă consideri, îi spun.

E adevărat. Numai că-mi dau seama de asta abia după ce rostesc cuvintele. Dar totuşi.

— *Ajung* şi acolo, spune ea cu un glas plângăreț. Aşadar, când eram boboacă, Gus m-a dus la Osprey…

Înclin capul, confuz.

— La micul centru comercial. Şi încep să mă duc acolo singură tot timpul, pierzând vremea şi născocind planuri. Iar anul trecut, toate planurile au început să aibă legătură cu această ultimă evadare. Şi nu ştiu dacă e din cauză că citeam vechea mea poveste în timp ce organizam totul, dar te-am inclus în planurile mele încă de la început. Ideea era ca noi să facem împreună toate acele lucruri — intrarea la SeaWorld, care era în planul original — şi eu aveam să te fac să devii mare şmecher. Acea noapte avea să te… elibereze sau ceva de genul. Şi apoi puteam să-mi iau tălpăşița şi tu aveai să-ți aminteşti mereu de mine. Aşadar, planul ăsta se întinde pe vreo şaptezeci de pagini, iar apoi e pe cale să se întâmple şi merge destul de bine. Dar aflu despre Jase şi pur şi simplu mă hotărăsc să plec. Imediat. N-am nevoie termin liceul. Care e scopul absolvirii? Dar mai întâi trebuie să rezolv nişte mici probleme. Aşa că toată ziua la şcoală stau cu caietul deschis şi încerc ca disperata să adaptez planul în funcție de Becca şi Jase şi Lacey şi de toți cei care nu erau prieteni cu mine aşa cum credeau că sunt, încercând să născocesc tot felul de idei pentru a le da de înțeles tuturor cât de supărată am fost înainte să-i părăsesc pentru totdeauna. Însă tot voiam să fac asta cu tine; încă îmi plăcea ideea să te fac să semeni cu eroul neînfricat din povestioara mea. Şi apoi m-ai surprins. În toți aceşti ani, ai fost pentru mine un băiat de hârtie — un personaj care are doar două dimensiuni. Dar în noaptea aia ai dovedit că erai real. Şi se sfârşeşte prin a fi atât de ciudat şi de amuzant şi de magic, încât dimineața mă întorc în camera mea şi pur şi simplu

îmi e *dor* de tine. Vreau să vin la tine, să stăm împreună şi să vorbim, dar m-am hotărât deja să plec, aşa că trebuie să plec. Şi apoi, în ultima secundă, îmi vine ideea asta să te momesc la Osprey. Să las asta pentru tine, astfel încât să te ajute să progresezi și-să-nu-mai-fii-un-motan-atât-de-sperios. Aşa că da. Asta e. Născocesc imediat ceva. Lipesc posterul cu Woody pe jaluzele, încercuiesc cântecul de pe disc, subliniez acele două versuri din „Cântec despre mine" cu o culoare diferită față de restul versurilor pe care le subliniasem când citisem cartea. Apoi, după ce pleci la şcoală, intru pe fereastra ta şi pun bucata de ziar în uşă. Apoi, în dimineața aia, mă duc la Osprey, pe de-o parte fiindcă deocamdată nu vreau să plec, şi pe de altă parte fiindcă vreau să curăț locul ăla pentru tine. Vreau să zic, chestia e că *nu* voiam să-ți faci griji. De aceea am dat cu vopsea peste graffiti; nu ştiam că aveai să vezi prin vopsea. Am rupt paginile calendarului pe care îl folosisem şi am scos şi harta, pe care o pusesem acolo din clipa în care am văzut că exista şi Agloe. Apoi, fiindcă sunt obosită şi nu mai am niciun loc în care să mă duc, dorm acolo. De fapt, stau acolo două nopți, bănuiesc că pentru a încerca să-mi adun curajul. Şi, de asemenea, nu ştiu, am crezut că poate aveai să găseşti foarte repede indiciile. Aşa că plec. Mi-a luat două zile să ajung aici. Şi de atunci mă aflu aici.

Părea să fi terminat, însă eu mai aveam o întrebare.

— Şi de ce aici?

— Un oraş de hârtie pentru o fată de hârtie, îmi zice. Când aveam zece sau unsprezece ani, am citit despre Agloe într-o carte cu „lucruri uimitoare". Şi de atunci m-am gândit întruna la acest loc. Adevărul e că, ori de câte ori urcam în SunTrust Building — inclusiv ultima oară, când am fost cu tine —, nu priveam cu adevărat în

jos, gândindu-mă că totul era făcut din hârtie. Mă uitam în jos şi mă gândeam că *eu* eram făcută din hârtie. Eu eram persoana aceea fragilă şi care putea fi împăturită, nu altcineva. Şi tocmai asta-i problema. Oamenii adoră ideea unei fete de hârtie. Mereu au făcut-o. Şi cel mai rău lucru e că şi *mie* îmi plăcea. Eu am cultivat-o, ştii? Pentru că e oarecum minunat să fii o idee pe care toată lumea o place. Dar nu puteam fi niciodată ideea propriului meu sine, nu până la sfârşit. Şi Agloe e un loc unde o creație de hârtie poate deveni reală. Un punct pe hartă poate deveni un loc adevărat, mai adevărat decât şi-au putut imagina vreodată oamenii care au creat harta. M-am gândit că poate acea fată decupată din hârtie putea deveni şi ea reală aici. Şi mi se părea o metodă bună de a-i spune acelei fete de hârtie, căreia îi păsa de popularitate şi de haine şi de altele: „Te vei duce în oraşele de hârtie. Şi nu te vei mai întoarce *niciodată*".

— Mesajul ăla acoperit cu vopsea..., am spus. Dumnezeule, Margo, am vizitat atâtea cartiere abandonate, căutându-te. Mă gândeam că... Mă gândeam că erai cu adevărat moartă.

Se ridică şi caută o vreme prin rucsac, după care se întinde şi înşfacă *The Bell Jar*. Începe să-mi citească.

— „Dar când a sosit momentul, pielea încheieturii mele arăta atât de albă şi de lipsită de apărare, încât n-am putut s-o fac. Era ca şi când ceea ce eu voiam să omor nu se afla în acea piele sau în acel puls subțire şi albastru care sărea sub degetul meu mare, ci în altă parte, într-un loc mai adânc, mai tăinuit, unde era mult mai greu să ajungi."

Se aşază înapoi lângă mine, mai aproape, cu fața spre mine, și materialul blugilor noștri se atinge, dar nu și genunchii noștri.

— Ştiu despre ce vorbeşte, spune Margo. Locul acela mai adânc şi mai tăinuit. Seamănă cu fisurile din interiorul tău. Ca şi când ar exista niște linii întrerupte din care lucrurile nu se pot îmbina.

— Îmi place ideea asta, îi zic. Sau putem spune că seamănă cu fisurile din corpul unei corăbii.

— Corect, corect.

— Care la un moment dat se scufundă și te trage după ea.

— Exact, spune Margo.

Acum vorbim foarte repede, când eu, când ea.

— Nu pot să cred că nu voiai să te găsesc.

— Scuze. Dacă te face să te simți mai bine, sunt impresionată. De asemenea, mă bucur că te am aici. Eşti un bun tovarăş de călătorie.

— E o propunere? o întreb.

— Poate, zâmbeşte ea.

Inima îmi bubuie în piept de atâta vreme, că aproape îmi place amețeala asta, dar nu cred că mai rezist mult.

— Margo, dacă ai veni acasă vara asta — părinții mei mi-au spus că poți locui cu noi sau poți să-ți cauți un loc de muncă şi un apartament pe perioada verii, iar apoi începe facultatea și nu va mai trebui niciodată să locuieşti cu părinții tăi.

— Nu e vorba doar de ei. Aş fi înghițită înapoi imediat, spune ea, şi n-aş mai pleca niciodată. Nu e vorba doar de bârfe şi de petreceri şi de toate rahaturile alea, ci de această atracție a unei vieți corect trăite — facultate şi serviciu şi soț şi copii şi tot restul.

Chestia e că eu chiar *cred* în facultate şi serviciu şi poate într-o zi copii. Cred în viitor. Poate că e un defect de caracter, însă, pentru mine, e unul înnăscut.

— Însă facultatea îți oferă mai multe oportunități, spun eu în cele din urmă. Nu ți le limitează.

Îmi zâmbește.

— Îți mulțumesc, domnule Consilier de Facultăți Jacobsen, spune, după care schimbă subiectul. Mă gândeam întruna la tine când eram în Osprey. Dacă aveai să te obişnuieşti cu asta. Dacă aveai să încetezi să-ți mai faci griji în legătură cu şobolanii.

— M-am obişnuit, îi spun. Ba chiar a început să-mi placă acolo. De fapt, mi-am petrecut seara de bal acolo.

Îmi zâmbeşte iar.

— Ce tare! Mă gândeam eu că la un moment dat o să înceapă să-ți placă. Eu nu mă plictiseam niciodată în Osprey, dar asta era din cauză că la un moment dat trebuia să mă duc acasă. Când am ajuns aici, m-am plictisit. N-am nimic de făcut; am citit foarte mult de când am ajuns. De asemenea, din cauză că nu ştiam pe nimeni, eram din ce în ce mai agitată. Şi aşteptam ca singurătatea şi agitația permanentă să mă facă să mă întorc acasă. Dar nu s-a întâmplat niciodată. E singurul lucru pe care nu-l pot face, Q.

Dau încet din cap. Înțeleg asta. Îmi imaginez cât de greu trebuie să fie să te întorci atunci când ai simțit continentele în palma ta. Dar mai încerc o dată.

— Dar ce vei face după vacanța de vară? Cum rămâne cu facultatea? Cum rămâne cu restul vieții tale?

Margo ridică din umeri.

— Ce e cu ea?

— Nu ți-e teamă de *veşnicie*?

— Veşnicia e compusă din clipele prezente, spune ea.

N-o pot contrazice. Încă mă gândesc la asta, când Margo spune:

— Emily Dickinson. Aşa cum am zis, am citit mult.

Mă gândesc că viitorul merită destinul nostru. Dar e greu să intri într-o dispută cu Emily Dickinson. Margo se ridică, îşi pune rucsacul pe un umăr şi mă ia de mână.

— Hai să facem o plimbare.

În timp ce facem câțiva pași, Margo îmi cere telefonul. Formează un număr, iar eu dau să mă îndepărtez ca s-o las să vorbească, însă ea mă apucă de braț şi mă ține lângă ea. Aşa că mergem împreună spre câmp în timp ce vorbeşte cu părinții ei.

— Salut, sunt Margo... Sunt în Agloe, New York, cu Quentin... Ăăă... ei bine, nu, mamă, încerc doar să mă gândesc cum pot să răspund sincer la întrebarea ta... Haide, mamă... Nu ştiu, mamă... M-am hotărât să mă mut într-un loc fictiv. Asta s-a întâmplat... Da, ei bine, nu cred că mă îndrept într-acolo, indiferent ce-ai spune tu... Pot să vorbesc cu Ruthie?... Hei, frumoaso... Da, ei bine, eu te-am iubit prima... Da, îmi pare rău. A fost o greşeală. Credeam... Nu ştiu ce credeam, Ruthie, dar, oricum, a fost o greşeală şi de-acum o să sun. Poate că n-o s-o sun pe mama, dar o să te sun pe tine... Miercurea?... Eşti ocupată în zilele de miercuri. Hmm. Bine. Ce zi e potrivită pentru tine?... Marți să fie... Da, în fiecare marți... Da, inclusiv marțea asta.

Margo închide strâns ochii, încleştându-şi maxilarul.

— OK, Ruthers, poți să mi-o dai înapoi pe mama?... Te iubesc, mamă. O să fiu bine. Jur... Da, bine, şi eu pe tine. Pa.

Se opreşte din mers şi închide telefonul, dar îl mai ține puțin în mână. Văd cum vârfurile degelor i se fac roz din cauza strânsorii, iar apoi îl scapă pe jos. Țipătul ei e scurt, dar asurzitor, şi abia atunci îmi dau seama pentru prima oară de tăcerea mormântală din Agloe.

— Crede că treaba mea e să-i fac ei pe plac — n-am voie să mai vin acasă. A schimbat yala de la uşă. Ăsta a fost primul lucru pe care mi l-a spus. Dumnezeule!

— Îmi pare rău, spun eu, dând la o parte nişte fire înalte de iarbă galbenă pentru a-mi recupera telefonul. Totuşi, a fost frumos să poţi vorbi din nou cu Ruthie, nu-i aşa?

— Da, e adorabilă. Mă cam urăsc pentru că — ştii tu — n-am mai vorbit cu ea.

— Da, îi spun.

Mă împinge în joacă.

— Se presupune c-ar trebui să mă faci să mă simt mai bine, nu mai rău! exclamă ea. Ăsta-i singurul tău scop!

— Nu ştiam că treaba mea e să-ţi fac pe plac, doamnă Spiegelman.

Râde.

— Ooo, comparaţia cu mama. Ce m-a durut. Dar e cam adevărată. Aşadar, tu ce-ai mai făcut? Dacă Ben s-a combinat cu Lacey, în mod clar aveţi parte seară de seară de orgii cu zeci de majorete.

Ne plimbăm liniştiţi pe câmpul ăsta. Nu pare prea mare, dar, în timp ce mergem, îmi dau seama că nu ne apropiem de şirul de stejari din depărtare. Îi povestesc cum am fugit de la absolvire, despre rotirea miraculoasă a Dreidelului. Îi spun despre bal, despre cum Lacey s-a certat cu Becca şi despre noaptea pe care am petrecut-o în Osprey.

— În noaptea aia mi-am dat seama că tu chiar ai trecut pe acolo, îi spun. Pătura încă avea mirosul tău.

Şi, când spun asta, mâna ei o atinge pe a mea, şi pur şi simplu o apuc, fiindcă se pare că acum există mai puţine lucruri care pot fi distruse. Se uită la mine.

— A trebuit să plec. Nu trebuia să te sperii şi a fost o idee tâmpită şi ar fi trebuit să organizez mai bine plecarea, dar chiar a trebuit să plec. Înțelegi acum?

— Da, spun eu, dar cred c-ar trebui să te-ntorci. Chiar cred asta.

— Ba nu, nu crezi, răspunde ea, şi are dreptate.

O vede pe fața mea — acum înțeleg că eu nu pot fi ca ea şi că ea nu poate fi ca mine. Poate că Whitman avea un har pe care eu nu-l am. Cât despre mine, trebuie să-l întreb pe cel rănit unde îl doare, căci eu nu pot deveni omul rănit. Singurul om rănit care pot fi sunt eu însumi.

Strivesc nişte fire de iarbă şi mă aşez. Ea se întinde lângă mine, cu rucsacul pe post de pernă. Mă întind şi eu. Scoate câteva cărți din rucsac şi mi le întinde, astfel încât să pot avea şi eu o pernă. *Selected Poems of Emily Dickison* şi *Fire de iarbă*.

— Aveam două exemplare, spune ea, zâmbind.

— E un poem al naibii de bun, îi spun. N-ai fi putut alege unul mai bun.

— Ca să fiu sinceră, a fost o decizie de moment. Mi-am amintit de partea cu uşile şi m-am gândit că era perfect. Dar apoi, când am ajuns aici, l-am recitit. Nu-l mai citisem de prin clasa a zecea, când l-am studiat la engleză, dar da, mi-a plăcut. Am încercat să citesc multe poezii. Voiam să-mi dau seama ce anume mă surprinsese la tine în acea noapte. Şi o bună parte din timp m-am gândit că a fost atunci când l-ai citat pe T.S. Eliot.

— Dar n-a fost asta, îi spun. Ai rămas surprinsă de mărimea bicepşilor mei şi de ieşirea mea grațioasă pe fereastră.

Ea zâmbeşte.

— Taci şi lasă-mă să te laud, prostule. N-au fost poezia sau bicepşii tăi. Ceea ce m-a surprins a fost că, în pofida atacurilor tale de panică şi toate alea, *erai* precum Quentin din poveste. Vreau să zic, am haşurat povestea aia ani la rândul, şi ori de câte ori scriam peste ea, citeam de asemenea şi pagina aia, şi mereu râdeam, ceva de genul — să nu te simţi jignit, dar, era ceva de genul: „Dumnezeule, nu pot să cred că eu l-am considerat pe *Quentin Jacobsen* ca fiind un apărător al justiţiei supersexy şi superloial". Şi apoi — ştii tu — ai cam *fost*.

Aş putea să mă întorc pe o parte, iar ea ar putea de asemenea să se întoarcă pe o parte. Şi apoi ne-am putea săruta. Dar ce rost ar mai avea acum să o sărut? Nu voi ajunge nicăieri. Privim amândoi cerul senin.

— Nimic nu se întâmplă vreodată aşa cum îţi imaginezi tu, spune Margo.

Cerul arată ca o pictură contemporană monocromatică, desenându-mă şi pe mine cu iluzia profunzimii ei, ridicându-mă.

— Da, e adevărat, spun.

Dar apoi, după ce mă gândesc puţin, adaug:

— Şi totuşi, dacă nu-ţi imaginezi, nu se va întâmpla nimic, niciodată.

Să-ţi imaginezi nu e perfect. Nu poţi pătrunde cu totul în mintea altcuiva. Nu mi-aş fi putut imagina niciodată furia lui Margo când a fost găsită sau povestea pe care o scria. Dar să îmi imaginez că eram altcineva, sau că lumea era altceva, este singura cale de a pătrunde. E maşinăria care ucide fascişti.

Se întoarce spre mine şi îşi pune capul pe umărul meu, şi rămânem întinşi acolo, aşa cum în urmă cu mult timp îmi imaginam că puteam sta pe iarba de la

SeaWorld. Ne luase mii de kilometri şi multe zile, dar iată-ne aici: capul ei pe umărul meu, respirația ei pe gâtul meu, oboseala punând stăpânire pe amândoi. Eram acum ceea ce îmi doream să fi fost atunci.

Când mă trezesc, lumina zilei care e pe sfârşite face ca totul să pară că e important, de la cerul galben până la firele de iarbă de deasupra capului meu, mişcându-se cu încetinitorul precum o regină a frumuseții. Mă întorc pe-o parte şi o văd pe Margo Roth Spiegelman în patru labe la vreo câțiva metri de mine, jeanşii fiindu-i mulați pe picioare. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că sapă. Mă târăsc spre ea şi încep să sap şi eu, simțind cât de uscat e pământul. Ea îmi zâmbeşte. Inima îmi bate cu putere.

— De ce săpăm? o întreb.

— Nu e întrebarea potrivită, spune ea. Întrebarea e: pentru cine săpăm?

— Bine, atunci. Pentru cine săpăm?

— Săpăm morminte pentru Mica Margo şi pentru Micul Quentin şi pentru cățeluşul Myrna Mountweazel şi pentru regretatul Robert Joyner.

— Cred că te pot ajuta cu aceste înmormântări, îi spun.

Pământul e uscat, străbătut de cărările minuscule pe care le-au făcut insectele. Când scoatem câte un pumn de țărână, un nor de praf se așterne în jur. Facem o gaură mare şi adâncă. Mormântul ăsta trebuie să fie potrivit. Curând, mâna mi se afundă până la cot. Mâneca bluzei mi se murdărește când îmi şterg sudoarea de pe obraz. Obrajii lui Margo se înroşesc. Mirosul ei e identic cu cel din noaptea aceea, înainte să fi sărit în şanțul cu apă de la SeaWorld.

— Nu l-am considerat niciodată o persoană adevărată, spune ea.

Când vorbeşte, profit ca să iau o pauză şi mă aşez pe vine.

— Vorbeşti despre Robert Joyner?

Ea continuă să sape.

— Da. Vreau să zic, era ceva ce mi se întâmplase *mie*, ştii? Dar înainte să fi devenit această figură minoră în drama vieții mele, el fusese — ştii tu, figura centrală din drama propriei sale vieți.

Nici eu nu-l consideram a fi o persoană. Un tip care se juca în pământ, ca mine. Un tip care s-a îndrăgostit, ca mine. Un tip ale cărui corzi se rupseseră, care nu simțise rădăcina firului său de iarbă legată de câmp, un tip care fusese crăpat. Ca mine.

— Da, spun eu după o vreme, când mă reapuc de săpat. Pentru mine a fost mereu doar un trup fără viață.

— Mi-aş dori să fi putut face ceva, zice Margo. Mi-aş dori să fi putut dovedi cât de curajoşi suntem.

— Da, spun. Ar fi fost drăguț să-i spunem că, indiferent de probleme, nu trebuia să fie sfârşitul lumii.

— Da, cu toate că, la sfârşit, *ceva* te omoară.

Ridic din umeri.

— Da, ştiu. Nu spun că toate lucrurile pot supraviețui. Ci doar că toate lucrurile o pot face, mai puțin ultimul lucru.

Pământul de aici e mult mai închis la culoare decât cel de acasă. Arunc un pumn spre grămada din spatele nostru, după care mă aşez. Simt cum o idee prinde contur în mintea mea şi încerc să-mi croiesc drum spre ea. Nu i-am spus niciodată atâtea cuvinte unul după altul lui Margo în relația noastră lungă şi împărțită pe etape, dar iat-o aici, ultima mea interpretare pentru ea.

— Când m-am gândit la el cum a murit — şi recunosc că nu m-am gândit prea mult, mereu m-am dus cu mintea

la ceea ce ai spus tu, că toate corzile din el s-au rupt. Dar există o mie de feluri în care poți privi asta: poate că acele corzi se rup, sau poate că ambarcațiunile noastre se scufundă, sau poate că suntem iarbă — rădăcinile noastre sunt atât de interdependente, încât niciunul nu moare cu adevărat cât timp cineva e încă în viață. Ceea ce vreau să spun e că nu suferim din cauză că rămânem fără metafore. Dar trebuie să ai grijă ce metaforă alegi, întrucât acest lucru e important. Dacă alegi sforile, atunci îți imaginezi o lume în care poți fi distrus fără posibilitatea de a te mai repara. Dacă alegi iarba, spui că suntem interconectați la infinit, că putem folosi aceste sisteme de rădăcini nu pentru a ne înțelege unul pe celălalt, ci pentru ca unul să devină celălalt şi invers. Metaforele nu duc lipsă de consecințe. Înțelegi ce spun?

Margo dă din cap.

— Mie îmi plac corzile lăuntrice. Întotdeauna mi-au plăcut. Fiindcă aşa *simt*. Însă corzile fac ca durerea să pară mult mai ucigătoare decât este. Aşa cred. Nu suntem la fel de fragili pe cât ar vrea corzile noastre lăuntrice să credem. Şi îmi place şi iarba. Iarba m-a condus spre tine, m-a ajutat să mi te imaginez ca fiind o persoană adevărată. Dar noi nu suntem nişte muguri diferiți ai aceleiaşi plante. Eu nu-ți pot lua locul. Tu nu-mi poți lua locul. Îți poți imagina bine o altă persoană — dar nu ți-o poți imagina niciodată perfect, ştii? Poate că e aşa cum ai spus tu mai devreme, că suntem cu toții plini de fisuri. Ca şi când noi toți am porni la drum ca o corabie. Şi se întâmplă nişte lucruri — oamenii ne părăsesc, sau nu ne iubesc, sau nu ne înțeleg, sau noi nu-i înțelegem, şi pierdem, eşuăm şi ne rănim reciproc. Şi corabia începe să crape în anumite locuri. Şi vreau să zic, da, odată

ce corabia se crapă, sfârşitul devine inevitabil. Odată ce începe să plouă în Osprey, construcția nu va mai fi niciodată remodelată. Dar există o anumită perioadă de timp între momentul în care crăpăturile încep să se lărgească şi momentul în care noi începem să ne prăbuşim. Şi abia atunci ne putem vedea unul pe celălalt, fiindcă privim în afara noastră prin acele crăpături şi în interiorul altora prin crăpăturile lor. Când ne-am văzut noi față-n față? Doar când tu ai privit prin crăpăturile mele şi eu prin ale tale. Înainte de asta nu vedeam decât imagini idealizate, ca atunci când mă uitam la jaluzelele de la fereastra ta fără să văd nimic înăuntru. Dar odată ce corabia începe să se crape, lumina poate pătrunde înăuntru. Lumina poate ieşi afară.

Îşi duce degetele la buze, ca şi cum s-ar concentra, sau ca şi cum şi-ar ascunde gura de mine, sau ca şi cum vrea să simtă cuvintele pe care le rosteşte.

— Eşti destul de interesant, spune ea într-un târziu.

Se uită lung la mine, sunt doar ochii mei şi ochii ei şi nimic altceva. Nu am nimic de câştigat dacă o sărut. Dar nu mai încerc să câştig nimic.

— Trebuie să fac ceva, îi spun, iar ea dă din cap de-abia perceptibil, ca şi când ştie ce am de făcut, şi o sărut.

Apoi, după o vreme, îmi spune:

— Poți să vii la New York. Va fi amuzant. Va fi precum săruturile noastre.

— Să te săruți e destul de interesant, îi zic.

Iar ea spune:

— Deci răspunsul tău e nu.

Iar eu spun:

— Margo, am o întreagă viață acolo, şi nu sunt ca tine, şi eu…

Dar nu mai pot spune nimic, fiindcă ea mă sărută din nou şi abia în acel moment, când mă sărută, ştiu fără îndoială că ne îndreptăm în direcții diferite. Se ridică şi se duce spre locul în care am dormit, ridicându-şi rucsacul. Scoate caietul, se întoarce la mormânt şi îl pune în groapă.

— O să-mi fie dor de tine, şopteşte.

Nu ştiu dacă vorbeşte cu mine sau acel caiet. Nici eu nu ştiu cui mă adresez când spun:

— Şi mie. Drum bun, Robert Joyner.

Arunc un pumn de pământ pe caiet.

— Drum bun, tânărule şi curajosule Quentin Jacobsen, spune ea, aruncând la rându-i un pumn de pământ.

Un alt pumn când spun:

— Drum bun, neînfricată Margo Roth Spiegelman, locuitoare din Orlando.

Şi un altul când ea spune:

— Drum bun, cățeluş magic Myrna Mountweazel.

Netezim pământul peste caiet. Iarba va creşte la loc cât de curând. Pentru noi va fi părul cel lung şi frumos al mormintelor.

Ne împletim mâinile murdare în timp ce mergem înapoi spre Magazinul Universal Agloe. O ajut pe Margo să-şi care bagajele — un braț de haine, produsele de toaletă şi scaunul de piele — la maşină. Acest moment prețios ar trebui să facă situația mai ușoară şi să ne ajute să vorbim liniştiți, dar nu face decât să o îngreuneze.

Ne aflăm afară, în parcarea unui motel, când momentul în care trebuie să ne luăm rămas-bun devine inevitabil.

— O să-mi cumpăr un telefon şi-o să te sun, îmi spune. Şi-o să-ți trimit şi e-mailuri. Şi-o să postez şi

comentarii misterioase pe pagina Oraşelor de Hârtie de pe Omnicționar.

Zâmbesc.

— O să-ți trimit un e-mail când ajung acasă, îi spun, la care aştept răspuns.

— Ai cuvântul meu. Şi o să ne mai întâlnim. Nu e pentru ultima oară când ne vedem.

— Poate că la sfârşitul verii ne putem revedea pe undeva înainte de începerea facultății, spun eu.

— Da. Da, e o idee bună.

Zâmbesc şi dau din cap. Ea se întoarce şi mă întreb dacă vorbeşte serios, când văd că umerii i se prăbuşesc. Plânge.

— Ne vedem atunci. Şi, între timp, o să-ți scriu, îi spun.

— Da, zice ea cu glas stins, fără să se întoarcă. Şi eu am să-ți scriu.

Faptul că spunem aceste lucruri ne împiedică să nu ne prăbuşim. Şi poate imaginându-ne acest viitor îl vom putea face să devină realitate, sau poate că nu, dar, în orice caz, trebuie să ne imaginăm. Lumina dispare şi ne inundă din nou.

Rămân în parcare, dându-mi seama că niciodată n-am mai fost atât de departe de casă, şi aici se află această fată pe care o iubesc şi pe care nu o pot urma. Sper că asta e misiunea eroului, pentru că neputința de a o urma este cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Mă tot gândesc că se va urca în maşină, dar n-o face, iar într-un târziu se întoarce spre mine şi îi văd ochii înlăcrimați. Spațiul fizic dintre noi se evaporă. Cântăm pentru ultima oară la corzile rupte ale instrumentelor noastre.

Simt mâinile ei pe spatele meu. Şi e întuneric când o sărut, dar țin ochii deschişi, la fel ca Margo. E suficient de aproape de mine ca să o văd, chiar și acum există semnul exterior al luminii invizibile, chiar şi noaptea, în această parcare de la periferia oraşului Agloe. După ce ne sărutăm, frunțile noastre se ating în timp ce ne privim în ochi. Da, o văd aproape perfect în acest întuneric crăpat.

Nota autorului

Am aflat despre oraşele de hârtie dând peste unul în timpul unei călătorii cu maşina în primul an de colegiu. Eu şi tovarăşul meu de călătorie am tot condus în sus şi în jos pe aceeaşi întindere pustie de autostradă în Dakota de Sud, căutând acest oraş despre care harta promitea că există — din câte îmi aduc aminte, oraşul se chema Holen. În cele din urmă, am tras pe o alee şi am bătut la o uşă. Femeia prietenoasă care ne-a deschis ne-a spus că i se mai adresase de câteva ori aceeaşi întrebare. Ne-a explicat că oraşul pe care îl căutam exista doar pe hartă.

Povestea oraşului Agloe din statul New York — aşa cum este descris în această carte — este în mare parte adevărată. Agloe a început ca un oraş de hârtie creat pentru a proteja împotriva încălcării dreptului de autor. Însă când oamenii înarmaţi cu hărţi Esso îl căutau fără încetare, cineva a construit un magazin, făcând astfel ca Agloe să fie real. Afacerea cartografierii s-a schimbat mult de când Otto G. Lindberg şi Ernest Alpers au inventat Agloe. Dar mulţi cartografi încă includ oraşe de hârtie sub forma unor „amprente ale autorului", aşa după cum stă mărturie experienţa mea uluitoare din Dakota de Sud.

Magazinul care a fost cândva Agloe nu mai există. Însă cred că, dacă l-am pune înapoi pe hărțile noastre, până la urmă cineva l-ar reconstrui.

Mulțumiri

Aş dori să le mulțumesc:

— Părinților mei, Sydney şi Mike Green. N-am crezut vreodată că voi ajunge să spun asta, dar: vă mulțumesc că m-ați crescut în Florida.

— Fratelui şi colaboratorului meu preferat, Hank Green.

— Mentorului meu, Ilene Cooper.

— Tuturor celor de la Dutton, dar în mod special incomparabilei mele editoare, Julie Strauss-Gabel, Lisa Yoskovitz, Sarah Shumway, Stephanie Owens Lurie, Christian Fünfhausen, Rosanne Lauer, Irene Vandervoort şi Steve Meltzer.

— Agentei mele incredibil de perseverente, Jodi Reamer.

— Nerdfighter-ilor, care m-au învățat atât de multe despre ce înseamnă să fii extraordinar.

— Partenerilor mei de scris, Emily Jenkins, Scott Westerfeld, Justine Larbalestier şi Maureen Johnson.

— Celor două cărți deosebit de folositoare despre dispariție pe care le-am citit în timp ce făceam cerecetări pentru *Oraşe de hârtie*: *The Dungeon Master* de William Dear şi *În sălbăticie* de Jon Krakauer. De asemenea, îi sunt recunoscător lui Cecil Adams, sclipitoarea minte

din spatele site-ului „The Straight Dope", al cărui scurt articol despre metodele de a depista plagiatul este — din câte ştiu — cea mai importantă sursă în privința acestui subiect.

— Bunicilor mei: Henry şi Billie Grace Goodrich, William şi Jo Green.

— Lui Emily Johnson, ale cărei observații asupra acestei cărți au fost neprețuite; lui Joelen Hosler, cel mai bun terapeut pe care şi l-ar fi putut dori un scriitor; verilor prin alianță, Blake şi Phyllis Johnson; lui Brian Lipson şi lui Lis Rowinski de la Endeavor; lui Katie Else; lui Emily Blejwas, care mi s-a alăturat în acea excursie spre oraşul de hârtie; lui Levin O'Connor, care m-a învățat cele mai multe lucruri pe care le ştiu despre distracție; lui Tobin Anderson şi lui Sean, care m-au dus într-o explorare urbană în Detroit; bibliotecarei de la şcoală, Susan Hunt, şi tuturor celor care şi-au riscat slujbele pentru a se opune cenzurii; lui Shannon James; lui Markus Zusak; lui John Mauldin şi minunaților mei socri, Connie şi Marshall Urist.

— Lui Sarah Urist Green, primul meu cititor, primul redactor, cea mai bună prietenă şi coechipiera mea preferată.